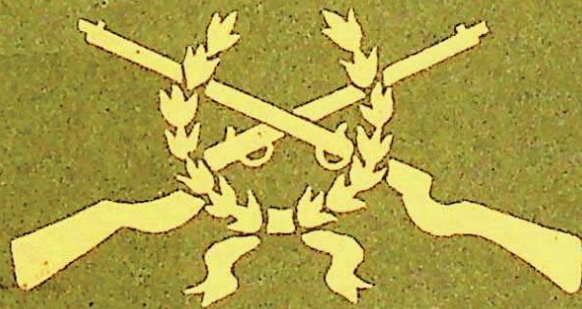

Χ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ - Α. ΛΑΖΑΡΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΚΑΙ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΤΩΝ
ΝΕΩΝ
ΧΡΟΝΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙ 1974

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗΝ ΔΕΣΠΟΤΕΙΑΝ

Συνέπειαι τῆς τουρκικῆς κατακτῆσεως

Διὰ τῆς τουρκικῆς κατακτῆσεως ἐνέσκηψεν ἡ μεγίστη τῶν συμφορῶν εἰς τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος. Ἡ ζωὴ, ἡ τιμὴ καὶ ἡ περιουσία του παρεδίδοντο εἰς τὴν διάκρισιν ὑπερφιάλων πολεμιστῶν, οἱ ὅποιοι ἐθεώρουν τὸν ἠττημένον **ραγιᾶν** ὡς τὸ εὐτελέστατον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Σφαγαὶ καὶ λεηλασίαι συνώδευσαν τὴν προέλασιν τῶν Τούρκων. Διὰ τοῦτο, ὅσοι ἀπὸ τοὺς κατοίκους κατώρθωσαν, ἔφυγον πρὸ τῆς τουρκικῆς λαίλαπος εἰς χώρας εὐτυχεστέρας.

Τὸ τουρκικὸν κράτος διетήρησε μέχρι τοῦ ΙΘ' αἰῶνος τὸν μεσαιωνικὸν φεουδαρχικὸν χαρακτῆρα. Οἱ Τοῦρκοι ἀπετέλουν τὴν στρατιωτικὴν ἀριστοκρατίαν. Οἱ μπέηδες ἀπόγονοι τῶν πολεμιστῶν, εἰς τοὺς

ὁποίους ὁ Σουλτᾶνος εἶχε μοιράσει τὴν γῆν, ἦσαν οἱ μεγαλοκτηματῆαι τῆς Τουρκίας. Οἱ Σλάβοι καὶ οἱ Ἄλβανοι ἦσαν γεωργοὶ καλλιεργοῦντες τὰ κτήματα τῶν μπέηδων, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες εἶχον συρρεύσει εἰς τὰς πόλεις ἐξασκοῦντες τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς τέχνας. Ἀπετέλουν δηλονότι τὴν ἀστικὴν τάξιν τῆς Τουρκίας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον οἱ Σλάβοι γεωργοὶ ἐξηπλοῦντο διαρκῶς νοτιώτερον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λόγον ὀφείλεται ἡ βαθμιαία εἰρηνικὴ μετανάστευσις τῶν Ἄλβανῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Βαθυτέρα ἦτο ἡ θρησκευτικὴ διαίρεσις τῶν ὑπηκόων τοῦ Σουλτάνου. Εἰς τὴν Ἀνατολὴν δηλαδὴ δὲν ἔγινεν ἀφομοίωσις τῶν λαῶν ὅπως εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τὴν μετανάστευσιν τῶν Γερμανῶν, ὅπου ἐκ τῆς συγχωνεύσεως κατακτητῶν καὶ κατακτηθέντων προῆλθον ἐνιαῖα μεγάλα Ἔθνη. Οἱ Μωαμεθανοὶ ἦσαν οἱ κυρίαρχοι, ἐθεώρουν τοὺς χριστιανούς ὡς ὑποδεεστέραν φυλὴν καὶ τοὺς περιεφρόνουν ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς Ραγιαδες (ὑπηκόους), Γκιαοῦρ (ἀπίστους) ἢ Κιαφιρ (εἰδωλολάτρας). Ἀλλὰ καὶ οἱ χριστιανοὶ ἀπεστρέφοντο τοὺς Μωαμεθανούς ὡς ἀπολιτίστους καὶ μισαροὺς.

Οἱ ραγιαδες ὑφίσταντο μυρίας κακώσεις. Ἐφορολογοῦντο βαρύτερον, ἐπλήρωνον τὸν κεφαλικὸν φόρον (χαράτσι) καὶ δὲν εὔρισκον δικαιοσύνην πρὸ τῶν τουρκικῶν δικαστηρίων. Οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἐστρατολογοῦντο, διότι οἱ Μωαμεθανοὶ ἐθεώρουν αὐτοὺς ἀπολέμους, ἀλλ' ἐπλήρωνον φόρον ὡς ἀντιστήκωμα (μπιντέλι) καὶ ὑπεχρεοῦντο εἰς διαφόρους ἀγγαρείας κατὰ τοὺς πολέμους. Εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον δώσει καὶ φόρον αἵματος διὰ τὸν τουρκικὸν στρατὸν (τὸ παιδομάζωμα) καὶ τὰς θυγατέρας των διὰ τὰ χαρέμια τῶν ἰσχυρῶν Μωαμεθανῶν.

Διὰ τοῦτο ἡ πρώτη καὶ σημαντικὴ συνέπειά τῆς κατακτήσεως ἦτο ἡ ἐλάττωσις τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ ἄλλοτε κυρίαρχος εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ὑπεχώρησε καὶ περιορίσθη εἰς ὀλίγα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Οἱ Τοῦρκοι κατέστρεψαν τὴν βυζαντινὴν ἀριστοκρατίαν, τὴν στρατιωτικὴν καὶ τὴν τιμαριωτικὴν τῶν ἐπαρχιῶν. Οἱ Χριστιανοὶ ἠγεμόνες εἴτε ἐσφάγησαν εἴτε ἔφυγον εἰς τὴν Εὐρώπην εἴτε ἐξισλαμίσθησαν.

Δεύτερον κατεστράφη ἡ περιουσία τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Σουλτᾶνος ἀφήρεσεν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς τὰς καλύτερας γαίας καὶ διεμοίρασεν αὐτὰς εἰς Τούρκους πολεμιστὰς καὶ ἄλλας ἔδωσεν εἰς τὰ

τζαμιά ως βακούφια. Μόνον μικρά κτήματα εις απόκεντρα και όρεινά μέρη έμειναν εις τούς ύποδούλους, οί όποιοι ύπεχρεώθησαν να εισφέρουν τόν πέμπτον τών προϊόντων των. Διά τουτο διετηρήθησαν Έλληνες γαιοκτήμονες κυρίως εις τήν Πελοπόννησον, εις τās νήσους, εις τήν Στερεάν Έλλάδα και εις τήν μεσημβρινήν Ήπειρον.

Τρίτον κατεστράφη ό έλληνικός πολιτισμός και ή άσιατική άπαιδευσία έξηπλώθη εις τās κατακτηθείσας χώρας. "Ο,τι ειχεν άπομείνει από τήν έλληνικήν παιδείαν κατεστράφη, τὰ γράμματα έλησμονήθησαν, ή τέχνη παρήκμασεν, άκόμη και ό χαρακτήρ μέρους τών ύποδούλων ύπέστη θλιβεράν άλλοίωσιν, διότι έξέλιπεν άπ' αυτούς τόν έλεύθερον φρόνημα.

Ύπό τήν μακράν τουρκικήν κυριαρχίαν έπαθε και αύτή ή φύσις τής χώρας. Η καταστροφή τών δασών και ή άποχέρσωσις τής γής, αι όποια ειχον άρχίσει από του τέλους τών κλασσικών χρόνων, έλαβον μεγαλυτέρας διαστάσεις. Έπίσης παρημελήθησαν αι όδοί. Άλλά διά τής τουρκικής κατακτήσεως συνηνώθη εις έν τόν έλληνικόν Έθνος, τόν τεμαχισθέν διά τής κατά τόν έτος 1204 ύπό τών φράγκων άλώσεως τής Κωνσταντινουπόλεως. Οί Τουρκοι καταλύσαντες τὰ ποικιλώνυμα φραγκοενετικά ή έλληνικά κράτη έπανέδωσαν εις τόν έλληνικόν έθνος τήν πολιτικήν και πνευματικήν ένότητα.

Όργάνωσις του Έλληνισμού

Οί πιστοί του Όθωμανικού κράτους, όσοι κατέλαβον τās έλληνικάς χώρας, ήσαν κυρίως πολεμισταί, οί όποιοι, όπως πᾶσα στρατιωτική άριστοκρατία, ειχον άνάγκην από παραγωγούς γεωργούς και τεχνίτας. Διά τουτο ό Σουλτᾶνος διετήρησε τούς Έλληνας, έπειδή ήσαν έμποροι και τεχνίται. Άλλωστε ή μωαμεθανική θρησκεία διηκόλυνε τήν διατήρησιν τών ξένων έθνοτήτων. Ο Μωάμεθ μετέφερε πολλούς Έλληνας εις τήν Κωνσταντινούπολιν από τās πόλεις τās όποίας έκυρίευσεν.

Άφοϋ διετηρήθη τοιουτοτρόπως τόν Έλληνικόν Έθνος, ώργανώθη όπως τὰ ύπόδουλα Έθνη κατά τούς παλαιούς χρόνους, όπως π. χ. ήσαν ώργανωμένοι οί ύποτελείς λαοί του Ρωμαϊκού κράτους, του Βυζαντινού και του Άραβικού. Διετήρησε τουτέστι και προσήρ-

μοσε πρὸς τὰς νέας ἀνάγκας τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινοτικὴν διοίκησιν του. Ὅμοίως ὠργανώθησαν καὶ αἱ ἄλλαι μὴ μωαμεθανικαὶ ἐθνότητες, ὡς οἱ Ἀρμένιοι, Ἑβραῖοι κ.τ.λ.

Ὁ Μωάμεθ Β΄ διετήρησε τοὺς θρησκευτικοὺς ἀρχηγοὺς τῶν μὴ μουσουλμανικῶν ἐθνοτήτων χορηγήσας εἰς αὐτοὺς πολιτικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ποιμνίων των καὶ καταστήσας αὐτοὺς ὑπευθύνους διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως ἐπὶ κινδύνῳ τῆς κεφαλῆς των. Ἦλπιζε δὲ ὅτι, ἐπιδαφιλεύων εἰς αὐτοὺς τιμὰς καὶ πλοῦτον, θὰ εἶχεν αὐτοὺς ἀφωσιωμένους εἰς τὸν οἶκον τῶν Ὁσμανιδῶν καὶ προθύμους νὰ ἀποκοιμίζουσαν τὸ ποιμνιὸν των διὰ τῆς διδασκαλίας ἐλευθερία ἐν οὐρανῷ καὶ ὑποταγῇ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ σημαντικωτέρα τῶν χριστιανικῶν ἐθνοτήτων ἦτο ἡ ἑλληνικὴ. Ὁ Μωάμεθ διετήρησε τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑλληνικὸν Πατριαρχεῖον. Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἄλωσιν, ἐπειδὴ ἐχήμευσεν ὁ πατριαρχικὸς θρόνος, διέταξε νὰ ἐκλέξουν νέον Πατριάρχην. Ἐξελέγη δὲ ὁ Γεώργιος Σχολάριος ὀνομασθεὶς Γεννάδιος, ἀρχηγὸς τῆς ἀνθενωτικῆς μερίδος, ὁ ὁποῖος ἐξησφάλιζε τὸ μεταξὺ τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως θρησκευτικὸν χάσμα.

Ὁ νέος Πατριάρχης ἐστέφθη μὲ ὄλην τὴν ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων λαμπρότητα. Ἀπὸ τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὅπου εἶχε καταφύγει τὸ Πατριαρχεῖον, μετέβη εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Μωάμεθ, ὅπου παρεκάθησεν εἰς μεγαλοπρεπῆς δεῖπνον, καὶ ὁ Σουλτᾶνος προπέμπων αὐτὸν ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἔχη τὴν φιλίαν καὶ τὴν εὐνοίαν του καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἀπολαύη τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν προνομιῶν, ὅπως ἐπὶ τῶν χριστιανῶν αὐτοκρατόρων. Συνώδευσεν αὐτὸν μέχρι τῆς αὐλῆς, τὸν ἐβοήθησε νὰ ἀναβῇ ἐπὶ λευκοῦ ἵππου καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὰ πατριαρχεῖα ἐν συνοδείᾳ τούρκων μεγιστάνων. Ἐκτὸς τούτου αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ τῶν ὀρθοδόξων διετήρησαν μέρος τῆς παλαιᾶς λαμπρότητος καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα εἰς τὸ Φανάριον ἀνεμίμησεν ἡμέρας ἀρχαίας αἵγλης.

Ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ τῆς Τουρκίας, Ἕλληνες, Ἀλβανοί, Βούλγαροι, Σέρβοι, Βλάχοι, ἐθεωροῦντο ὡς ἀποτελοῦντες μίαν φυλὴν. Οἱ Τοῦρκοι δὲν ἔκαμον διάκρισιν καὶ ὠνόμαζον ὅλους διὰ τοῦ κοινοῦ ὀνόματος Ροῦμ. (Ρωμαίους). Ὁ Ἕλλην Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἦτο ὁ θρησκευτικὸς ἀρχηγὸς ὄλων τῶν ὀρθοδόξων τῆς Τουρκίας, ἀφ' ὅτου μάλιστα τὸ 1766-1767 κατηργή-

θησαν αἱ δύο ἀρχαῖαι αὐτοκέφαλοι ἐκκλησίαι, ἡ σερβικὴ τοῦ Ἰπεκίου καὶ ἡ βουλγαρικὴ τῆς Ἀχρίδος. Ἀπὸ τότε ὁ ἑλληνικὸς Κληρὸς ἀπέκτησεν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἰσχὺν σχεδὸν ἴσην μὲ τὴν πολιτικὴν ἰσχὺν τοῦ Σουλτάνου.

Τὸ πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀφοῦ ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ ἀπὸ ἄλλους ναοὺς, ἤδρευεν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος εἰς τὸ Φανάριον, τὸ ὁποῖον εἶναι συνοικία κτισμένη ἐπὶ τῆς νοτίας ἀκτῆς τοῦ Κερατίου κόλπου. Τὸ πατριαρχεῖον ἦτο τὸ ἐκκλησιαστικὸν κέντρον τῶν ὀρθοδόξων τῆς Τουρκίας, πρωτίστως ὅμως τὸ ἐθνικὸν κέντρον τῶν Ἑλλήνων, περὶ τὸ ὁποῖον εἶχε συσπειρωθῆ τὸ ἔθνος μετὰ τὴν τραγικὴν καταστροφὴν. Ἐκεῖ ἐντὸς τοῦ σκιεροῦ καὶ λαβυρινθώδους πατριαρχικοῦ μαγάρου καὶ εἰς τὰς περὶ αὐτὸ συνοικίας μὲ τὴν ἀνατολικὴν ὄψιν ἐξελίχθη ὁ ἐκκλησιαστικὸς καὶ ἐθνικὸς βίος τοῦ ὑποδούλου ἑλληνισμοῦ.

Οἱ Φαναριῶται

Περὶ τὴν πατριαρχικὴν αὐλὴν ἐδημιουργήθη σὺν τῷ χρόνῳ νέα τάξις εὐγενῶν, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον σημαντικὸν μέρος εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Εἶχον συγκεντρωθῆ ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ μόνον σὺν τῷ χρόνῳ ἀπέκτησαν ἀνωτέραν κοινωνικὴν θέσιν καὶ ἀξίωμα. Οἱ νέοι εὐγενεῖς ὠνομάσθησαν Φαναριῶται ἀπὸ τὴν συνοικίαν, ὅπου ἔκειτο τὸ πατριαρχεῖον. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν εὐφρεῖς, ἐμάνθανον ξένας γλώσσας καὶ ἐγνώριζον τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔργα καλῦτερον ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Διὰ τοῦτο ὁ Σουλτᾶνος μετεχειρίζετο αὐτοὺς εἰς ἀνωτέρας κρατικὰς ὑπηρεσίας καὶ πολλοὶ διεκρίθησαν ὡς διερμηνεῖς ἢ πρεσβευταὶ τῆς Πύλης. Βραδύτερον, ἀπ' αὐτοὺς ἐξέλεγεν ὁ Σουλτᾶνος τοὺς ἡγεμόνας τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας.

Ἄλλ' οἱ Φαναριῶται ζῶντες μεταξὺ Τούρκων καὶ ἐρχόμενοι εἰς διαρκῆ μὲ τοὺς τούρκους κυβερνήτας ἐπαφὴν εἶχον προσοικειωθῆ τοὺς τρόπους των καθὼς καὶ τὰς ἑξεις τῆς τουρκικῆς αὐλῆς. Αἱ ἀνώτεραι θέσεις εἰς τὴν τουρκικὴν ὑπηρεσίαν κατελαμβάνοντο μὲ δωροδοκίας καὶ ταπεινώσεις, πολλάκις δὲ ἐστοίχιζον τὴν κεφαλὴν τοῦ τιτλούχου ραγιᾶ, διότι τὰ τουρκικὰ ἦθη ἦσαν τότε ἄγρια καὶ ὁ

Σουλτᾶνος ἢ ὁ μέγας βεζύρης διὰ τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν ἢ διαβολὴν ἔστελλον αὐτὸν εἰς τὴν ἀγχόνην.

Ἡ διοίκησις τῶν κοινοτήτων

Αἱ ἑλληνικαὶ πόλεις καὶ τὰ χωρία ἦσαν ὠργανωμένα ἀνέκαθεν εἰς κοινότητας. Ἐξέλεγον δηλαδή ἐπιτροπὴν, ἢ ὁποῖα ἐφρόντιζε διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ναῶν, κρηνῶν, νεκροταφείων κλπ. Οἱ Τοῦρκοι ἀνεγνώρισαν καὶ διετήρησαν αὐτάς, δι' οὓς λόγους εἶχον διατηρήσει οἱ Ρωμαῖοι καὶ Βυζαντινοί, διότι διηκόλουν τὸ ἔργον τῆς διοικήσεως, ἰδίως δὲ τὴν φορολογίαν, διότι ἡ κυβέρνησις, ἀντὶ νὰ ἀποτείνεται εἰς ἰδιώτας, εἶχεν ὑπεύθυνα σωματεῖα, μετὰ τῶν ὁποίων συνεννοεῖτο διὰ τὴν εἰσπραξιν τῶν φόρων. Οἱ προύχοντες ἢ προεστοὶ ἢ δημογέροντες ἢ κοτζαμπάσηδες ἐκάστης κοινότητος συνεννοούμενοι μετὰ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν ἢ τῶν ἐκμισθούντων τοὺς φόρους ὥριζον τὸ ποσὸν τοῦ φόρου, τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ καταβάλλῃ ἡ κοινότης, καὶ αὐτοὶ ἐκανόνιζον τὸ ἀναλογοῦν εἰς ἕκαστον κάτοικον μερίδιον.

Τὰ προνόμια τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους

Οὕτω λοιπὸν μᾶλλον παλαιαὶ συνήθειαι ἢ θετικαὶ παραχωρήσεις τῶν Σουλτάνων ἐδημιούργησαν εἶδος αὐτοδιοικήσεως τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν. Τὴν αὐτοδιοίκησιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινοτικῶν πραγμάτων ὠνόμασαν βραδύτερον προνόμια τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ὅμοια εἶχον καὶ αἱ ἄλλαι ἐθνότητες τῆς Τουρκίας. Οὐσιαστικῶς τὰ προνόμια εἶναι :

1. Ἐλευθερία θρησκείας καὶ γλώσσης.
2. Προστασία καὶ ἀπαραβίαστον τοῦ Κλήρου.

Οἱ ἐπίσκοποι ἄσκοῦν εἶδος πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐπιβλέψεως· ἐδικαιοῦντο δηλαδή νὰ τιμωροῦν κατὰ τοὺς προϋπάρχοντας τῆς τουρκικῆς κατακτήσεως χριστιανικοὺς νόμους τοὺς παρεκτρεπομένους εἰς θρησκευτικὰ ἢ καὶ οἰκονομικὰ ζητήματα, ἀφορῶντα εἰς τὴν κοινότητα δι' ἐξωεκκλησιασμοῦ, ἀναθέματος, ἀφορισμοῦ ἢ καὶ παραδόσεως αὐτῶν εἰς τὰς πολιτικὰς ἀρχάς. Ὁ δὲ Πατριάρχης ἐδικαιοῦτο

νά καταδικάζη εἰς εἰρκτὴν ἢ καὶ θάνατον.

4. Ρητῆ τοῦ Σουλτάνου ἀδείξ ὑπάγονται εἰς τὸν Κλήρον πᾶσαι αἱ περὶ γάμου καὶ κληρονομίας δίκαι. Τὰς δίκας ταύτας διεξάγει τὸ Πνευματικὸν δικαστήριον, τοῦ ὁποίου προεδρεύει ὁ ἐπίσκοπος. Αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ ἐφεσιβάλλονται μόνον ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Πατριάρχου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ διαδικασία τῶν Τούρκων ἦτο δαπανηρὰ καὶ ὀλίγην ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην, οἱ χριστιανοὶ ὑπέβαλλον εἰς τὸ Πνευματικὸν δικαστήριον καὶ τὰς ἀστικὰς ὑποθέσεις. Πολλάκις Τοῦρκοι καὶ Ἰουδαῖοι κατέφευγον εἰς τοὺς ἀρχιεπισκόπους, διότι εἶχον μεγαλυτέραν πεποίθησιν εἰς τὴν ἀμεροληψίαν αὐτῶν παρὰ τοῦ Μουφτῆ.

5. Ἐλευθερία τῆς δημοτικῆς διοικήσεως, τουτέστι τῆς αὐτοδιοικήσεως τῶν Κοινοτήτων ὑπὸ δημογεροντίας ἐλευθέρως ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐκλεγομένης.

Τινὲς τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων εἶχον μεγαλύτερα προνόμια, ὅπως ἡ Χίος, ἡ Τήνος, ἡ Νάξος, αἱ τρεῖς ναυτικαὶ νῆσοι Ὑδρα, Σπέτσαι, Ψαρά, ἐξαρτώμεναι ἀμέσως ἐκ τοῦ Καπετὰν πασᾶ (ναυάρχου καὶ Ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν), ἡ δὲ Μάνη οὐδέποτε ὑποταγεῖσα οὐσιαστικῶς εἰς τοὺς Τούρκους ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1770 ὑπὸ ἄρχοντος ἐντοπίου διοριζομένου ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου καὶ φέροντος τὸν τίτλον τοῦ μπέη.

Ἄρματολοι καὶ κλέφται

Τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ὀρεινῶν διαμερισμάτων τῆς Ἑλλάδος ἐνεπιστεύθη ὁ Σουλτᾶνος εἰς τὰ στρατιωτικὰ σώματα, τὰ ὁποῖα εἶχον σχηματισθῆ τὸ πρῶτον κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν, διὰ νὰ ἀντιταχθοῦν εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σέρβων καὶ τῶν Φράγκων. Τὰ στρατιωτικὰ αὐτὰ σώματα ὠνομάσθησαν ἄρματολοι, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν καπετάνοι καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐποπτευόμενα διαμερίσματα, ἄρματολίκια.

Οὐσιαστικῶς ὅμως ἐκτεταμένα διαμερίσματα τῆς Ἑλλάδος, ὅπως τὰ Ἄγραφα, τὸ Ξηρόμερον, ἡ μεταξὺ τοῦ Πηλίου καὶ τοῦ Ὀλύμπου χώρα κ.τ.λ., διετέλουν εἰς ἀναρχίαν. Σημαντικὸν μέρος τῶν κατοίκων εὕρισκετο εἰς κατάστασιν ἀνταρσίας ἢ ἡμιανταρσίας.

Δέν ἦσαν δὲ ὀλίγοι οἱ ζῶντες ἀπὸ τὴν ληστείαν. Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ ληστεία ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκδήλωσις τῆς τάσεως τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Ὅσοι δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρουν τὸν ζυγόν, ὅσοι ἠσθάνοντο εἰς τὸ στῆθός των σφύζουσαν γενναιοτέραν καρδίαν ἔσπευδον εἰς τὰ ὄρη καὶ ὁ δοῦλος τῆς χθῆς μετεβάλλετο εἰς ἐπίφοβον ἐχθρόν. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ λεγόμενοι κλέφται « Ἐπισημαίνεται τὸ ὄνομα τοῦ κλέφτου, ὡς τὸ ὄνομα τοῦ ληστοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὐ μόνον δὲν ἐθεωρεῖτο αἰσχρόν, ἀλλ' ἐνομιζέτο ἔνδοξον καὶ τὰ ὀνόματα τῶν διαπρεψάντων μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τούτων μετεδίδοντο εὐσεβάστως ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν », ὅπως γράφει ὁ ἱστορικὸς τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως Σπ. Τρικούπης.

Ἡ Πύλη δὲν ἔδιδε μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς μεμονωμένας αὐτὰς ἀνταρσίας, περιοριζομένη νὰ τιμωρῇ ἀγρίως τοὺς συλλαμβανομένους. Ἐπισημαίνεται μετὰ φρουροῦ καὶ ἀντάρτου ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο μεγάλη. Ὁ ἀρματολὸς τῆς χθῆς ἐγένετο αὔριον κλέφτης καὶ πολλοὺς ὀνομαστοὺς κλέφτας ἡ Πύλη διώριζεν ἀρματολούς. Γενικῶς ὑπῆρχε βαθυτέρα συμπάθεια μετὰ ἀρματολῶν καὶ κλεφτῶν, τοὺς ὁποίους ἠγωνε τὸ κατὰ τῶν μωαμεθανῶν μῖσος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐθνικὴ συνείδησις ἐξύψωσεν ἀμφοτέρους εἰς ἥρωας. Ὁ Ὀλυμπος, ἡ Πίνδος, τὰ Ἄγραφα, τὸ Ξηρόμερον, ὁ Βάλτος εἶναι τὰ θρυλικά λημέρια των, ὁ δὲ βίος, τὰ κατορθώματα καὶ τὰ παθήματά των, τὸ προσφιλέθμα τῶν δημοτικῶν ᾠσμάτων.

Ἡ ἑλληνικὴ παιδεία ἐπὶ τουρκοκρατίας

Ἄφ' ὅτου οἱ τελευταῖοι Ἕλληνες ἀνθρωπισταί, ὁ Πλήθων, ὁ Βησσαρίων, ὁ Γεώργιος Τραπεζούντιος, ὁ Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος καὶ ἄλλοι, φεύγοντες πρὸ τῆς τουρκικῆς λαίλαπος μετέφερον τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς τὴν Δύσιν, σκότος πυκνὸν ἐκάλυψε τὴν ἀτυχῆ Ἀνατολήν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς σκοτεινοτάτους χρόνους τῆς δουλείας δὲν ἔλειψαν ἀμυδρὰ φῶτα εἰς διάφορα σημεῖα τῆς ἑλληνικῆς χώρας. Τὸ τραγικὸν πρόβλημα τῆς Παιδείας τοῦ ὑποδουλωθέντος ἔθνους συνέλαβεν εἰς ὅλην του τὴν ἑκτασίαν ὁ πρῶτος μετὰ τὴν Ἄλωσιν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Γεννάδιος Β' ὁ Σχολάριος, ὁ ὁποῖος μόλις ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, ἴδρυσεν τὴν Πατριαρχικὴν Σχολήν, τὴν ἄλλως λεγομένην Πατριαρχικὴν Ἀκαδημίαν ἢ μεγάλην Σχολήν τοῦ Γένους (1454). Ἡ ἴδρυσις τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς θεωρεῖται πρᾶξις ὑψίστης σημασίας διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διότι ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μετὰ τὴν Ἄλωσιν καὶ κυρία ἐστία τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας. Οἱ λόγιοι ὁμῶς τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος δὲν εἶχον ἀποσεισῆναι τὴν μεσαιωνικὴν στενότητα καὶ ἐξηκολούθουν τὴν μακραίωνα μετὰ τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας διαμάχην προσπαθοῦντες νὰ διακριθοῦν διὰ τοῦ κατὰ τῶν παπιστῶν ζήλου. Μόλις κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα ἐγίνεν ἐλαφρὰ μετατροπὴ, διότι οἱ λόγιοι ζωηρότερον ἀναπολοῦν τὸν ἀρχαῖον κόσμον καὶ ἀρχίζουν νὰ διαισθάνωνται τὴν σημασίαν τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὁ Κύριλλος Λούκαρις (1572 - 1638), σύγχρονος τοῦ Γαλιλαίου καὶ τοῦ Καρτεσίου, ὁ ἐπανειλημμένως πατριαρχεύσας λόγιος καὶ πνευματικὸς μαχητής, εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς νέας τάσεως. Ὁ βίος του ἦτο πλήρης ἀγῶνων καὶ περιπετειῶν, διότι ἡ ἐλευθερία τῶν θεολογικῶν φρονημάτων του ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ πολλοὺς ἀντιπάλους, ἡμετέρους καὶ ξένους. Ἀλλ' οἱ τραχεῖς ἀγῶνες ἔδωσαν εἰς τὰς συγγραφάς του δύναμιν καὶ βαθύτητα ἄγνωστον ἕως τότε. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως ἰδρύθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ πρῶτον τυπογραφεῖον, ὡς ἐξάρτημα τῆς Μεγάλης τοῦ Γέ-

νους Σχολῆς, τὸ ὁποῖον ἐλειτούργησεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγοράσαντος αὐτὸ ἐν Λονδίῳ Κεφαλλῆνος Νικοδήμου Μεταξᾶ διὰ χορηγίας τοῦ μεγαλωνύμου Πατριάρχου. Τέλος κατίσχυσαν αἱ ραδιοουργίαι τῶν ἀντιπάλων του καὶ ὁ Λούκαρις καθηρέθη καὶ ἐξωρίσθη καὶ τέλος ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον.

Ἄλλοι σπουδαῖοι σύγχρονοι τοῦ Λουκάρεως λόγιοι εἶναι ὁ Κορδαλλεύς, ὁ Καρυοφύλλης καὶ ὁ Λέων Ἀλλάτιος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς εὐρωπαίους ἀναμένει τὴν σωτηρίαν τῶν ὁμογενῶν. Εἰς τὸ ποίημά του Ἑλλάς ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τοῦ καρδινάλιου Ρισελιέ ὑπὲρ τῆς ποδοπατουμένης ὑπὸ τῶν Τούρκων πατρίδος του, εἰκονίζει τὴν παλαιὰν ἑλληνικὴν λαμπρότητα καὶ θρηνεῖ διὰ τὴν παντελεῖ κατὰπτωσιν καὶ τὴν περιβάλλουσιν τὴν Ἑλλάδα βαθεῖαν νύκτα.

Περὶ τὸ τέρμα τοῦ ΙΖ' καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἀρχίζει ἡ δρᾶσις τῶν Μαυροκορδάτων. Ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος (1636 - 1709) σπουδάσας εἰς τὴν Πάδουαν τῆς Ἰταλίας καὶ ἐκδώσας ἀξιόλογον διατριβὴν λατινιστὶ περὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος ἐχρημάτισε καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἰατρικῆς καὶ μεγάλως ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Κιοπρουλῆ Ἀχμέτ πασᾶ. Διορισθεὶς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ μεγάλου διερμηνέως κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης τοῦ Κάρλοβιτς (1699) ἔδειξεν ἐξάριτον διπλωματικὴν δεξιότητα. Διὰ τοῦτο ἴσχυε πολὺ παρὰ τοῖς ὀθωμανοῖς καὶ ὁ πιεζόμενος ἑλληνικὸς λαὸς προσέβλεπεν εἰς αὐτὸν ὡς πρὸς πατέρα. Ἐγραψε πολυάριθμα συγγράμματα, τὴν **Ρητορικὴν**, τὴν **Γραμματικὴν**, τὴν **Ἰουδαϊκὴν καὶ Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν**, τὰ ὁποῖα ἔχυσαν φωτεινὴν ἀκτῖνα εἰς τὸ Φανάριον καὶ ἤνοιξαν τὴν ὁδὸν πρὸς ἐλευθερωτέραν διανόησιν. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ **Νικόλαος Μαυροκορδάτος**, ὁ πρῶτος Ἕλλην ὀσποδάρος (ἡγεμὼν) τῆς Βλαχίας, ἔδωκε τὴν πρώτην ὥθησιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀνάπτυξιν εἰς τὰς παραδουναβείους ἡγεμονίας, ἰδρύσας τυπογραφεῖον καὶ σχολὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐδιδάσκοντο ἡ ἑλληνικὴ καὶ λατινικὴ. Ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως ἡ Βλαχία καὶ ἡ Μολδαυία γίνονται κέντρον ἑλληνικῆς παιδείας. Εἰς τὸ Βουκουρέστιον καὶ Ἰάσιον λειτουργοῦν ἀνώτερα ἑλληνικὰ σχολεῖα (Ἀκαδημία, Λύκειον). Λόγιοι καὶ διδάσκαλοι τυγχάνουν περιποιήσεως καὶ τιμῆς εἰς τὰς αὐλὰς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων.

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἑλληνικῆς παιδείας κατὰ τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα

Περὶ πραγματικῆς προόδου τῆς ἑλληνικῆς παιδείας δύναται νὰ γίνη λόγος μόνον κατὰ τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα. Διότι, ἐνῶ προηγουμένως ἡ παιδεία περιωρίζετο εἰς τὸν Κλήρον μόνον καὶ σχολεῖα διετηροῦντο μακρὰν τοῦ βλέμματος τῆς ἀρχῆς, εἰς μοναστήρια ἢ εἰς τοὺς νάρθηκας τῶν ἐκκλησιῶν, τώρα ἡ παιδεία τείνει νὰ γίνη κοσμικώτερα, διότι ἡ τάξις τῶν ἐμπόρων ζητεῖ διαφορετικὴν μόρφωσιν. Διὰ τοῦτο δημιουργοῦνται ἐκπαιδευτήρια εἰς πολλὰ μέρη. Κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς τοῦ Φαναρίου, ἡ ὁποία διατελοῦσα ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Κλήρου ἀπέκτησε μεγάλην ὑπόληψιν, ἰδρύθησαν τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα ἀνώτερα σχολεῖα εἰς τὴν Πάτμον, τὰ Ἰωάννινα, Λάρισαν, Θεσσαλονίκην, Τύρναβον καὶ Ἀδριανούπολιν.

Τὸν ΙΖ΄, ἰδίως ὅμως τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα, εἰς μεγάλην ἀκμὴν ἔφθασεν ἡ ἠπειρωτικὴ πρωτεύουσα, τὰ Ἰωάννινα. Κατὰ τὴν τουρκικὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1731 ἡ πόλις ἠρίθμει 40 χιλιάδας κατοίκους, ἐξ ὧν τὰ 3/4 ἦσαν Ἕλληνες καὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ αἰῶνος ἀπέβη σπουδαῖον ἐμπορικὸν κέντρον. Φιλοπάτριδες Ἰωαννῖται πλουτήσαντες εἰς τὴν Πόλιν, ἰδίως ὅμως εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ καταστήσουν τὴν πατρίδα των φωτοβόλον πνευματικὴν ἐστίαν. Τότε ἰδρύθησαν αἱ ποικιλώνυμοι σχολαὶ τῶν Ἰωαννίνων, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξῆλθον οἱ σημαντικώτεροι λόγιοι τοῦ αἰῶνος.

Ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς παιδείας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον συνυφασμένη μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἑλληνικὴ Παιδεία κατὰ μέγα μέρος της εἶναι ἔργον τῶν κληρικῶν.

Λίαν χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τοὺς μακροὺς καταλόγους τῶν Ἑλλήνων λογίων τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας τὰ δύο τρίτα καὶ πλέον τῶν διδασκάλων εἶναι ἱερωμένοι.

Οἱ διδάσκαλοι τοῦ Γένους

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτέρους λογίους τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος εἶναι ὁ ἐκ Κεφαλληνίας Ἡλίας Μηνιάτης (1669 - 1714), ἐξαίρετος ἐκκλησιαστικὸς

κός ρήτωρ, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν πλησιάσθη τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ, μετεχειρίζετο ἀπλούστερον τύπον γλώσσης καὶ αἱ πλήρεις ζωῆς ὁμιλίας του ἀναγινώσκονται μὲ εὐχαρίστησιν ἀκόμη καὶ σήμερον. Ἄλλ' οἱ κορυφαῖοι τῶν λογίων τοῦ 18 αἰῶνος εἶναι δύο Κερκυραῖοι, ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις (1716 - 1806) καὶ ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης (1736 - 1800). Ὁ Βούλγαρις εἶχε φιλοσοφικὸν νοῦν καὶ σπουδάσας εἰς τὸ Πατάβιον ἐγνώρισε τὰς θεωρίας τοῦ Λόκ (Locke), τοῦ Λάϊμπνιτς (Leibniz) καὶ τοῦ Βόλφ (Wolff), τῶν ὁποίων τὰ διδάγματα ἐπεχειρήσε νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Λογικὴ του (1766) καὶ ἡ Μεταφυσικὴ του (1805) εἶναι ἀπὸ τὰ ἀξιόλογα ἔργα τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Ὁ Θεοτόκης ἠγάπησε μᾶλλον τὰ μαθηματικὰ καὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας διακριθεὶς καὶ ὡς θεολόγος ἱεροκήρυξ. Τὰ Κυριακοδρομιά του, ἧτοι ἐρμηνεῖαι τῶν κυριακῶν εὐαγγελίων, χρησιμεύουν ἀκόμη καὶ σήμερον ὡς βοήθημα εἰς τοὺς ἱεροκήρυκας. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἱερωμένοι καὶ ἐδίδαξαν εἰς διαφόρους σχολὰς. Μεταναστεύσαντες εἰς Ρωσίαν ἐργάσθησαν μετὰ ζήλου εἰς τὸν διαφωτισμὸν τοῦ ὁμοδόξου ρωσικοῦ λαοῦ καὶ διεκρίθησαν ἀμφότεροι. Ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη Β' περιεποιήθη αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀνύψωσεν εἰς ἀρχιεπισκόπους.

Ἄλλος διδάσκαλος τοῦ ἔθνους ὑπῆρξεν ὁ Φραγκῖσκος Σκοῦφος ἐκ Κυδωνίας Κρήτης. Ἐσπούδασε Θεολογίαν καὶ φιλοσοφίαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κολλέγιον τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἐν Ρώμῃ. Τὸ 1669 διωρίσθη διδάσκαλος εἰς τὴν Φλαγγίνειον Σχολὴν ἐν Βενετίᾳ. Ἐγραψε ρητορικὴν καὶ πολλὰ ἄλλα.

Μὲ τοὺς χρόνους αὐτοὺς συμπίπτει ἡ δράσις τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ (1714 - 1779). Γεννηθεὶς εἰς τὸ χωρίον Ταξιάρχης κείμενον πλησίον τοῦ Μεγάλου Δένδρου τῆς Αἰτωλίας, νεώτατος ἐκάρη μοναχός. Διψῶν μάθησιν καὶ δρᾶσιν, κατώρθωσε μετὰ περιπετείας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Κων/πολιν, ἐγνώρισθη καὶ ἐξετιμήθη παρὰ τοῦ Πατριάρχου καὶ πολλῶν ἀρχιεπισκόπων καὶ ὡς καταληφθεὶς ὑπὸ θείας ἐμπνεύσεως ἤρχισε τὸ θεῖον κήρυγμα ἀπὸ τοῦ 1760. Περιῆλθεν σχεδὸν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, τὴν Μακεδονίαν, Ἡπειρον, Θεσσαλίαν, Στερεὰν Ἑλλάδα, τὰς Ἰονίους νήσους. Τὰ κηρύγματα τοῦ Κοσμᾶ, γινόμενα εἰς γλώσσαν τοῦ λαοῦ, διήγειρον ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰς χιλιάδας τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔσπευδε νὰ παρακολουθήσῃ τὸ κήρυγμά του. Εἰς τὰ τελευ-

Ἄδαμάντιος Κοραΐς.

γράμματα καὶ ἐσχολίασε καὶ ἐξέδωκεν ἀρχαίους ἔλληνας συγγραφεῖς, Ξενοφῶντα, Πλάτωνα, Ἱπποκράτην, Θεόφραστον, Πλούταρχον (Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη, 1807 - 1825). Εἶναι ἀπὸ τοὺς ὀλίγους Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι ἐξετιμήθησαν εἰς τὴν Ἑσπερίαν, ὅθεν καὶ ἐπρόταθη ἐπανειλημμένως ὡς μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν γραμμάτων. Πρὸ παντὸς ὅμως ἦτο εὐγενῆς φύσις, ἠγάπα περιπαθῶς τὴν πατρίδα του καὶ ἐγκατεστημένος εἰς Παρισίους, παντοιοτρόπως εἰργάσθη διὰ τὴν πνευματικὴν ἀφύπνισιν καὶ ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς.

Τοὺς ἐξαιρέτους αὐτοὺς ἄνδρας, οἵτινες κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς ἐκείνους χρόνους συνέβαλον εἰς τὴν πνευματικὴν καλλιέργειαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὠνόμασαν **Διδασκάλους τοῦ Γένους**.

ταῖά του ἔτη ὁ Κοσμᾶς κέντρον τῆς δράσεώς του εἶχεν ἐκλέξει τὴν Ἥπειρον. Ἐκεῖ συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον τὴν 24 Αὐγούστου 1779. Ἡ ἐκκλησία ἔταξεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἁγίων τῆς.

Ἄλλὰ πάντας τούτους ὑπερέβη κατὰ τὴν φήμην ὁ Ἄδαμάντιος Κοραΐς (1748 - 1833), διότι εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὸ ἔθνος εἶδε τὸν κατ' ἐξοχὴν σοφὸν καὶ ἐρμηνευτὴν τῶν προγονικῶν συγγραμμάτων. Ὁ Κοραΐς ἦτο ἐπιμελέστατος καὶ ὀξύνους μελετητής, ἔγραψε πολλὰ καὶ ποικίλου περιεχομένου συγ-

Ρήγας ὁ Φεραῖος (1757- 1798)

Τὴν τάσιν ταύτην ἀντιπροσωπεύει ἰδίως ὁ ἐνθερμος κήρυξ τῆς ἐλευθερίας Ρήγας Φεραῖος.

Ὁ Ρήγας ἐγεννήθη εἰς τὸ Βελεστίνον τῆς Θεσσαλίας καὶ διὰ τοῦτο ἐγράφετο Βελεστινλῆς. Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες λόγιοι, ὑποθέτοντες ὅτι εἰς τὴν θέσιν τοῦ Βελεστίνου ἔκειντο αἱ ἀρχαῖαι Φεραί, ὠνόμαζον αὐτὸν Φεραῖον. Ἦτο ὑπέροχος φυσιογνωμία, ὁμοίαν τῆς ὁποίας ἡ Βαλκανικὴ σπανίως εἶδεν ἀπὸ πολλῶν αἰώνων. Ἀκοίμητος φιλομάθεια καὶ θερμὴ ἀφοσίωσις εἰς τὸ ἰδανικὸν ἐχαρακτῆριζον αὐτὸν καὶ συγχρόνως νεανικὴ πίστις, ἡ ὁποία δὲν ὑπολογίζει τὰς δυσκολίας. Διδαχθεὶς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν Ζαγορᾷ τοῦ Πηλίου εἰργάσθη ἐπὶ τινα ἔτη ὡς διδάσκαλος. Ἀλλὰ ποθῶν ἐλευθερίαν μετέβη εἰς τὰς παραδουναβίους ἡγεμονίας, ὅπου προσελήφθη ὡς γραμματεὺς τοῦ ἡγεμόνος. Ἐκεῖ, καθὼς διηγεῖται ὁ ἐταῖρος καὶ βιογράφος του Περραιβός, ἐπροξένησεν εἰς τὴν ψυχὴν του βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἡ τότε ἐκραγεῖσα γαλλικὴ ἐπανάστασις καὶ ἐγέννησε παρ' αὐτῷ τὸν πόθον νὰ μάθῃ τὴν γαλλικὴν, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγα γεγονός. Πράγματι ἔμαθε τὴν γαλλικὴν, καὶ ἐμβαθύνας εἰς τὰ δόγματα τῆς ἐλευθερίας ἀνέλαβε νὰ μυήσῃ εἰς τὰς ἰδέας ταύτας ὅσους ἠδύνατο. Κατῶρθωσε νὰ κατηχήσῃ ὄχι μόνον πολλοὺς προκρίτους καὶ ἀρματολούς, ἀλλὰ λέγεται ὅτι προσείλκυσε καὶ τὸν περίφημον Πασβάνογλου τοῦ Βιδινίου. Συγχρόνως τὰ ποιήματά του μετέδιδον τὴν συγκίνησιν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ρήγας συνέθεσε τὸ θούριόν του ὡς Μασσαλιώτιδα τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Τὴν ἐπανάστασιν ἐφαντάζετο ὡς γενικὴν ἐξέγερσιν τῶν λαῶν τῆς Τουρκίας κατὰ τοῦ ἀπολυταρχικοῦ Σουλτάνου.

«Βούλγαροι κι' Ἀρβανῖται καὶ Σέρβοι καὶ Ρωμιοί,
νησιῶται κι' Ἡπειρῶται μὲ μιὰ κοινὴ ὄρμη,
γιὰ τὴν ἐλευθερία νὰ ζώσουμε σπαθί.

.....
ν' ἀνάψουμε μιὰ φλόγα εἰς ὅλην τὴν Τουρκιά,
νὰ τρέξῃ ἀπ' τὴν Μπόσνα ἕως τὴν Ἀραπιά».

Τὸ 1796 ὁ Ρήγας μετέβη εἰς τὴν Βιέννην, ὅπου ἤκμαζε τὸ μετὰ

Ρήγας ὁ Φεραῖος.

τῆς Ρούμελης ἐμπόριον καὶ ὑπῆρχον πολλοὶ εὐποροῦντες ὁμογενεῖς, τοὺς ὁποίους προσεπάθησε νὰ μύησῃ εἰς τὰς ἰδέας του. Ἐκεῖ ἦλθεν εἰς προσωπικὴν συνεννόησιν μετὰ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας στρατηγοῦ Μπερναντότ, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες συνεζήτουν παταγωδῶς εἰς τὰ καφενεῖα τῆς Βιέννης περὶ προσεχοῦς διαλύσεως τῆς Τουρκίας.

Ὁ Ρήγας ἦτο ἰδεολόγος ἄνευ πρακτικότητος. Διὰ τοῦτο ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν πραγματοποίησιν τῶν

ἐθνικῶν πόθων του διὰ τοῦ Ναπολέοντος, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς πρόμαχον τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν. Εἰς Βιέννην ἐκτυπώνει μετὴν ἐνίσχυσιν εὐπόρων ὁμογενῶν τὰ ἐπαναστατικά του φυλλάδια, τὴν προκήρυξίν του, ἐπίσης τὴν **Χάρταν τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος**. Ἐκ τῆς Βιέννης ὁ Ρήγας μετέβη εἰς Τεργέστην, σκοπὸν ἔχων νὰ διέλθῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Ναπολέοντα. Ἄλλῃ αὐστριακὴ ἀστυνομία περιεκύκλωσε τὴν νύκτα τὸ ξενοδοχεῖον του καὶ εὐρούσα κιβώτια πλήρη ἐπαναστατικῶν ἐντύπων, τὸν συνέλαβε. Μεταφερθεὶς εἰς Βιέννην ὑπεβλήθη εἰς αὐστηρὰν ἀνάκρισιν. Ἡ κυριωτέρα κατηγορία κατὰ τοῦ Ρήγα καὶ τῶν ὁπαδῶν του ἦτο, ὅτι παρεσκεύαζον ἐπανάστασιν εἰς φιλικὴν πρὸς τὴν Αὐστρίαν χώραν. Μετὰ μακρὰς συνεννοήσεις πρὸς τὴν Πύλην, ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις παρέδωσε τὸν Ρήγα καὶ ἑπτὰ ἐκ τῶν συλληφθέντων ἐταίρων του εἰς τὸν πασᾶν τοῦ Βελιγραδίου. Ἡ θανάτωσις αὐτῶν κατὰ ἀσφαλεστέραν πηγὴν ἔγινε τὴν νύκτα τῆς 24 Ἰουνίου 1798 εἰς Βελιγράδιον. Οἱ μετὰ τοῦ Ρήγα συμμαρτυρήσαντες πατριῶται ἦσαν: Ὁ Εὐστράτιος Ἀργέντης, ἔμπορος ἀπὸ τὴν Χίον. Ὁ Δημήτριος Νικολίδης, ἰατρὸς ἐξ Ἰωαννίνων, ὁ Ἀντώνιος Κορω-

νιός, ἔμπορος καὶ λόγιος ἀπὸ τὴν Χίον, ὁ Ἰωάννης Καρατζᾶς, λόγιος ἀπὸ τὴν Λευκωσίαν τῆς Κύπρου, ὁ Θεοχάρης Γεωργίου Τουρούτζιας ἔμπορος ἀπὸ τὴν Σιάτισταν, ὁ Ἰωάννης Ἐμμανουήλ φοιτητῆς Ἰατρικῆς ἀπὸ τὴν Καστοριάν καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Παναγιώτης Ἐμμανουήλ ὑπάλληλος τοῦ Ἀργέντη.

Φιλικὴ Ἐταιρεία

Μετὰ τὸ Συνέδριον τῆς Βιέννης, κατὰ τὸ ὁποῖον οὐδεμία ἐλήφθη ἀπόφασις ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς, τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος περιέπεσεν εἰς ἀθυμίαν καὶ ἀπογοήτευσιν. «Τότε εἶδα, λέγει ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τὰ Ἀπμνημονεύματά του, πῶς ὅ,τι κάμωμεν, θὰ τὸ κάμωμεν μονάχοι καὶ δὲν ἔχουμε ἐλπίδα καμμιά ἀπὸ τοὺς ξένους». Οἱ Ἕλληνες ἀποκαμόντες νὰ ἀναμένουν τὴν ἐλευθερίαν των ἀπὸ τὰ Χριστιανικὰ Ἔθνη τῆς Εὐρώπης ἀπεφάσισαν νὰ στηριχθοῦν εἰς τὴν ἀρετὴν των καὶ τὰ ὄπλα των. Ἐντὸς τοιοῦτου κλίματος ἰδρύθη ἡ Ἐταιρεία τῶν Φιλικῶν. Αἱ πληροφορίες μας περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς εἶναι ἀνεπαρκεῖς. Ἐγεννήθη ἐπὶ ρωσικοῦ ἐδάφους εἰς τὴν Ὀδησόν, ὅπου ἀνέκαθεν ἤκμαζε τὸ ἑλληνικὸν ἐμπόριον. Ἰδρυσαν αὐτὴν ἄνδρες οὔτε ἐπὶ γένει οὔτε ἐπὶ παιδείᾳ διακρινόμενοι, ἀλλὰ δραστήριοι καὶ ἀποφασιστικοὶ (1814) ὁ Νικόλαος Σκουφᾶς ἐξ Ἄρτης, ὁ Ἀθανάσιος Τσακάλωφ ἐξ Ἰωαννίνων καὶ ὁ Ἐμμανουήλ Ξάνθος ἐκ Πάτμου. Ἀλλὰ παρὰ τὴν ἀσημότητα τῆς ἀρχῆς καὶ τὴν μηδαμινότητα τῶν μέσων τῆς αὐτῆ ταχέως ἐξηπλώθη καὶ συνέδεσε πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ τὰ μάλιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔκρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως. Οἱ πρῶτοι ἰδρυταὶ τῆς ἑταιρείας ὠνόμασαν αὐτὴν Ἐταιρείαν τῶν φιλικῶν καὶ προσεπάθησαν νὰ δώσουν εἰς αὐτὴν τὴν ὀργάνωσιν τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν. Ἀλλ' ἡ σκόπιμος διάδοσις ὅτι ὀπισθεν τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἐταιρείας κρύπτεται μεγάλη δύναμις, προσέδιδεν εἰς αὐτὴν αἴγλην. Τοῦτο ἦτο τὸ θρυλούμενον ἐπιτηδεῖως περὶ τῆς Ἀρχῆς, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐδηλοῦτο ὅτι τὴν δρᾶσιν τῆς ἑταιρείας διευθύνει μυστικῶς ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας, ὑπουργὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, ἢ αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε', ὁ μπέης τῆς

Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης (1792-1826).

Μάνης Μαυρομιχάλης, πλείστοι ἄρχιερεῖς καὶ πρόκριτοι τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν νήσων ἦσαν μεμυημένοι εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἑταιρείας, ἡ ὁποία περὶ τὸ 1819 - 1820 ἦτο κοινὸν θέμα τῶν λόγων καὶ τῶν σκέψεων τῶν Ἑλλήνων. Ὅλοι ἐπίστευον ὅτι δάκτυλος ρωσικὸς διέπει τὰ πάντα ἀοράτως καὶ ὁ ἀκράτητος ζῆλος καὶ ἡ ἀθυροστομία πολλῶν ἔβαλον πολλὰ εἰς κίνδυνον τὴν ἀδελφότητα.

Ἀλέξανδρος
Ὑψηλάντης
ἀρχηγὸς τῆς Ἑταιρείας

Ὅτε ἐξηπλώθη ἡ Ἑταιρεία, οἱ διευθύνοντες αὐτὴν ἠσθάνθησαν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην νὰ ἀναθέσουν τὴν ἀρχὴν εἰς ἄνθρωπον ἐμπνέοντα σέβας καὶ ἐμπιστοσύνην. Ὅθεν ἔστειλαν εἰς Πετρούπολιν τὸν Ἐμμ. Ξάνθον, διὰ νὰ προσφέρῃ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑταιρείας εἰς τὸν Καποδίστριαν, τὸν Ἕλληνα ὑπουργὸν τοῦ Τσάρου. Ἀλλ' ὁ Ξάνθος ἐφθασεν εἰς Πετρούπολιν εἰς ἀκατάλληλον ὥραν. Διότι πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐκραγῆ ἑπανάστασις εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τοῦ ἀπολυταρχικοῦ ἡγεμόνος Φερδινάνδου Ζ' (1820) καὶ οἱ διπλωμάται τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας ἐλάμβανον μέτρα πρὸς κατάπνιξιν τοῦ φιλελευθέρου κινήματος. Διὰ τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τύχῃ εὐμενοῦς ὑποδοχῆς εἰς τὴν ρωσικὴν αὐλὴν ἀπεσταλμένος μυστικῆς ἑταιρείας. Ὁ Καποδίστριας δὲν ἐδέχθη τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἑταιρείας καὶ ὁ Ξάνθος ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην.

Ὁ Ἀλ. Ὑψηλάντης (1792 - 1828) κατήγετο ἀπὸ ἀρχαίαν Φαναριω-

τικήν οικογένειαν. Είχε διαπρέψει εις τούς πολέμους τῆς Ρωσίας κατά τοῦ Ναπολέοντος καί εἰς τήν μάχην τῆς Λειψίας ἀπώλεσε τήν δεξιάν του χεῖρα. Ἐφερε τόν τίτλον τοῦ πρίγκιπος, τόν βαθμόν τοῦ στρατηγοῦ καί ἦτο ὑπασπιστής τοῦ Τσάρου.

Ὁ Ὑψηλάντης ἀφοῦ ἀνέλαβε τήν ἀρχηγίαν, ἤρχισε νά ἐργάζεται μέ ζῆλον καί δραστηριότητα. Δέν ἀντελήφθη ὁμως τήν πραγματικήν κατάστασιν, ὅτι δηλαδή καμμία σοβαρά προετοιμασία δέν ὑπῆρχε διὰ τόν ἀγῶνα, ἀλλά μόνον ἀκράτητος ἐνθουσιασμός καί κινήσεις ἰσχυρά ἀνά τὸ Πανελλήνιον καί ἀναμονή ὅτι κάτι μέγα πρόκειται νά συμβῆ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ι. Ἐναρξίς τῆς Ἐπαναστάσεως

Ἡ ἐπανάστασις εἰς τὰς Παραδουναβίους Ἡγεμονίας

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ζωηρᾶς ζυμώσεως γεγονὸς μεγάλης σημασίας ἐπέσπευσε τὴν ἔκρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ Ἀλῆ-πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων ἦλθεν εἰς φανεράν ρῆξιν πρὸς τὸν Σουλτᾶνον καὶ ἐκάλεσε τοὺς Ἕλληνας εἰς βοήθειαν. Ἐκεῖνοι ὅμως ἐσκέφθησαν πῶς νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῶν Μωαμεθανῶν. Τότε ὁ Ὑψηλάντης ἔλαβεν ἀπεριόριστον ἄδειαν ἀπὸ τὸν Τσάρον, κατήλθεν εἰς τὴν Ὀδησσὸν καὶ εἰς σύσκεψιν τῶν Φιλικῶν ἀπεφασίσθη νὰ ἀρχίσῃ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τὴν Μολδαυίαν καὶ Βλαχίαν.

Οἱ λόγοι τῆς προτιμήσεως ἦσαν οἱ ἑξῆς : α) Αἱ ἡγεμονίαι

έθεωροῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς ἄλλη Ἑλλάς, διότι ἡγεμόνες καὶ αὐλικοί ἦσαν Ἕλληνες καὶ διότι ὁ λαὸς ὡς ὁμόδοξος ὑπέθετον ὅτι θὰ ὑπεστήριζε προθύμως τὸ κίνημα. β) Οἱ Φιλικοὶ εἶχον τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ συνέπραττον μετ' αὐτῶν οἱ μισθοφόροι στρατιῶται οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἡγεμόνων καὶ ἐντοπίων ἀρχόντων. Οὗτοι ἦσαν Χριστιανοὶ διαφόρων ἐθνοτήτων, Σέρβοι, Βούλγαροι, Ἕλληνες, ὀνομαζόμενοι διὰ τοῦ κοινοῦ ὀνόματος Ἄρβανῖτες. Πράγματι οἱ δύο σημαντικώτατοι τῶν ὀπλαρχηγῶν αὐτῶν, ὁ Γεώργιος Ὀλύμπιος καὶ ὁ Πάτριος Σάββας, μέλη τῆς ἐταιρείας, εἶχον ὑποσχεθῆ νὰ συμπράξουν. γ) Δὲν ὑπῆρχε τουρκικὸς στρατὸς εἰς τὰς ἡγεμονίας καὶ κατὰ τὰς συνθήκας ἔπρεπεν ἡ Τουρκία, διὰ νὰ εἰσαγάγῃ στρατὸν εἰς αὐτάς, νὰ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Ρωσίας. Ἐπομένως ὑπῆρχε μεγάλη πιθανότης προστριβῶν μεταξὺ Ρωσίας καὶ Πύλης, ἐὰν ἐταράσσοντο αἱ ἡγεμονίαι. δ) Ἐθεωρεῖτο κέρδος ὁ τουρκικὸς στόλος νὰ συγκεντρωθῆ εἰς τὸν Δούναβιν κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἐλληνικῆς ἐξεγέρσεως.

Τὴν 22 Φεβρουαρίου 1821 ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης διέβη τὸν Προῦθον, παραπόταμον τοῦ Δουνάβεως, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του καὶ τινῶν ἄλλων, καθὼς καὶ ὑπὸ 200 ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι εἶχον ὑπηρετήσει εἰς τὸν ρωσικὸν στρατὸν, καὶ περὶ τὴν ἑσπέραν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ἰάσιον, πρωτεύουσαν τῆς Μολδαυίας. Ὁ ἡγεμὼν Μιχαήλ Σουῦτσος καὶ οἱ κάτοικοι ἐδέχθησαν αὐτὸν μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὀπισθὲν του βαδίζουσι ρωσικὰ στρατεύματα. Οἱ ὀπλοφόροι Ἄρβανῖται τῆς πόλεως καὶ ἡ φρουρὰ τοῦ ἡγεμόνος ἐτάχθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὑψηλάντου. Προσῆλθον δὲ καὶ πολλοὶ μαθηταὶ ἐνθουσιῶντες. Ἐκεῖθεν ἐδημοσίευσεν προκήρυξιν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐνθουσιώδη, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλεγε. **Κινηθῆτε, καὶ θέλετε ἰδεῖ μίαν κραταιὰν δύναμιν νὰ ὑπερασπισθῆ τὰ δίκαιά μας.**

Ἄλλὰ δὲν ἤργησε ν' ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ Μολδοβλαχία δὲν ἦτο ὁ κατάλληλος τόπος διὰ τὸν ἐλληνικὸν ἀγῶνα. Οἱ κάτοικοι ἐφάνησαν ἀδιάφοροι πρὸς τὸ ἐλληνικὸν κίνημα, ὁ δὲ στρατὸς τῶν Ἄρβανιτῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίχθη ἡ Ἐταιρεία, ἦτο κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνοργάνωτος.

Ὁ Ὑψηλάντης ἐπροχώρησε βραδέως πρὸς τὴν Βλαχίαν. Εἰς τὴν Φωξάνην, μεθοριακὴν πόλιν μεταξὺ Βλαχίας καὶ Μολδαυίας, ἡ δύναμις του ἐνισχύθη σημαντικῶς διὰ τῆς προσελεύσεως νέων ὀπλαρ-

χηγῶν. Ἐκεῖ κατηρτίσθη καὶ ὁ Ἱερὸς Λόχος. Πεντακόσιοι δηλαδὴ νέοι τῶν εὐγενεστέρων οἴκων, τῶν ὁποίων πολλοὶ σπουδασταὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν Πανεπιστημίων, ἀπετέλεσαν ἰδιαίτερον σῶμα. Τὸ σῶμα των διεκρίνετο διὰ τὴν πειθαρχίαν καὶ ἀπετέλεσε τὸν πυρῆνα τοῦ στρατοῦ τοῦ Ὑψηλάντου. Ἀλλ' ὁ ἀρχιστράτηγος ἦτο ἀναποφάσιτος. Ἐβαινε βραδέως καὶ ἄνευ σχεδίου καὶ μόλις μετὰ 4 ἑβδομάδας εἰσῆλθεν εἰς τὸ Βουκουρέστιον (28 Μαρτίου).

Ἀποτυχία τοῦ κινήματος

Ἡ περιβαλοῦσα κατ' ἀρχὰς τὸ κίνημα τοῦ πρίγκιπος αἴγλη διελύετο ταχέως. Εἶχον παρέλθει πέντε ἑβδομάδες, ἀφ' ὅτου ὁ Ὑψηλάντης διέβη τὸν Προῦθον, καὶ ρωσικὴ σύμπραξις δὲν ἐφαίνετο. Ἀντιθέτως ὡς κεραυνὸς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἠ ἀποκήρυξις τοῦ κινήματος ὑπὸ τῆς Ρωσίας καὶ ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Πατριάρχου. Ὁ τσάρος Ἀλέξανδρος διὰ νὰ δείξη τὴν πίστιν του εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν κρατουῦσαν ὑπόνοιαν ὅτι ἡ Ρωσία ὑπέθαλπε τὸ κίνημα τοῦ Ὑψηλάντου, ἀπεκήρυξεν αὐτὸ ἐπισήμως, διέταξε νὰ διαγράψουν τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψηλάντου ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ρώσων ἀξιωματικῶν καὶ ἐδήλωσεν εἰς τὸ Διβάνιον διὰ τοῦ ἐν Κων/πόλει πρέσβεώς του ὅτι ἡ ρωσικὴ πολιτικὴ εἶναι ξένη πρὸς τὸ κίνημα τοῦ Ὑψηλάντου. Ὁ δὲ Πατριάρχης πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου ἀφώρισε τὸν Ὑψηλάντην καὶ τὸν Ὀσποδάρων τῆς Μολδαβίας Μιχ. Σοῦτσον. Ἦλπιζεν ὅτι διὰ τῆς ἀποκηρύξεως ταύτης θὰ ἔσωζε τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν πόλεων ἀπὸ τὰ σκληρὰ ἀντίποινα τῶν Τούρκων.

Ἡ Ρωσία ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδον τουρκικῶν στρατευμάτων εἰς τὰς ἡγεμονίας καὶ οἱ Τούρκοι εἰσῆλθον ἀπὸ τρία σημεῖα. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ὁ τουρκικὸς στρατὸς κατέπνιξε τὸ κίνημα. Τὸν ἀγῶνα ἔκρινε τελικῶς ἡ μάχη παρὰ τὸ χωρίον Δραγατσάνι. Οἱ Ἱερολοχῖται ἠγωνίσθησαν μὲ ἡρωϊσμὸν καὶ ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν μνήμην τῶν Ἑλλήνων τὰ κατορθώματα τοῦ Ἱεροῦ Λόχου τῶν Θηβαίων. Οἱ νεαροὶ ὁμως Ἱερολοχῖται ἦσαν ἄπειροι εἰς τὸν πόλεμον καὶ κατεκόπησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων σπαχῆδων (ἱππέων). Διακόσιοι ἔπεσαν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ 40 ἠχμαλωτίσθησαν (7 Ἰουνίου). Ἡ νεωτέρα ὁμως Ἑλλάς ἐτίμησε τοὺς ἥρωας αὐτοὺς τῆς ἐλευθερίας, στήσασα

Ὁ χάρτης τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὰς Παραδουναβίους ἡγεμονίας.

πρὸς τιμὴν των μνημείον εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἄλλὰ τὸ κάλλιστον μνημείον πρὸς τιμὴν τῶν Ἱερολοχιτῶν ἔστησε διὰ τῆς ἀθανάτου ὠδῆς του ὁ Ζακύνθιος ποιητῆς Ἀνδρέας Κάλβος («Εἰς Ἱερὸν Λόχον»).

Ὁ Ὑψηλάντης ὑπεχώρησεν εἰς τὰ αὐστριακὰ σύνορα, διέβη αὐτὰ καὶ παρεδόθη εἰς τὰς αὐστριακὰς ἀρχάς. Ὑπ' αὐτῶν ἐνεκλείσθη εἰς τὸ φρούριον Μουγκάτς ὅπου ἔμεινεν ἐπὶ ἕξ ἔτη, ἀπεφυλακίσθη δὲ μόνον διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ τσάρου Νικολάου Α'. Τὸ 1828

Ὁ Γεωργάκης Ὀλύμπιος.

πλανήθησαν εἰς τὰ Τρανσυλβανικὰ ὄρη καὶ προδοθέντες ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἐνεκλείσθησαν εἰς τὴν **Μονὴν τοῦ Σέκκου** μὲ 350 ἄνδρας. Μετὰ πεισματώδη ἄμυναν ὁ μὲν Ὀλύμπιος ἀνετίναξε τὸ κωδωνοστάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε καταφύγει μετ' ὀλίγων ὀπαδῶν καὶ εὗρε θάνατον ἔνδοξον, ὁ δὲ Φαρμάκης παραδοθεὶς ἐστάλη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Ἡ ἐπανάστασις τῶν ἡγεμονιῶν ἀπέτυχεν, ὁ δὲ Σουλτᾶνος δὲν διώρισε πλέον Ἑλληνας ἡγεμόνας εἰς Μολδαυίαν καὶ Βλαχίαν. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἐδέχθη τὸ κίνημα τῶν ἡγεμονιῶν μὲ παλλομένην καρδίαν, ἡ δὲ φήμη περὶ μεγάλων κατορθωμάτων τοῦ Ὑψηλάντου καὶ τοῦ στρατοῦ του, ἐπέσπευσε τὴν ἔκρηξιν τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα.

ἀπέθανεν εἰς Βιέννην ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος μόλις 36 ἐτῶν. Μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Ὑψηλάντου, οἱ Τοῦρκοι ἐξηφάνισαν ταχέως τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ του βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν ἐντοπίων. Ἄλλ' οἱ γενναῖοι ὀπλαρχηγοὶ **Ἀθανάσιος Καρπενσιώτης, Γεωργάκης Ὀλύμπιος καὶ Φαρμάκης**, ἔδωσαν ἡρωϊκὴν λύσιν εἰς τὸ δράμα τῶν ἡγεμονιῶν. Ὁ μὲν πρῶτος ἔπεσεν ἡρωϊκῶς εἰς τὴν μάχην τοῦ Σκουλενίου, οἱ δὲ ἄλλοι δύο, ἐνῶ προσεπάθουν νὰ διανοίξουν δίοδον πρὸς τὰ ρωσικὰ σύνορα, περιε-

Ἡ Πελοπόννησος εἰς τὰς παραμονὰς τῆς Ἐπαναστάσεως

Τὸ Διβάνιον καὶ οἱ διπλωμάται τῆς Εὐρώπης ἀπέδωσαν μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς ταραχὰς τῆς Μολδοβλαχίας, διότι ἐφοβοῦντο ρωσικὴν ἐπέμβασιν. Ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ φαντασθοῦν ὅτι κίνημα σοβαρώτερον θὰ ἐτάραττε μετ' ὀλίγον τὴν νότιον ἄκραν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου.

Ἐνα μῆνα μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ὑψηλάντου διάβασιν τοῦ Προϋθου ἐξηγέρθη ἡ Πελοπόννησος. Ἡ Πελοπόννησος ἦτο φυσικὴ ἀφετηρία τοῦ ἔθνικοῦ κινήματος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀποχωρισμένη τῆς Στερεᾶς ὡς νῆσος, εἶχεν ὡς προπύργιον ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν δύσβατον ὄγκον τῆς κεντρικῆς Ἑλλάδος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰς ναυτικὰς νήσους Ὑδραν, Σπέτσας κ.τ.λ. καὶ τὴν Κρήτην. Τὰ ὄρη τῆς καὶ ἡ ἀνώμαλος διαμόρφωσις τοῦ ἐδάφους καθίστων αὐτὴν ἀκρόπολιν δυσπρόρητον, κατάλληλον πρὸς ἄμυναν. Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐπαναστάσεως ἦτο ἐν τῶν ἀκμαιοτάτων διαμερισμάτων τῆς Ἑλλάδος ἔχον χριστιανικὸν πληθυσμὸν πολυπληθέστερον, εὐπορώτερον καὶ ἐμπορικώτερον ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα.

Ὁ διοικητὴς τῆς Πελοποννήσου λεγόμενος Μόρα βαλεσι εἶδραν εἶχε τὴν Τρίπολιν (Τριπολιτσά), ὅπου συνήρχοντο δις τοῦ ἔτους οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ προύχοντες, διὰ νὰ συσκεφθοῦν μετὰ τοῦ διοικητοῦ περὶ τῶν κοινῶν. Οἱ Πελοποννήσιοι εἶχον ἀντιπροσώπους εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, οἱ ὅποιοι ἐπετήρουν τὰς πράξεις τοῦ διοικητοῦ καὶ κατήγγελλον τὰς ὑπερβασίας του εἰς τὸ Διβάνιον. Γενικῶς ἡ τουρκικὴ ἐξουσία εἰς τὴν Πελοπόννησον ἦτο μᾶλλον χαλαρὰ ἢ καταθλιπτικὴ.

Πρὸς τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς χερσονήσου ὁ μικρὸς λαὸς τῆς Μάνης εἶχε διατηρήσει τὴν ἀνεξαρτησίαν του καὶ τὸ φιλοπόλεμον, ἐνῶ αἱ Πάτραι ἤκμαζον ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πόλιν τῆς χερσονήσου διὰ τὸ ἐμπόριον τῆς σταφίδος καὶ τὴν ἀνάπτυξιν, τὴν ὅποιαν προσεπόρισεν εἰς τοὺς κατοίκους ἢ πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους ἐπικοινωνία. Διὰ τοῦτο, ἐνῶ πρὸς τὴν Μάνην ἐστρέφοντο τὰ βλέμματα τῶν Ἑλλήνων, διότι ἐκεῖθεν ἀνέμενον τὴν ἔναρξιν τοῦ ἀγῶνος, συγχρόνως προσεῖχον εἰς τοὺς πολιτικωτέρους προύχοντας τῆς Ἀχαΐας. Μέγα δὲ κῦρος εἶχον κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐπαναστάσεως τρεῖς ἐξέχοντες πρόκριτοι τῆς Ἀχαΐας, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός,

ὁ προεστὸς τῶν Καλαβρύτων Ἀνδρέας Ζαΐμης καὶ ὁ προεστὸς Αἰγίου Ἀνδρέας Λόντος, μέλη τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ συνδεόμενοι διὰ στενῆς φιλίας.

Ὁ ἀγὼν Ἀλῆ Πασᾶ καὶ Πύλης — Σουλιῶται

Εἰς τὴν Ἠπειρον ἐξηκολούθει ἡ πάλη μεταξὺ τοῦ Ἀλῆ καὶ τῶν στρατευμάτων τοῦ Σουλτάνου. Οἱ ἐν Κων/πόλει ἐσκέφθησαν τότε τοὺς παλαιούς ἐχθρούς τοῦ βεζύρη τῶν Ἰωαννίνων, τοὺς ἀνδρείους Σουλιώτας καὶ ἔδωσαν διαταγὴν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σουλτανικοῦ στρατοῦ νὰ καλέσῃ αὐτοὺς κατὰ τοῦ Ἀλῆ. Οἱ φυγάδες, οἱ ὅποιοι ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη ἔτρωγον τῆς ἐξορίας τὸν ἄρτον εἰς τὴν Ἐπτάνησον μὲ ἐξωγκωμένην καρδίαν ἀτενίζοντες μακρόθεν τὰ ὄρη τῆς πατρίδος των, διέβησαν τὸ μεταξὺ Κερκύρας καὶ Ἠλείρου στενὸν καὶ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ πρὸ τῶν Ἰωαννίνων στρατόπεδον. Ἀλλὰ τὸ ἐνστικτον ὠδήγησεν αὐτοὺς νὰ διακρίνουν ὅτι δὲν ἦτο συμφέρον νὰ συντριβῇ τελείως ὁ εἰς τῶν ἀντιπάλων. Ὅθεν ἤλθον εἰς συνεννόησιν πρὸς τὸν Ἀλῆν καὶ ὁ ἀρχηγὸς των Μᾶρκος Μπότσαρης, διέπλευσε διὰ νυκτὸς τὴν λίμνην καὶ συνηντήθη μετὰ τοῦ Ἀλῆ, ὁ ὅποιος ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν δακρύων καὶ ὑπεσχέθη τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τοὺς Σουλιώτας τῶν ἐνδόξων βράχων των. Τὴν 6 Δεκεμβρίου 1820 οἱ Σουλιῶται, τριακόσιοι πολεμισταί, ἐγκατέλειψαν τὸ τουρκικὸν στρατόπεδον καὶ κατῴρθωσαν ν' ἀνακτήσουν τὴν παλαιὰν πατρίδα των ἀποκρούσαντες τὰς ἐπιθέσεις τῶν Τούρκων.

Χουρσίτ καὶ Παπαφλέσσας

Ἡ Πύλη συλλαβοῦσα ὑπονοίας διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν Πελοπόννησον διώρισε Μόρα Βαλεσί τὸν πρῶην μέγαν βεζύρη Χουρσίτ, ἄνδρα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβλητικόν, ὁ ὅποιος ἔφθασεν εἰς τὴν Πελοπόννησον κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1820 μὲ πολυτελῆ ἀκολουθίαν καὶ πολυἀριθμὸν χαρέμιον ἐμπνεύσας φόβον καὶ ἀνησυχίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἀλλὰ δὲν ἔδωσε σημασίαν εἰς τὰ θρυλούμενα καὶ μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας ἀνεχώρησεν εἰς Ἠπειρον, διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πολεμοῦντος κατὰ τοῦ Ἀλῆ στρατοῦ, ὥστε ἡ ἐξουσία ἐν Τριπόλει ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθηγεμόνος (Καϊμακάμη) καὶ οἱ Ἕλληνες ἠσθάνθησαν μεγάλην ἀνακούφισιν. Οἱ Τούρκοι δὲν ἀντελήφθησαν τὸ μέγεθος τῆς ἐπαναστατικῆς κινήσεως τῶν

ραγιαδων και δεν εδωσαν
μεγάλην προσοχήν εις τον
υποβόσκοντα αναβρασμόν
και οι δύο Μόρα βαλῆδες,
οι εν βραχει χρόνω διαδε-
χθέντες αλληλους και απ-
ελθόντες, αφησαν εις την
Τρίπολιν, ως εις τόπον ά-
σφαλή, τους θησαυρους και
τα χαρέμια των και μόνον
προς φύλαξιν αυτών ενί-
σχυσαν την φρουράν της
πόλεως δια χιλίων άν-
δρών.

Λήγοντος του έτους
1820 εφθασεν εις Πελοπόν-
νησον ως αντιπρόσωπος
του 'Υψηλάντου ο άρχι-
μανδρίτης **Γρηγόριος Δι-
καϊος**, ο γνωστός υπό το

όνομα Παπαφλέσσα, δραστήριος και όρμητικός απόστολος της
εταιρείας, φέρων όλίγην πυρίτιδα και όλίγα πολεμεφόδια, αλλά
και πολλάς υποσχέσεις. Οι άρχιερείς και πρόκριτοι γνωρίζοντες
καλύτερον τα πράγματα δεν έδιδον πίστιν εις τας έπαγγελίας
του Παπαφλέσσα. Μάλιστα συνελθόντες εις μυστικήν συνεδρίαν
εις την μονήν του 'Αγίου Γεωργίου παρα το Αϊγιον, άφοϋ ηκουσαν
τον Δικαϊον, συνέστησαν εις αυτον να μη διαδίδη άνυπόστατα.
'Αλλ' εκείνος διεκήρυξεν ότι η 25 Μαρτίου ητο η τελευταία προθεσμία
προς έκρηξιν της επαναστάσεως. Οι πρόκριτοι ηπέίλησαν τότε τον
Δικαϊον, αλλά παρα τῷ λαῷ εύρισκον πρόθυμον υποδοχήν αι ειση-
γήσεις του και ώρίμαζε καθ' ήμέραν ψυχικῶς το κίνημα.

Έκρηξις της 'Επανάστασεως

Οι έγχώριοι Τουρκοι της Πελοποννήσου έθορυβοϋντο βλέποντες
άσυνήθη κινήσιν. Πρό πάντων έτάραξεν αυτους η είδησις ότι εφθασεν
εις την Μάνην ο περιβόητος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο από μακροϋ

Χουρσίτ πασᾶς.

φυγὰς καὶ μέχρι θανάτου καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς τουρκικῆς ἐξουσίας. Οἱ πρόκριτοι τῆς Ἀχαΐας προσκληθέντες διὰ σύσκεψιν ὑπὸ τοῦ Καϊμακάμη εἰς τὴν Τριπολιτσὰν δὲν μετέβησαν φοβούμενοι ἐνέδραν. Τοιοῦτοτρόπως ἔμειναν ἐκτεθειμένοι καὶ ἐσκέφθησαν νὰ ἐπισπεύσουν τὸ κίνημα. Διὰ τοῦτο ἐνῶ ὁ τολμηρὸς κλέφτης Νικόλαος Σολιώτης τῇ προτροπῇ τοῦ Παπαφλέσσα ἐφόνευσεν ἐνεδρεύσας εἰς Πόρτες Ἀγριδίου ὀκτῶ τούρκους εἰσπράκτορας, ὁ γέρων πρόκριτος τῶν Καλαβρῦτων **Ἀσημάκης Ζαΐμης** ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του κλέφτας **Χονδρογιάννην** καὶ **Πεισιώτην** νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ **σπαχῆ Σαῖδ** Λαλιώτου (ἀπὸ τὸ περίφημον χωρίον τουρκαλβανῶν τῆς Πελοποννήσου Λάλα), ὁ ὁποῖος ἔφερε χρήματα τοῦ δημοσίου εἰς τὴν Τρίπολιν. Ἡ ἀπόπειρα ἀπέτυχεν, ἀλλὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ κατετάραξαν τοὺς Τούρκους καὶ ἔδωσαν θάρρος εἰς τοὺς Ἕλληνας. Αἰφνης ἐξέσπασεν ἡ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συγκρατουμένη ὀρμὴ καὶ τὴν 21 Μαρτίου ὅλος ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς τῆς χερσονήσου ἠγέρθη ἔνοπλος καὶ ἐπέπεσε μετὰ πάθους συγκρατουμένου ἀπὸ αἰώνων κατὰ τῶν Μωαμεθανῶν, ὡς νὰ ἤθελεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ νὰ ἐκδικηθῇ

δεινοπαθήματα αἰώνων. Τὸ σύνθημα ἦτο **Τοῦρκος μὴ μείνη στὸ Μοριά μῆτε στὸν κόσμον ὅλον.**

Τότε ἐπῆλθον ραγδαῖα τὰ γεγονότα. Τὴν 21 Μαρτίου οἱ Τοῦρκοι τῶν Καλαβρῦτων ἠναγκάσθησαν νὰ παραδοθοῦν εἰς τοὺς Ἕλληνας. Τὴν 23 Μαρτίου ὁ μπέης τῆς Μάνης Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης καὶ ὁ Κολοκοτρῶνης μετὰ τῶν Μανιατῶν εἰσῆλθον θριαμβευτικῶς εἰς τὴν Καλαμάταν. Ἐπίσης κατὰ τὴν 22 - 24 Μαρτίου εἰσῆλθον εἰς Πάτρας οἱ πρόκριτοι τῆς Ἀχαΐας Ἰωάν. Παπαδιαμαντόπου-

Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς (1771 - 1826).

λος, Ἀνδρέας Λόντος, Ἀνδρέας Ζαΐμης· καὶ ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός. Ὁ Γερμανός εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἔστησε μέγαν ξύλινον σταυρόν, πρὸ τοῦ ὁποῖου ὠρκίζοντο ὅλοι μὲ τὴν φράσιν «Ἐλευθερία ἢ θάνατος».

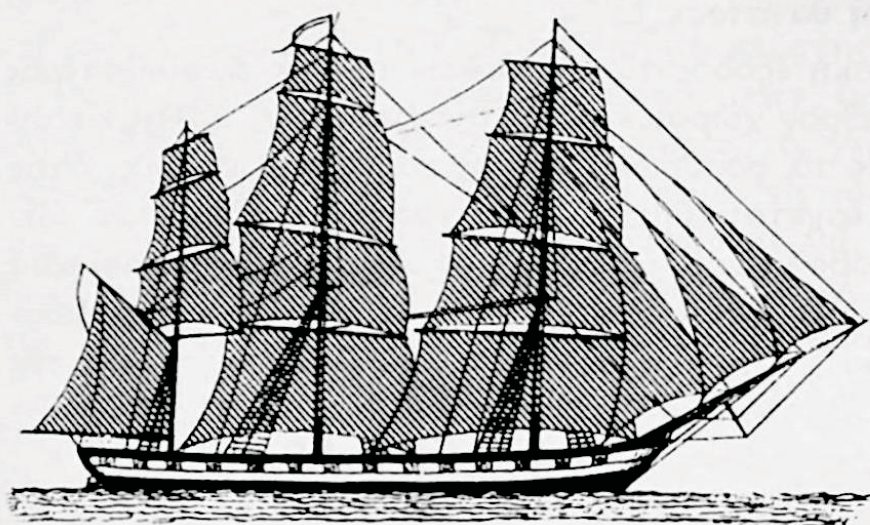
Τότε ἤρχισε γενικὴ ἔξοδος τῶν Τούρκων εἰς τὰς ἀσφαλεστέρας θέσεις καὶ οἱ τὴν ὑπαιθρον χώραν καὶ τὰς ἀνοχυρώτους πόλεις κατοικούντες κατέφυγον εἰς τὰ φρούρια. Πανικός κατέλαβεν αὐτούς, ὅταν διεδόθη ἡ φήμη ὅτι ἔρχεται εὐρωπαϊκὸς στρατὸς εἰς βοήθειαν τῶν ραγιαδῶν καὶ οἱ πυροβολισμοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ αἱ φωναὶ Μοσκοβιὰ καὶ Φραγκιὰ ἔτρεπον αὐτούς εἰς φυγὴν. Μακραὶ συνοδεῖαι Μωαμεθανῶν ἐκινουῦντο ἰδίως εἰς τὴν Τρίπολιν, τὸ κεντρικὸν φρούριον τῆς Πελοποννήσου, προσβαλλόμεναι καὶ δεκατιζόμεναι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Ἐξέγερσις τῶν νήσων

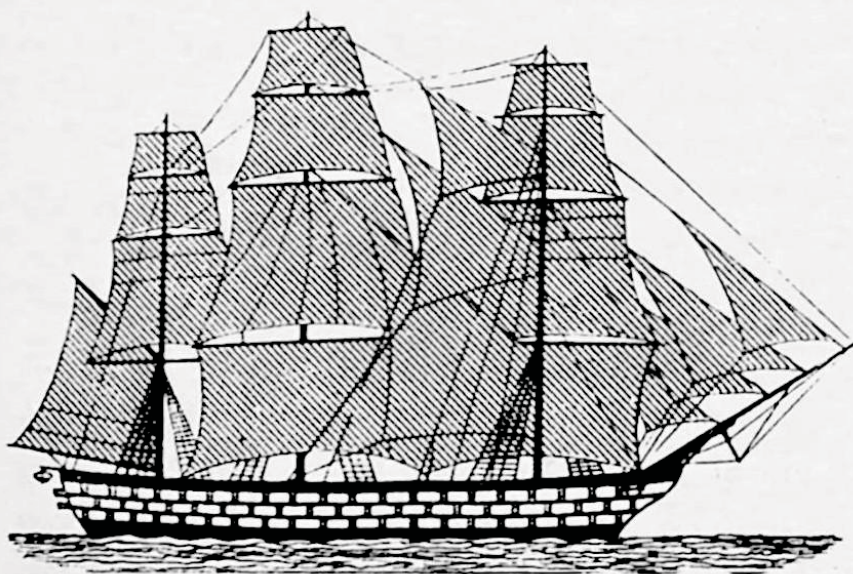
Οἱ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐδοκίμησουν ἄνευ τῆς συμπράξεως ναυτικοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκώλυε τοὺς Τούρκους νὰ μεταβιβάσουν διὰ θαλάσσης στρατεύματα ἐκ Μ. Ἀσίας. Διὰ τοῦτο σημαντικωτάτη συμβολὴ εἰς τὴν ἐπανάστασιν ἦτο ἡ προσχώρησις τῶν νήσων εἰς τὸ κίνημα.

Οἱ νησιῶται ἦσαν ἄνθρωποι φιλήσυχοι καὶ μὲ ζῆλον ἡσυχολοῦντο εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀλλ' αἱ περιστάσεις ἔμελλον νὰ μεταβάλουν εἰς θαλασσινοὺς ἥρωας τοὺς φιλησύχους ἐκείνους καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον ἔστραμμένους νησιώτας. Ἐπρωτοστάτησαν δὲ εἰς τὸν ἀγῶνα αἱ τρεῖς ναυτικαὶ λεγόμεναι νῆσοι. Ὑδρα, Σπέτσαι, Ψαρά. Τὰ ἀσήμαντα ἐκεῖνα νησίδια, τὰ σχεδὸν ἀγνοούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, εἶχον ἀποκτήσει σπουδαιότητα κατὰ τὸν 13' αἰῶνα διὰ τῆς ναυτιλίας καὶ τοῦ ἐμπορίου. Ἡ ἐπ' αὐτῶν τουρκικὴ ἐξουσία ἦτο ἐλαφρὰ ἐπικυριαρχία. Ἐξηρτῶντο ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Καπετὰν - πασᾶ, κατέβαλλον ἐτήσιον φόρον καὶ ἀπέστελλον κατ' ἔτος ἀριθμὸν τινα ναυτῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σουλτανικοῦ ναυτικοῦ, ἐνῶ κατὰ τὰ ἄλλα ἦσαν αὐτόνομα καὶ αὐτοδιοίκητα, διότι δὲν εἶχον οὔτε τούρκους κατοίκους οὔτε τοῦρκον διοικητὴν. Ἐκυβερνῶντο ὀλιγαρχικῶς ὑπὸ τῆς τάξεως τῶν πλουσίων ναυτικῶν, τοὺς ὁποίους ὠνόμαζον νοικοκυραῖους.

ΤΥΠΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΠΛΟΙΩΝ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ:

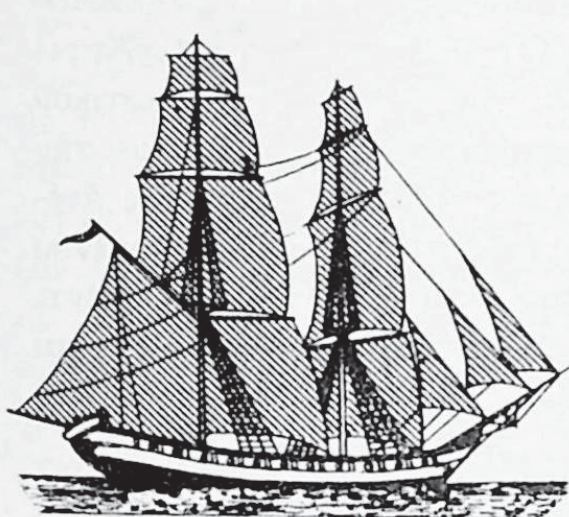

Φρεγάτα.

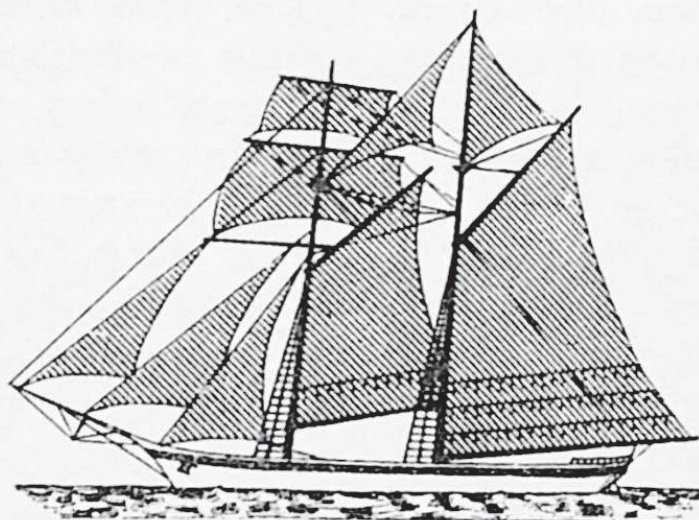

Τρίκροτον.

Ἐπειδὴ αἱ συνθήκαι τῆς τότε ναυσιπλοΐας, ἰδίως δὲ ὁ ἀγγλικὸς καὶ ὁ ναπολεόντειος ἀποκλεισμός, καθίστων κοπιώδη καὶ ἐπικίνδυνον τὴν θαλασσοπορίαν, οἱ νοικοκυραῖοι προέβησαν εἰς μεγάλας παραχωρήσεις εἰς τὰ πληρώματα, τὰ ὅποια ἀπὸ τοῦ πλοιάρχου μέχρι τοῦ ναυτόπαιδος εἶχον μερίδιον ἐπὶ τοῦ κέρδους. Πλὴν τῶν τριῶν νήσων ναυτικὸν εἶχον ἡ **Κάσος**, ἡ **Μύκονος** καὶ τὸ **Γαλαξειῖδι** εἰς τὸν

Βρίκιον.

Γολέτα.

Κορινθιακόν κόλπον. Ὑπολογίζουσι ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶχε περὶ τὰ 500 πλοῖα 130 χιλ. τόννων, μὲ 15.000 ναύτας καὶ 5.000 κανόνια.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως οἱ Πελοποννήσιοι ἀπηυθύνθησαν εἰς τοὺς νησιώτας δι' ἐπιστολῶν καὶ πρέσβεων ἀφηγούμενοι πομπωδῶς τοὺς θριάμβους των καὶ προσπαθοῦντες νὰ πείσουν αὐτοὺς νὰ ἔλθουν βοηθοὶ τοῦ ἀγῶνος. Ἐπιστολή τις πρὸς τοὺς Σπετσιώτας ἔλεγεν : « . . . ἂν δὲν ταχύνετε τὸν ἐρχομόν σας καὶ πηγαίνει τὸ πρᾶγμα εἰς μάκρος, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς λείψη καὶ ἡμᾶς τὸ θάρρος καὶ πλέον νεκρώνει τὸ πρᾶγμα καὶ φαίνεται ὅτι εἶσθε οἱ αἴτιοι ὅλου τοῦ γένους καὶ ὄψεσθε. ».

Πρῶτη ἐκ τῶν νήσων ἐξηγέρθησαν αἱ Σπέτσαι ἐπισήμως τὴν 3 Ἀπριλίου Κυριακὴν τῶν Βαίων. Ἐστόλισαν τὰ πλοῖά των διὰ τῆς σημαίας τῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία εἶχε χρῶμα κυανοῦν μετὰ ἐρυθροῦ γύρου καὶ ἔφερε τὴν ἡμισέληνον πρὸς τὰ κάτω βλέπουσαν καὶ ἄνωθεν αὐτῆς τὸν σταυρόν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ σταυροῦ ἦσαν χαραγμένοι αἱ λέξεις ἐλευθερία ἢ θάνατος. Εὐθὺς κατόπιν ὤπλισαν οἱ Σπετσιῶται 53 πλοῖα καὶ ἐκ τῶν πρώτων ἡ χήρα σπετσιώτισσα **Μπουμπουλίνα** ἐξώπλισεν ἰδίαις δαπάναις στολίσκον καὶ ἐπιβᾶσα καὶ αὐτὴ ἀπέκλεισε τὸν κόλπον τοῦ Ναυπλίου. Οἱ Πελοποννήσιοι ἔγραψαν τότε μὲ ἀνακούφισιν : « Δόξα εἰς ὑμᾶς ἀδελφοί, ὅτι ἠγέρθητε πρῶτοι. Πρῶτοι κατὰ τὴν προσβολὴν τοῦ ἐχθροῦ, πρῶτοι ἐν τῇ ἱστορίᾳ, πρῶτοι ἐν τῇ ἀθανασίᾳ ».

Τὰ δὲ Ψαρὰ ἀπὸ μακροῦ ἤδη ἐφλέγοντο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ λά-

βουν μέρος εις τὸν ἀγῶνα, μολονότι κείμενα πλησιέστερον τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς ἦσαν μᾶλλον ἐκτεθειμένα. Ὅταν λοιπὸν τὴν 10 Ἀπριλίου Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἐφάνη πρὸ τῆς νήσου σπετσιωτικὸν πλοῖον φέρον τὴν ἀγγελίαν τῆς ἐπαναστάσεως, ὁ λαὸς ἔσχισε τὴν τουρκικὴν σημαίαν καὶ εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Πάσχα Χριστὸς ἀνέστη ἀπήντων οἱ Ψαριανοί: Καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀνέστη. Εὐθὺς δὲ ἀρχομένου τοῦ ἀγῶνος παρέσχον σημαντικὴν βοήθειαν συλλαβόντες πέντε μεταγωγικά, τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ μετακομίσουν ἐπικουρίας καὶ τρόφιμα εἰς Ναύπλιον, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπέβησαν τὸ φόβητρον τῶν παραλίων τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἡ Ὑδρα, ἡ μεγίστη τῶν τριῶν νήσων, ἐξηγέρθη τελευταία 16 Ἀπριλίου, διότι οἱ πλούσιοι νοικοκυραῖοι ἦσαν διστακτικοί. Ἀλλ' ὁ τολμηρὸς πλοίαρχος Οἰκονόμου ἐξήγειρε τὸν λαὸν καὶ παρεκίνησε τοὺς ναύτας νὰ ὀπλίσουν τὰ ἐν τῷ λιμένι πλοῖα. Οἱ πρόκριτοι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν.

Αἱ λοιπαὶ Κυκλάδες ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα τῶν τριῶν νήσων καὶ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἐпанεστάτησεν ἡ Σάμος, ἔταράσσοντο δὲ ἡ Ρόδος ὡς καὶ ἡ Κύπρος, μολονότι εἶχον πολλοὺς μωαμεθανοὺς κατοίκους. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ ἐξεγερθῇ ἡ μεγαλόνησος Κρήτη, μολονότι διέθετεν ἐλάχιστα πολεμικὰ μέσα καὶ οἱ ἐντόπιοι Μωαμεθανοὶ διεκρίνοντο διὰ τὴν ἀγριότητά των.

Οὕτω λοιπὸν αἱ πλεῖσται τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου προσεχώρησαν εἰς τὴν ἐπανάστασιν. Οἱ νησιῶται ὤρισαν σύστημα καταδρομικόν, καὶ ἐκανόνισαν τὴν διανομὴν ὀρίσαντες, ὅπως μέρος τῆς λείας αὐτῶν κατατίθεται εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον. Τὰ πλοῖα τῶν οὐδετέρων ἔπρεπε νὰ τύχουν σεβασμοῦ, «ὁσάκις δὲν ἦσαν ναυλωμένα ὑπὸ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως καὶ δὲν ἔφερον πολεμεφόδια καὶ στρατεύματα».

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχον ἀξίαν λόγου μαχητικὴν δύναμιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διότι τὰ πλοῖα τῶν νησιωτῶν μεταβληθέντα εἰς καταδρομικὰ ἐκυριάρχουν τοῦ Αἰγαίου, μετέδιδον τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα καὶ ἐνίσχουν τοὺς διστακτικούς. Τὸ ἑλληνικὸν ναυτικὸν κατέστησεν ἀδρανῆ τὴν τουρκικὴν ὑπεροπλίαν.

Ἡ ἐπανάστασις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος

Οἱ Στερεοελλαδίται ὀπλαρχηγοὶ εἶχον ἐστραμμένα τὰ βλέμματα εἰς τὴν διεξαγομένην περὶ τὰ Ἰωάννινα πάλην μεταξὺ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ καὶ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Ὁ Ἀλῆς εἶχε καλέσει τοὺς Ἑλληνας εἰς βοήθειαν κατὰ τοῦ Σουλτάνου. Ἀλλ' οἱ ὀπλαρχηγοὶ ἐγνώριζον ὅτι εἶχε γνωστοποιήσει συγχρόνως τὰ σχέδια τῆς Ἐταιρείας εἰς τὸν Σουλτᾶνον ὑποσχεθεὶς ὅτι, ἂν ἀμνηστευθῆ, θὰ κατέπνιγεν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τὴν ἑλληνικὴν ἐξέγερσιν. Ἐν τούτοις ἡ Στερεὰ Ἑλλάς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀμέτοχος θεατῆς τῶν μεγάλων γεγονότων τῆς Πελοποννήσου.

Ἡ ἐπανάστασις μετεδόθη ἀπὸ τῆς Κορίνθου εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Ὁ ἀρματολὸς τῶν Σαλώνων Πανουργιᾶς ἐπανεστάτησε τὰ Σάλωνα (Ἀμφισσαν), ἐνῶ ὁ ἐξάδελφός του Γιάννης Γκούρας, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ διαπρέψῃ βραδύτερον, ἐξήγειρε τοὺς ἀπὸ μακροῦ ἀνυπομονοῦντας Γαλαξειδιώτας. Ὁ Πανουργιᾶς ἐπολιόρκησε τοὺς καταφυγόντας εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Σαλώνων Τούρκους καὶ ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ παραδοθοῦν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἀφοῦ οἱ προθύμως εἰς βοήθειαν αὐτοῦ σπεύσαντες Γαλαξειδιῶται ἔσυραν εἰς τὴν ξηρὰν τὰ τηλεβόλα τῶν πλοίων (18 Ἀπριλίου). Οἱ Τούρκοι προσεκύνησαν τὸν Πανουργιᾶν ὡς αὐθέντην.

Τὸ κίνημα ἐξηπλώθη μετὰ ταῦτα εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν τῆς Φωκίδος καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανεστάτησεν ἡ Βοιωτία. Ἐντεῦθεν ὁ Ἀθανάσιος Διάκος κατέλαβε τὴν Λεβάδειαν καὶ ἠνάγκασε τοὺς εἰς τὸ φρούριον καταφυγόντας Τούρκους καὶ Ἀλβανοὺς νὰ παραδοθοῦν. Ἐφάνη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς θερμὸς ἰδεολόγος, ἀνώτερος ὑλικοῦ συμφέροντος. Συνεφιλίωσε τοὺς πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντας προκρίτους τῆς πόλεως καὶ κατέθεσεν εἰς χεῖρας τοῦ προεστοῦ τὰ λάφυρα, διὰ ν' ἀγοράσουν ἀντ' αὐτῶν τροφὰς καὶ πολεμεφόδια, καὶ ἐφρόντισεν ὑπὲρ τῆς ἐξαπλώσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ ἀγῶνος. Ἐνῶ δὲ οἱ ὀπαδοὶ του ὕψωνον τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, ὁ ἴδιος ἐτράπη μετὰ 600 ἀνδρῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας, διότι ἐπιθυρίζετο ὅτι ὁ τουρκικὸς στρατὸς συναθροίζεται εἰς τὸ Ζητοῦνι (Λαμία).

Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος (1788 - 1821), ρωμαλέος καὶ εὐμορφος υἱὸς χωρικοῦ, κατήγετο ἐκ Μουσουνίτσης (Παρνασσίδος). Ἡ οἰκογένειά του προώριζεν αὐτὸν διὰ τὸ ἱερατικὸν στάδιον καὶ μειράκιον

Ὁ Διάκος.

εἰσέτι εἶχεν εἰσαγάγει αὐτὸν εἰς μοναστήριον. «Ἄλλ' ὁ ἄηρ τῶν ὀρέων ὑπῆρξε πάντοτε θελκτικώτερος δι' αὐτὸν τοῦ εὐχολογίου καὶ τῶν λιτανειῶν». Διαφυγὼν τοὺς ὄνυχας τούρκου τινὸς Βοεβόδα, ὁ ὁποῖος κατεδίωξεν αὐτόν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἄλῃ καὶ κατὰ τὸν πρὸς τὴν Πύλην πόλεμον ἐκείνου ἐτάχθη ὡς ὑπασπιστῆς τοῦ ὀνομαστοῦ κλέφτου Ὀδυσσέως νὰ ὑπερασπίσῃ τὰς μεταξὺ Δελφῶν καὶ Ἀμφίσσης ὁδοὺς. Ἄλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς κατέφυγεν εἰς τὰς

Ἰονίους νήσους, ἅμα ἐπλησίασαν τὰ σουλτανικὰ στρατεύματα, ὁ δὲ Διάκος ἔμενεν ἔκτοτε ὡς ἰδιώτης εἰς τὴν Λεβάδειαν.

Ὀλίγον βραδύτερον ἐπανεστάτησεν ἡ Ἀττικὴ, οἱ δὲ ἀγρόται τῆς Πάρνηθος ἐκυρίευσαν τὸ ἄστυ τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον ἦτο μικρὸν πόλισμα 10.000 κατοίκων καὶ 1235 πενιχρῶν οἰκιῶν (28 Ἀπριλίου). Οἱ Τοῦρκοι κάτοικοι μόλις κατῶρθωσαν νὰ κλεισθοῦν ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου ἐπολιορκήθησαν ὑπὸ τῶν προσδραμόντων ἐκ τῶν πέριξ χριστιανῶν, τοὺς ὁποῖους ἐνίσχυσαν ἄρκετοὶ Αἰγινῖται, Κεῖοι καὶ Ὑδραῖοι. Ἦλθον καὶ ὀλίγοι Κεφαλλῆνες κομίζοντες κανόνια, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν πολιορκητῶν ἀνῆλθεν εἰς 3 χιλιάδας. Ἄλλ' οἱ ἐγκλειστοὶ ἂν καὶ ἐπολιορκοῦντο στενωῶς καὶ κατετρύχοντο ἐξ ἐλλείψεως ὕδατος καὶ ἐκ πείνης, ἀντέσχον μέχρι τοῦ Ἰουλίου, ὅποτε ὁ Ὁμὲρ Βρυώνης, κατῶρθωσεν ὀρμώμενος ἐκ Χαλκίδος νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν.

Περαιτέρω εξάπλωσις τῆς ἐπαναστάσεως

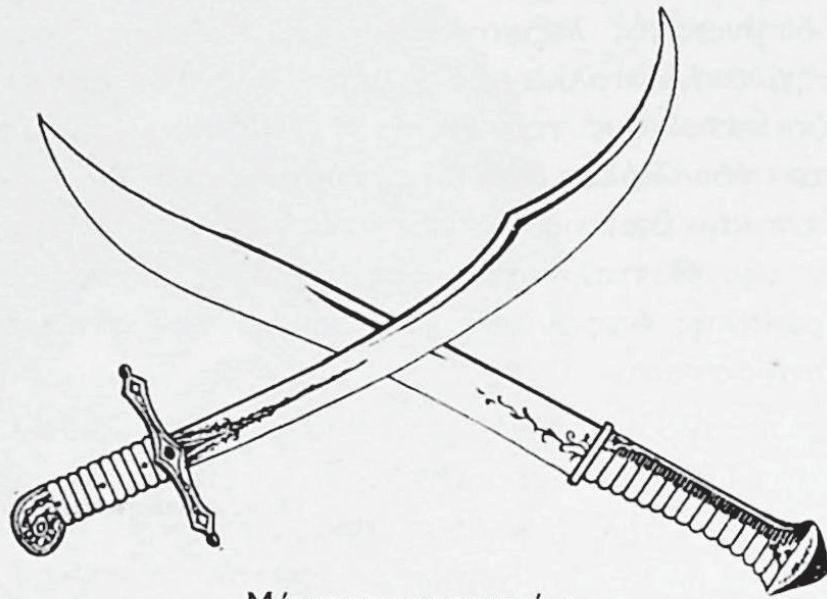
Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἐπανάστασις μετεδόθη εἰς τὴν Μαγνησίαν, εἰς τὰ πλούσια δηλονότι καὶ εὐημεροῦντα χωρία τοῦ Πηλίου. Ὁ Ἄνθιμος Γαζῆς, ὁ γνωστός λεξικογράφος καὶ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ Λόγιος Ἑρμῆς, ἀνὴρ πολλαχῶς ὑπηρετήσας τὴν ἐθνικὴν ὑπόθεσιν, ἐξήγειρε τοὺς κατοίκους τοῦ Πηλίου (7 Μαΐου). Οἱ ἐπαναστάται ἐπολιόρκησαν τὸν Βόλον καὶ τοὺς πύργους τοῦ Βελεστίνου συστήσαντες καὶ τοπικὴν διοίκησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Γαζῆς ὠνόμασε πομπωδῶς Βουλὴν τῆς Θετταλομαγνησίας. Ἄλλ' ὁ πασᾶς τῆς Λαρίσης Μαχμούτ Δράμαλης ἐνεφανίσθη μὲ πολυάριθμον στρατὸν καὶ κατέπνιξε τὴν ἐπανάστασιν.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως τὰ ὑδραϊκὰ πλοῖα μετέδωσαν τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν Εὐβοίαν. Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἐπαναστατῶν κατὰ τῆς Χαλκίδος ἀπέτυχεν, ἀλλ' ἡ ἐπανάστασις διετηρήθη εἰς τὴν ὑπαιθρον χώραν, ἐνῶ ἡ Χαλκίς καὶ ἡ Κάρυστος ἔμειναν τὰ κέντρα τῆς τουρκικῆς ἀντιστάσεως. Οὕτω μετὰ τὴν προσχώρησιν τῆς Εὐβοίας εἰς τὸ κίνημα πᾶσα ἡ Ἀνατολικὴ Ἑλλάς εὐρέθη ἐν πλήρει ἐπαναστάσει.

Εἰς τὴν Μακεδονίαν ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία εἶχεν ἐργασθῆ δραστηρίως. Ὅτε δὲ διεδόθη ἡ φήμη ὅτι ὁ Ὑψηλάντης εἶχε προχωρήσει νικηφόρως μέχρι τῶν προθύρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξηγέρθησαν ὁ Πολύγυρος, ἡ χερσόνησος τῆς Κασσάνδρας καὶ οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Βραδύτερον, ἐξηγέρθησαν ἡ Αἰτωλοακαρνανία καὶ ἡ Δυτικὴ Ἑλλάς. Τὸ πρῶτον σύνθημα ἔδωσεν ὁ ἀρματολὸς τοῦ Ζυγοῦ Δημήτριος Μακρῆς, ὁ ὁποῖος περὶ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου προσέβαλε τοὺς κομιστὰς τοῦ ἔτησιου φόρου τοὺς μεταβαίνοντας ἀπὸ Μεσολογγίου εἰς Ναύπακτον. Τέλος ὅταν περὶ τὰ μέσα Μαΐου ἐνεφανίσθησαν ὑδραϊκὰ πλοῖα εἰς τὸν κόλπον τῶν Πατρῶν, τὸ Μεσολόγγιον καὶ τὸ Αἰτωλικὸν ἀνεπέτασαν τὴν ἐπαναστατικὴν σημαίαν, ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι κάτοικοι μετὰ τοῦ ὀλιγαρίθμου τουρκικοῦ στρατοῦ ἀπεσύρθησαν βορειότερον εἰς τὸ Βραχῶρι (Ἀγρίνιον). Ἐντὸς ὀλίγου πᾶσα ἡ Αἰτωλοακαρνανία, ἡ Ναύπακτος, ἡ Εὐρυτανία καὶ τὰ Ἄγραφα, ἐπανεστάτησαν. Ἡ θέσις τῶν ἐπαναστατῶν ἐνισχύθη, διότι κατέλαβον μετ' ὀλίγον τὸ Βραχῶρι καὶ ἐκυριάρχησαν τοῦ Μακρυνόρους, τῆς μεταξύ τοῦ κόλπου τῆς Ἄρτης δηλονότι καὶ τοῦ Ἀχελῷου ὀροσειρᾶς,

ἡ ὁποία ἀπετέλει τὴν κλεῖδα τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος διὰ τὰ ἐν Ἡπείρῳ τουρκικὰ στρατεύματα.

Μάχαιρα - γιαταγάνι.

II. Πρώτη φάσις τοῦ ἀγῶνος

Βιαιοπραγαί τῶν Τούρκων

Ὁ σουλτᾶνος **Μαχμοῦτ ὁ Β΄** (1808 - 1839) ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς συνήθους τουρκικῆς μεθόδου, δηλαδή διὰ τῆς ἀθρόας σφαγῆς πρὸς ἐκφοβισμόν καὶ πρόληψιν περαιτέρω ἐξαπλώσεως τοῦ κινήματος. Ἡ Πύλη συλλαβοῦσα ὑπονοίας ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας εἶχε προβῆ εἰς συλλήψεις, κατ' οἶκον ἐρεύνας καὶ εἰς μεμονωμένας θανατώσεις. Ὄταν ἔφθασεν ἡ εἶδησις τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ἑψηλάντου ἐζήτησε διὰ παντὸς μέσου ν' ἀφυπνίσῃ τὸν μωαμεθανικὸν λαὸν καὶ νὰ παραστήσῃ τὸν ἀπειλοῦντα τὴν Ἑψηλὴν Αὐτοκρατορίαν κίνδυνον ἐκ τῆς ἐξεγέρσεως τῶν ἀπίστων.

Τὴν 9 Μαρτίου ὁ Σουλτᾶνος διὰ φερμανίου ἐζήτησε παρὰ τοῦ Πατριάρχου ὀκτῶ ἀρχιερεῖς, τοὺς ὁποίους ἐκράτησεν ὡς ὀμήρους, καὶ συγχρόνως ἔφερε πλῆθος ἀσιατῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι μετὰ τοῦ ὀπλισθέντος ὄχλου τῆς πρωτευούσης ἐξετράπησαν εἰς σφαγὴν

καὶ λεηλασίαν τῶν Ἑλλήνων. Τὴν δὲ 22 Μαρτίου ὁ Σουλτᾶνος ἐθανάτωσε πολλοὺς σημαίνον-
τας Ἑλληνας τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως, συγγενεῖς ἢ σχετι-
κοὺς τῶν ἐν Μολδαυίᾳ προυχόν-
των ὁμογενῶν.

Ἄλλ' ἡ τουρκικὴ μανία ἐκο-
ρυφώθη, ὅταν τὴν 3 Ἀπριλίου
ἔφθασε ταχυδρόμος ἐξ Ἀθηνῶν
ἀγγέλλων τὴν ἐπανάστασιν τῆς
Πελοποννήσου. Λέγεται ὅτι ὁ
Σουλτᾶνος ἐρρίφθη εἰς τὸ ἔδαφος
ἀφρίζων ἐκ παραφορᾶς καὶ φω-
νάζων ἐκδίκησιν. Ἡ δὲ διαβεβαί-
ωσις τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσίας
ὅτι ὁ Τσάρος δὲν ἐνέχεται εἰς τὰς
ταραχὰς τῶν ἡγεμονιῶν, ἀπε-
θράσυνε τοὺς Τούρκους περισσό-
τερον.

Ὁ διερμηνεὺς τῆς Πύλης Κωστάκης **Μουρούζης** ἀπεκεφαλί-
σθη ὑπὸ τὴν μεγάλην Πύλην τῶν ἀνακτόρων φορῶν τὴν ἐπίσημον
στολὴν του παρουσία τοῦ Μαχμούτ, διότι ἡ Πύλη εἶχε συλλάβῃ
ἐπιστολὴν τοῦ Ὑψηλάντου ἀπευθυνομένην πρὸς αὐτόν, ἄνευ ἐ-
φανερᾶς αἰτίας ἀπεκεφάλισαν ἢ ἐκρέμασαν ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς
οἰκίας των συγγενεῖς τραπεζίτας ἢ ἰατροὺς τῶν ἄλλοτε ὀσποδάρων
ἢ μεγάλων διερμηνέων. Τὸ δὲ Μέγα Σάββατον (9 Ἀπριλίου) ἀπε-
κεφάλισαν δύο ἡμερίους τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, διότι ἡ φρου-
ρουμένη ὑπ' αὐτῶν δόμνα **Εὐφροσύνη Μουρούζη** ἐδραπέτευσεν.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα (10 Ἀπριλίου) μετὰ τὴν λειτουργίαν,
ἀφοῦ εἶχε διαλυθῆ τὸ ἀραιὸν καὶ περίτρομον ἐκκλησίασμα, ἔφθασεν ὁ
διαδεχθεὶς τὸν ἀποκεφαλίσθέντα διερμηνέα **Ἀριστάρχης** μετὰ τοῦ
γραμματέως τοῦ Ρεῖς ἐφέντη (προέδρου τοῦ συμβουλίου τοῦ κρά-
τους) καὶ συναθροίσας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἀρχηγούς τῶν συντε-
χνιῶν ἀνέγνωσε φερμάνιον, διὰ τοῦ ὁποίου καθηρεῖτο ὁ Πατριάρχης :
«Ἐπειδὴ ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ἐφάνη ἀνάξιος τοῦ πατριαρχικοῦ
θρόνου, ἀχάριστος καὶ ἄπιστος πρὸς τὴν Πύλην καὶ ραδιοῦργος,

Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄.

γίνεται ἔκπτωτος τῆς θέσεώς του». Ἔτερον φερμάνιον διέτασσε τὴν ἄμεσον ἐκλογὴν νέου Πατριάρχου. Ὁ Γρηγόριος περιυβρίσθη καὶ ἐφυλακίσθη καὶ μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐξήχθη ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ ἀφοῦ ἐκακοποιήθη, ἐκρεμάσθη εἰς τὴν μεσαίαν θύραν τοῦ Πατριαρχείου. Τρεῖς ἡμέρας ἔμεινε τὸ λείψανον ἐπὶ τῆς ἀγχόνης καὶ τὴν τρίτην παρεδόθη εἰς τοὺς Ἑβραίους, οἱ ὅποιοι τὸ ἔσυραν διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Φαναρίου χλευάζοντες καὶ βλασφημοῦντες καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖθεν μετὰ τριήμερον περισυνέλεξεν αὐτὸ ὁ ἐκ Κεφαλληνίας πλοίαρχος Σκλάβος, ὅστις τὸ μετέφερεν εἰς τὴν Ὀδησσόν, ὅπου ἐτάφη με μεγάλας τιμάς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Σουλτᾶνος ἐκρέμασε καὶ τρεῖς ἐκ τῶν φυλακισθέντων ἀρχιερέων, ὁ δὲ ὄχλος ἐξετράπη εἰς πᾶν εἶδος ἀκολασίας. Ἐπετέθη κατὰ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς πόλεως, ἐβεβήλωσε καὶ ἐσύλησεν αὐτάς. Τὸ τέλος Ἀπριλίου ὁ Σουλτᾶνος διέταξε νὰ ἀπαγχονισθοῦν καὶ ἄλλοι τρεῖς φυλακισθέντες ἀρχιερεῖς. Ὁ δήμιος εἰσήγαγεν αὐτοὺς ἐντὸς ἀκατίου, ἀνέπλευσε τὸν Βόσπορον καὶ ἐκρέμασεν αὐτοὺς εἰς τὰ τρία πολυαριθμότερα ἑλληνικὰ προάστια τοῦ Βοσπόρου. Κατὰ τὰς ἐπομένας ἡμέρας ἐξηκολούθησεν ἡ μανία τῶν Τούρκων καὶ εἰς 10 χιλ. ὑπολογίζονται τὰ θύματα τῆς τουρκικῆς ἀγριότητος μόνον εἰς τὴν Κων/πολιν. Ὅμοιαι σκηναὶ βαρβαρότητος συνέβησαν εἰς τὴν Σμύρνην, Ἀδριανούπολιν, Αἶνον καὶ ἄλλαχοῦ.

Διὰ τῶν ἀγριοτήτων τούτων ἠθέλησεν ἡ Πύλη νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς ραγιαδες. Ἀλλὰ κατὰ βάθος τοῦτο ἐδείκνυε τὴν ἀνικανότητά της νὰ ἐνεργήσῃ δραστηρίως καὶ ἀποτελεσματικῶς κατὰ τῶν εἰρηνικῶν καὶ ἀκινδύνων Ἑλλήνων τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ μετὰ τὰς αἱματηρὰς βιαιότητας ἀρχοντες καὶ λαὸς ἐκόρεσαν τὸ πάθος των καὶ ἐνόμισαν ὅτι ἐξετέλεσαν τὸ καθήκόν των. Ἀλλ' ἡ τρομοκρατικὴ μέθοδος ἐξῆψε μᾶλλον τὴν ἀγανάκτησιν τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ πόλεμος ἔλαβε χαρακτῆρα θρησκευτικόν, ἄγριον καὶ ἐξοντωτικόν μεταξὺ τῶν δύο φυλῶν. Τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ διαγωγή τοῦ Σουλτάνου καὶ εἰς τοὺς εὐρωπαίους. Πρὸ πάντων ὁ ἀπαγχονισμὸς τοῦ Πατριάρχου προεκάλεσε βαθεῖαν αἴσθησιν εἰς τὴν Χριστιανικὴν καὶ μάλιστα τὴν ὀρθόδοξον Εὐρώπην καὶ τότε ἤρχισαν αἱ προστριβαὶ μεταξὺ Πύλης καὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ρώσου πρεσβευτοῦ.

Αἱ δυσχέρειαὶ τοῦ ἀγῶνος

Ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ἐπῆλθε μετὰ δυνάμεως καὶ ταχύτητος φυσικοῦ φαινομένου. Ἐντὸς ὀλίγου τὰ κύματά της ἐκχειλίσαντα ἐκ τῆς Πελοποννήσου κατέκλυσαν τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα καὶ τὰς νήσους καὶ ἐξηπλώθησαν μέχρι τῆς Μακεδονίας καὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἄλλ' ὁ ἑλληνικὸς ἀγὼν ἔμελλε νὰ διέλθῃ μακρὰν καὶ κοπιώδη δοκιμασίαν, διότι εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ κραταιὰν αὐτοκρατορίαν. Οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον οὔτε χρήματα οὔτε πολεμεφόδια οὔτε στρατόν. Διὰ τοῦτο ἦτο ἔργον δυσχερέστατον ἢ παρασκευὴ ἀξιωμαχοῦ στρατοῦ. Ἐκ τῶν Πελοποννησίων μόνον οἱ Μανιάται ἦσαν ἡσκημένοι εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὀπλων. Μετὰ τὰς πρώτας ἐπιτυχίας τὸ ὄνομα τοῦ Κολοκοτρώνη προσείλκυσε πλῆθος ἐθελοντῶν. Ἄλλ' ὁ πρῶτος οὗτος ἑλληνικὸς στρατὸς παρουσίαζε περίεργον ὄψιν. Οἱ πλεῖστοι τῶν προμάχων τῆς πατρίδος ἦσαν ἄοπλοι, τινὲς ἔφερον μαχαίρας, ἄλλοι σφενδόνας καὶ ἄλλοι ράβδους ἀλωνιστικὰς. Ὁ Κολοκοτρώνης ἐδιδάχθη ταχέως πόσον ἡδύνατο νὰ στηριχθῆ εἰς τὸν ἀσύντακτον ἐκείνον ὄχλον, διότι, μόλις ἐνεφανίσθη ὁ ἐχθρὸς οἱ Ἕλληνες πολιορκοῦντες τὸ φρούριον τῆς Καρυταίνης διεσκορπίσθησαν τρέχοντες εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ σπήλαια. Ὡστε ὁ Κολοκοτρώνης ἐκινδύνευσε νὰ συλληφθῆ. Γενικὴ δυσθυμία κατέλαβε τότε τοὺς ὀπλαρχηγούς, οἱ ὅποιοι εἶχον μείνει σχεδὸν ἄνευ μαχητῶν. Ἄλλ' ὁ Κολοκοτρώνης ἔμεινεν ἐγκαρτερῶν καὶ μετ' ὀλίγον κατῴρθωσε νὰ συναθροίσῃ 300 ἄνδρας καὶ ἐγκαταστήσας εἰς στρατόπεδον προσεπάθει νὰ ὀργανώσῃ αὐτοὺς δηλώσας ὅτι ἔμελλε νὰ σχηματίσῃ ἱερὸν λόχον. Ἄλλ' οἱ νεοχειροτόνητοι ἱερολοχῖται ἐγκατέλειψαν τὸν ἀρχηγόν, μόλις ἀνεφάνη ὁ ἐχθρὸς.

Πολεμικὸν σχέδιον Κολοκοτρώνη — Μάχη Βαλτετσίου (12-13 Μαΐου 1821)

Ἐν μέσῳ τῶν ἀπογοητεύσεων τούτων ὁ Κολοκοτρώνης ἔμενεν ἀκλόνητος, ἦλθε μάλιστα εἰς ρῆξιν πρὸς τοὺς ἄλλους ὀπλαρχηγούς, οἱ ὅποιοι ἐπρότειναν νὰ ὑποχωρήσουν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, καὶ κατῴρθωσε τέλειος νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν γνώμην του. Οἱ ὀπλαρχηγοὶ συνελθόντες ἀνέδειξαν τὸν Πετρόμπεην Μαυρομιχάλην ἀρχιστράτηγον τῆς Πελοποννήσου ἀναθέσαντες εἰς αὐτὸν τὴν στρατολογίαν καὶ τροφοδοσίαν καὶ ἐδέχθησαν τὸ ἀκόλουθον σχέδιον τοῦ Κολοκοτρώνη.

Ὁ ἔμπειρος πολεμιστὴς ἐφρόνει ὅτι ἡ ἐπανάστασις δὲν ἦτο ἀσφαλὴς, ἐφ' ὅσον ἔμενε τουρκικὸς στρατὸς εἰς τὴν καρδίαν τῆς Πελοποννήσου. Ἔπρεπε λοιπὸν πάσῃ θυσίᾳ νὰ κυριευθῆ ἡ Τρίπολις. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ προσβάλουν καὶ νὰ πολιορκήσουν αὐτήν, ὁ Κολοκοτρώνης ἐσκέφθη νὰ στήσῃ περὶ τὴν πόλιν ζώνην πολιορκητικὴν, ἡ ὁποία νὰ διακόψῃ τὰς συγκοινωνίας καὶ διαρκῶς περισφιγγομένη νὰ ἐξαναγκάσῃ εἰς παράδοσιν τὸ φρούριον. Ὅθεν τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα κατέλαβον τὰς πρὸς δυσμὰς, βορρᾶν καὶ μεσημβρίαν παρόδους καὶ ὁ Κολοκοτρώνης ἐτάχθη μεσημβρινοδυτικῶς παρὰ τὸ Βαλτέτσι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Μαινάλου, διὰ νὰ ἐπισκοπῆ ἀφ' ἐνὸς τὸ ὄροπέδιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ Τρίπολις, ἀφ' ἑτέρου τὰς κοιλάδας τῆς Μάνης καὶ τῆς Μεσσηνίας. Πράγματι ἡ θέσις τῶν πολιορκουμένων κατέστη δυσχερὴς. Ἄλλὰ τὸ θάρρος τῶν ἐπαναστατῶν παρέλυσεν σημαντικὴ ἐπικουρία, ἡ ὁποία ἔφθασεν ἀπὸ βορρᾶ εἰς τὴν Τρίπολιν. Ὁ Χουρσίτ πασᾶς δηλονότι ἀνησυχῶν διὰ τὰς γυναῖκας τοῦ χαρεμίου του καὶ τοὺς θησαυροὺς του ἀπέστειλε 3.500 Ἀλβανοὺς ἐκ τοῦ πρὸ τῶν Ἰωαννίνων στρατοπέδου καὶ ἔστειλεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ ἐμπειροπολέμου καὶ ἱκανοῦ Μουσταφᾶ μπέη. Οὗτος κατῆλθεν εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, διεπεραιώθη εἰς τὰς Πάτρας, ἐστράφη πρὸς τὴν Κόρινθον, τῆς ὁποίας ἔλυσεν τὴν πολιορκίαν ἐκδιώξας τὸ ὑπὸ τὸν Παπαφλέσσαν πολιορκητικὸν σῶμα, καὶ διαβὰς διὰ τῶν Δερβενακίων μέχρις Ἄργους ἔλυσεν τὴν πολιορκίαν τοῦ Ναυπλίου καὶ τὴν 30 Ἀπριλίου εἰσῆλθεν εἰς Τρίπολιν.

Ὁ Μουσταφᾶ μπέης προσέβαλε τὸ ἐν **Βαλτετσίῳ** στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων θέλων νὰ ἐπωφεληθῆ ἐκ τοῦ τρόμου, τὸν ὁποῖον ἐνέπνευσεν ἡ ἐμφάνισις του. Ἄλλ' οἱ κατέχοντες τὸ χωρίον Μανιάται, χίλιοι περίπου τὸν ἀριθμὸν ὑπὸ τοὺς Ἡλίαν καὶ Κυριακούλην Μαυρομιχαλαίους, ἐκράτησαν τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας κατεῖχον ὀπισθεν τεσσάρων λιθοκτίστων ἡμικυκλικῶν ταμπουρίων. Ἐνισχυθέντες δὲ τὴν νύκτα διὰ τοῦ σώματος τοῦ Πλαπούτα, τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ ἄλλων ἐπικουριῶν ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς Ἀλβανοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰ δύο των κανόνια. Ἐφονεύθησαν 600 Τοῦρκοι καὶ 150 Ἕλληνες καὶ τὴν ἐπαύριον οἱ Ἕλληνες ἔστησαν τρόπαιον ἐκ τῶν ἐχθρικῶν κεφαλῶν (12 - 13 Μαΐου 1821).

Ἡ μάχη τοῦ Βαλτετσίου ἔκρινε τὴν τύχην τῆς Τριπόλεως, διότι

ἀφοῦ ἀπέτυχε καὶ ἡ ἀπόπειρα τοῦ Μουσταφᾶ μπεη κατὰ τοῦ ἐν Βερβένοις ἑλληνικοῦ στρατοπέδου, ὁ περὶ τὴν πόλιν κρίκος ἐσφίγγετο ὀλονὲν στενώτερον. Πλὴν τούτου εἶχε μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν πορείαν τοῦ ἀγῶνος, διότι ἡ νίκη ἐνέπνευσε θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησιν εἰς τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι μετὰ θάρρους ἀντεμετώπιζον εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς Τούρκους.

Πρώτη ἐκστρατεία τῶν Τούρκων κατὰ τῆς Πελοποννήσου — Αἱ μάχαι Ἰλαμάνας, Γραβιάς καὶ Βασιλικῶν

Ἐνῶ ἡ ἐπανάστασις εἰς τὴν Πελοπόννησον δὲν εἶχεν εἰσέτι σταθεροποιηθῆ, τὴν χερσόνησον ἔσωσαν οἱ ὄπλαρχηγοὶ τῆς Στερεᾶς, διότι παρεκώλυσαν τὴν διέλευσιν νέας ἐπικουρίας πρὸς λύσιν τῆς πολιορκίας τῆς Τριπόλεως.

Δύο τοῦρκοι πασᾶδες, ὁ **Κιοσὲ Μεχμέτ**, βαλῆς τῆς Πελοποννήσου, καὶ ὁ **Ὁμέρ Βρυώνης**, παρεσκεύασαν σημαντικὰς δυνάμεις εἰς τὴν Λαμίαν κατὰ διαταγὴν τοῦ Χουρσίτ, διὰ νὰ καταπνίξουν τὰς ἐν Ἑλλάδι ταραχάς. Οἱ ὄπλαρχηγοὶ τῆς Στερεᾶς Δυοβουνιώτης, Πανουργιάς καὶ Διάκος ἠθέλησαν ν' ἀναχαιτίσουν αὐτούς. Ἄλλὰ κατὰ τὰς διαβάσεις τῶν ὄρέων, τὰς ὁποίας ἐδόξασεν ἡ ἀνδρεία τῶν Σπαρτιατῶν τοῦ Λεωνίδου, ἐθυσιάσθη ὁ νεαρὸς ἦρως τοῦ ἀγῶνος Ἰθανάσιος Διάκος, διότι πρὸ τῶν ὑπερτέρων καὶ καλύτερων ὤπλισμένων δυνάμεων τῶν Τούρκων (9 χιλιάδες πεζοὶ καὶ ἵππεις) ὑπεχώρησαν οἱ ἄλλοι ὄπλαρχηγοί. Ὁ Διάκος, ταχθεὶς μὲ ὀλίγους ἐκλεκτοὺς συντρόφους νὰ

Ὁ Ὁμέρ Βρυώνης.

προστατεύση τὸ ἐπικαιρότερον σημεῖον τῆς διαβάσεως τῶν Τούρκων, τὴν ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ γέφυραν τῆς Ἀλαμάνας, ἀνέστησε τὰς παλαιὰς ἐνδόξους ἡμέρας τῶν 300 τοῦ Λεωνίδου. Ἐπολέμησε μὲ μεγάλην ἀνδρείαν καὶ ἀφοῦ ἐφονεύθησαν ὅλοι οἱ σύντροφοί του, τέλος συνελήφθη πληγωμένος. Τὴν 23 Ἀπριλίου 1821 ὑπέστη ἐν Λαμῖα μαρτυρικὸν θάνατον.

Ἄλλ' ὁ καλύτερον ἠσκημένος εἰς τὸν κλεφτοπόλεμον υἱὸς τοῦ Ἀνδρίτσου Ὀδυσσεὺς παραμονεύσας μετ' ὀλίγων παλληκαριῶν εἰς τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς, κείμενον εἰς τὴν εἴσοδον αὐχένος ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἀμαξιτῆς ὁδοῦ Μπράλου - Ἀμφίσσης - Ἰτέας, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ τουρκικὸς στρατός, ἐφόνευσε σημαντικὸν ἀριθμὸν ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ Βρυώνη. Ὄταν δὲ οἱ Τούρκοι ἐπεχείρησαν νὰ κυριεύσουν τὸν μικρὸν ξενῶνα διὰ τηλεβόλων, οἱ περὶ τὸν Ὀδυσσεᾶ εἶχον ἤδη τραπῆ εἰς τὰ ὄρη ἀπολέσαντες δύο μόνον συντρόφους (8 Μαΐου). Ἡ παράτολμος αὕτη ἀντίστασις ὀλίγων ἀνδρῶν, ἡ ὁποία ἐσταμάτησεν ὀλόκληρον ἡμέραν τὸν τουρκικὸν στρατόν, ἀνεπτέρωσε τὸ καταπεσὸν μετὰ τὸ ἀτύχημα τῆς Ἀλαμάνας φρόνημα τῶν Ἑλλήνων καὶ κατέστησεν ἐνδοξον τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδυσσεῶς, ὁ ὁποῖος ἀπέβη ὁ Κολοκοτρώνης τῆς Στερεᾶς.

Τὸ κατόρθωμα τοῦ Ὀδυσσεῶς ἠμπόδισε τὸν Βρυώνη νὰ διαβῆ εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως, διότι δὲν ἔκρινεν ὀρθὸν νὰ προχωρήσῃ πρὶν καταστείλῃ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος. Ὄθεν, ἀφοῦ διέμεινεν εἰσέτι ὀκτὼ ἡμέρας εἰς τὸ Χάνι εἰσέβαλεν εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ κατέλαβε τὴν Λεβάδειαν, τὴν ὁποίαν διήρπασαν οἱ Ἀλβανοὶ του. Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἄλλοι ὄπλαρχηγοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος παρηκολούθησαν αὐτὸν ἐνοχλοῦντες. Ἄλλ' ὁ Βρυώνης ἐφάνη ὑπέρτερος εἰς τὰς συμπλοκάς, κατέλαβε τὰς Θήβας καὶ προήλασε πρὸς τὴν Εὐβοίαν προσπαθῶν νὰ προσελκύσῃ τοὺς Ἕλληνας διὰ φιλανθρώπου τρόπου. Διὰ τοῦτο ὑπέσχετο ἀμνηστίας καὶ δὲν ἔβλαψεν ὅσους προσέκυνησαν. Εἰς τὴν Εὐβοίαν προσέκρουσεν εἰς τὴν γενναίαν ἀντίστασιν εἰς τὴν θέσιν Βρυσάκια (15 Ἰουλίου) ὅπου οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου εἶχον στήσει στρατόπεδον ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ἀγγελῆ Γοβγίνα, καὶ προχωρήσας ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔσωσε τοὺς δεινῶς κατατρυχομένους εἰς τὴν Ἀκρόπολιν Τούρκους (Πρώτη πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως 25 Ἀπριλίου - 20 Ἰουλίου). Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε

νά προχωρήση εἰς τὴν Πελοπόννησον, διότι οἱ πελοποννήσιοι ἀρχηγοὶ θορυβηθέντες συνέρρευσαν εἰς τὸν Ἴσθμόν, ὁ Πάνος Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Δικαῖος, ὁ Σολιώτης καὶ ὁ Ἀντώνιος Μαυρομιχάλης, ἐνῶ οἱ ὄπλαρχηγοὶ τῆς Στερεᾶς ἠπειλοῦν νά διακόψουν τὰς συγκοινωνίας του.

Ἐν τῷ μεταξὺ νέα δύναμις τουρκικὴ 8 χιλ. περίπου ἀνδρῶν προερχομένη ἐκ Μακεδονίας εἶχε φθάσει μέχρι Λαμίας καὶ προήλαυε πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Βρυῶνη. Ἄλλ' οἱ ὄπλαρχηγοὶ Δοβουινιώτης, Πανουργιάς καὶ Γκούρας προσέβαλον αὐτὴν παρὰ τὰ Βασιλικά, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Λαμίας εἰς Λεβάδειαν καὶ ἐνίκησαν εἰς ἀποφασιστικὴν μάχην (25 - 26 Αὐγούστου). Οἱ δύο πασᾶδες ἀπειλούμενοι πανταχόθεν καὶ φοβούμενοι τὸν ἐπερχόμενον χειμῶνα ἐγκατέλειψαν κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἡπειρον. Οὕτως ἀπέτυχεν ἡ πρώτη ἐκστρατεία τῶν Τούρκων κατὰ τῆς Πελοποννήσου.

Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος.

Ἄλωσις τῆς Τριπόλεως

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκρίνετο ἡ τύχη τῆς Τριπόλεως, ἀφοῦ προηγουμένως περιῆλθον εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων ἄλλαι ὑπὸ τῶν Τούρκων κατεχόμεναι θέσεις. Τὴν 25 Ἰουνίου παρεδόθη ἡ Μονεμβασιά καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ Ναυαρίνον. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ Ἕλληνες διέπραξαν ἀσυγχωρήτους βιαιότητας ἰδίως κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Ναυαρίνου, διότι εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων δὲν ὑπῆρχεν οὔτε τάξις οὔτε πειθαρχία οὔτε σεβασμὸς πρὸς τοὺς ἀρχηγούς.

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης.

εἶχον κλείσει 38 άτομα, ἀρχιερεῖς καὶ προκρίτους ἐντὸς τῆς ὑγρᾶς φυλακῆς τῶν κακούργων, ὅπου ἐσήποντο ρακένδυτοι, φθειριῶντες καὶ ἡμιθανεῖς ἐκ τῆς ἀσιτίας καὶ κακουχίας. Πολλοὶ ἀπέθανον, ἄλλους δὲ ἀπεφυλάκισαν διὰ διαφόρους προφάσεις. Οἱ Τούρκοι ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τροφῶν ἤρχισαν διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν πολιορκητῶν, αἱ ὅποια ὁμως ἐναυάγησαν. Τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1821 οἱ Ἕλληνες στρατιῶται διὰ τεχνάσματος ἀνέβησαν εἰς τὰ τείχη καὶ ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν.

Ὁ τουρκικὸς πληθυσμὸς τῆς Τριπολιτσᾶς εἶχεν οἰκτρὰν τύχην. Οἱ Ἕλληνες προέβησαν εἰς σφαγὴν καὶ βιαιότητα. Ἐπρόκειτο περὶ ἐκδικήσεως καὶ αἱματηρᾶς ἐξοφλήσεως τῶν λογαριασμῶν τῆς μακρᾶς τυραννίας. Οἱ ὄπλαρχηγοὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ συγκρατήσουν τοὺς μαινομένους ἐπαναστάτας.

Διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπολιτσᾶς, ἡ ὁποία ἦτο κατ' ἐξοχὴν ἔργον τοῦ Κολοκοτρώνη, ἐπαγιώθη ἡ Ἐπανάστασις εἰς τὴν Πελοπόννησον. Εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων εὕρισκοντο μόνον τὰ φρούρια

Εἰς τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου εἶχε φθάσει εἰς Πελοπόννησον ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀγῶνος ἐν ὀνόματι τῆς Ἀρχῆς καὶ κατέβαλε μεγάλας προσπάθειας διὰ νὰ ἐπιβάλη τάξιν καὶ πειθαρχίαν.

Ἐν τούτοις ἤγγιζον αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Τριπόλεως. Ἐντὸς τοῦ στενοῦ καὶ πετρώδους χώρου, ὅπου εἶχον συσσωρευθῆ ὑπὲρ τὰς 30 χιλ. ψυχαί, ἐτελεῖτο φρικιαστικὴ τραγωδία. Ἡ πείνα, ἡ δίψα καὶ αἱ νόσοι ἐθέριζον τοὺς πολιορκουμένους. Οἱ Τούρκοι ἐξ ἄλλου

τῶν Πατρῶν, Μεθώνης, Κορώνης καὶ Ναυπλίου, τὰ ὁποῖα ἐπολιορκοῦντο καὶ αὐτά. Οἱ ὄπλαρχηγοὶ μὲ τὰ πλούσια λάφυρα ὤπλισαν καλῶς τοὺς ἄνδρας των καὶ τὸ ἠθικὸν τῶν ἐπαναστατῶν ἐξυψώθη ἀκόμη περισσότερο.

Ὁ κατὰ θάλασσαν ἀγὼν

Ἐνῶ βραδέως ἐδημιουργεῖτο ὁ στρατὸς τῆς ξηρᾶς, ἡ Ἐπανάστασις ἀπέκτησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀξιόλογον πολεμικὸν ὄργανον ἐπὶ τῆς θαλάσσης διὰ τῆς μετατροπῆς τῶν ἐμπορικῶν πλοίων τῶν νησιωτῶν εἰς πολεμικά. Οὕτως, ἐνῶ οἱ ὄπλαρχηγοὶ τῆς Στερεᾶς, ἰδίως διὰ τῆς νίκης τῶν Βασιλικῶν, ἀνεχαίτιζον τὴν προέλασιν τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἠμπόδιζε τὴν μετάβασιν τουρκικοῦ στρατοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην.

Οἱ Ἕλληνες ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἡ ἀρμάδα ἠτοιμάζετο νὰ ἐκπλεύσῃ ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον. Πράγματι περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου ὁ τουρκικὸς στόλος ἐφάνη εἰς τὸ Αἶγαῖον, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἓν πλοῖον τῆς γραμμῆς, τρεῖς φρεγάτας καὶ τρεῖς κορβέτας. Τότε οἱ τολμηροὶ τῶν Ψαρῶν ναυτικοὶ κατώρθωσαν νὰ συναγείρουν τὸν στόλον τῶν ἀδελφῶν νήσων καὶ τὴν 18 Μαΐου ἐξέπλευσεν ὁ ἠνωμένος στόλος πρὸς βορρᾶν, ἀποτελούμενος ἀπὸ 50 μεγάλα καὶ 15 μικρὰ πλοῖα, καὶ τὴν ἐπομένην διέκρινε κατὰ τὴν βορειοδυτικὴν ἄκραν τῆς Μυτιλήνης μίαν φρεγάταν τῶν 48 τηλεβόλων, προφυλακίδα τοῦ ὀθωμανικοῦ στόλου. Τινὰ τῶν ἑλληνικῶν πλοίων ἐπλησίασαν αὐτὴν καὶ ἐκανονιοβόλησαν, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσαν διὰ τῶν ἀδυνάτων τηλεβόλων των καὶ ἡ φρεγάτα κατέφυγεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἐρεσσοῦ. Ὁ πλοίαρχός της φοβούμενος νυκτερινὴν ἐπίθεσιν ἀνεβίβασεν ἐπὶ τοῦ σκάφους ἱκανοὺς στρατιώτας ἐκ τῆς ξηρᾶς.

Οἱ Ἕλληνες πλοίαρχοι εὕρισκόμενοι εἰς ἀμηχανίαν νὰ βλάψουν τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον ἐσκέφθησαν νὰ τὸ πυρπολήσουν. Τότε ὁ πρακτικὸς διδάσκαλος τῆς ναυτικῆς Ἰωάννης Πάργιος, ἐπονομαζόμενος Πατατοῦκος, μετέβαλε προχείρως δύο ἀπὸ τὰ μικρότερα πλοῖα εἰς πυρπολικά, ἄλλα δὲ παρήγγειλαν εἰς τὰ Ψαρά. Ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἀπέτυχε, διότι οἱ Τοῦρκοι ἠγρύπνουν καὶ τὸ πυρπολικὸν ἐκάη ἀνωφελῶς. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἡμέρας ὁ τολμηρὸς ψαριανὸς πηδαλιούχος Παπανικολῆς, ἐξησκημένος ἤδη ἐκ τῶν συγκρούσεων πρὸς τοὺς ἀλγερινοὺς πειρατάς, κατώρθωσε σφοδρῶς πυροβολούμενος νὰ προσ-

κολληση τὸ πυρπολικόν του εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου. Ἡ φρεγάτα ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος οἱ περισσότεροὶ ἐφονεύθησαν.

Τὸ παρὰ τὴν Ἐρεσσὸν κατόρθωμα ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας τῶν Ἑλλήνων. Εἰς τὰ Ψαρὰ ἐτελέσθη πανηγυρική δοξολογία καὶ ὁ τουρκικὸς στόλος τόσον ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου παθήματος, ὥστε ἐτράπη εἰς Δαρδανέλλια καὶ ἐζήτησεν ἀσφάλειαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν τηλεβόλων. Ἀλλὰ τὸ πάθημα τοῦ τουρκικοῦ στόλου τὸ ἐπλήρωσαν οἱ ἀθῶοι ραγιάδες. Οἱ κάτοικοι τῆς Μυτιλήνης ἐσφάγησαν ἀνηλεῶς, δεινὴν δὲ καταστροφὴν ὑπέστη ἡ ἀνθοῦσα πόλις τῶν Κυδωνιῶν. Οἱ κάτοικοι τῶν Μοσχονησίων ἐξεπατρίσθησαν καὶ ὁ προσδραμῶν εἰς βοήθειαν ἑλληνικὸς στόλος ἀπέπλευσε κομίζων χιλιάδας προσφύγων, οἱ ὅποιοι διεσπάρησαν εἰς διάφορους νήσους ζῶντες βίον ἄθλιον. Πολλοὶ τῶν κατοικούντων τὰ ἐνδότερα τῆς Μ. Ἀσίας Ἑλλήνων κατῆλθον εἰς τὰ παράλια καὶ διεπεραιώθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἐπανάστασις εἰς τὴν Μακεδονίαν — Χαλκιδική

Εἰς τὴν Μακεδονίαν εἶχον δημιουργηθῆ κέντρα ἑλληνικώτατα, εἰς τὰ ὅποια ἤκμαζον τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ γράμματα, ὅπως ἡ Θεσσαλονίκη, τὸ Μοναστήριον, ἡ Σιάτιστα, ἡ Κοζάνη, ἡ Καστοριά, αἱ Σέρραι κ.ἄ.

Ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία εἶχεν ἐξαπλώσει παντοῦ τοὺς πλοκάμους τῆς εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Μακεδόνων πολεμιστῶν, ἐμπόρων, διδασκάλων, ἱερέων καὶ προκρίτων εἶχον μυηθῆ εἰς τὰ μυστικά τῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Μακεδονία κατεῖχε θέσιν κεντρικὴν εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ οἱ Τοῦρκοι τὴν ἐθεώρουν ὡς γέφυραν, ἡ ὅποια συνέδεε τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ τὴν νοτιωτέραν Ἑλλάδα, εἶχον δημιουργήσει εἰς αὐτὴν δύο ἰσχυρὰ στρατιωτικὰ κέντρα, τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ τὸ Μοναστήριον, καὶ πολλὰ ἄλλα μικρότερα, εἰς τὰ ὅποια διετήρουν ἰσχυρὰς φρουρὰς καὶ στρατιωτικὰ ἐφόδια. Διὰ τοῦτο, ἐνῶ ἡ ἐπανάστασις εἰς τὴν Μακεδονίαν ψυχικῶς εἶχεν ὠριμάσει, στρατιωτικῶς ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἔργον δυσκολώτατον.

Ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης μετ' ἄλλων Μακεδόνων ὀπλαρχηγῶν, ἐκ τῶν ὁποίων περίφημος ἦτο ὁ Νικόλαος Κασομούλης ἐκ Σιατίστης

(οὗτος ἀφῆκε λίαν ἐνδιαφέροντα ἀπομνημονεύματα τὰ «Στρατιωτικὰ ἐνθυμήματα») κατήρτισε τὸ ἐξῆς ἐπαναστατικὸν σχέδιον δράσεως εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Κέντρον τοῦ ἀγῶνος θὰ ἀπετέλει ὁ Ὀλυμπος. Θὰ ἐπανεστά-
τουν ἡ Χαλκιδική, τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἡ Νάουσα. Συγχρόνως θὰ
κατελαμβάνοντο ἡ διάβασις τοῦ Ἀξιοῦ, τὰ Τέμπη, τὰ στενὰ τῆς
Καστοριᾶς καὶ ἄλλαι ἐκ φύσεως ἰσχυραὶ τοποθεσίαι. Τοιουτοτρόπως
τὸ ἰσχυρότατον στρατιωτικὸν κέντρον τῆς Μακεδονίας, ἡ Θεσσα-
λονίκη, θὰ ἠπειλεῖτο ἐκ πολλῶν σημείων καὶ θὰ ὑπέκυπτε. Τὸ σχέδιον
ὅμως αὐτὸ δὲν ἐξετελέσθη μὲ ἀκρίβειαν.

Ἡ ἐπανάστασις ἤρχισεν ἀπὸ τὴν Χαλκιδικήν, πρωτεργάτης
δὲ αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Δοβίστα τῶν Σερρῶν Ἐμμανουὴλ
Παπᾶς, πλούσιος ἔμπορος καὶ φλογερὸς πατριώτης, μέλος τῆς Φι-
λικῆς Ἐταιρείας.

Τὴν 23 Μαρτίου 1821 ὁ Παπᾶς, πληρώσας ὄπλων καὶ πολε-
μοφοδίων πλοῖον ἀνῆκον εἰς τὸν ἐκ Λήμνου Φιλικὸν ναυτικὸν Χατζη-
βισβίζην καὶ συμπαραλαβὼν ὅλην τὴν κινητὴν περιουσίαν του,
ἀπέπλευσεν εἰς τὸν Ἄθωνα. Εἰς γενικὴν συνέλευσιν οἱ ἡγούμενοι
τῶν Μονῶν ἀπεφάσισαν μυστικῶς τὴν κήρυξιν τῆς Ἐπανάστα-
σεως εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν καὶ ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζωνται.

Ὁ διοικητὴς τῆς Θεσσαλονίκης, πληροφορηθεὶς τὴν ἐπαναστα-
τικὴν κίνησιν, ἀπέστειλε σημαντικὴν στρατιωτικὴν δύναμιν εἰς τὴν
Χαλκιδικήν. Ἡ προκλητικότης ὅμως τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ὁ
ὁποῖος ἠπεῖλει γενικὴν σφαγὴν τῶν Ἑλλήνων, ἐπέσπευσε τὴν ἐξέ-
γερσιν.

Τὸν Μάιον τοῦ 1821 οἱ κάτοικοι τοῦ Πολυγύρου, ὀπλισθέντες,
ὀρκίζονται εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ κηρύττουν τὴν ἐπανάστασιν. Ἀφοῦ
ἐξώντωσαν τὴν ἐξ ὀλίγων ἀνδρῶν φρουρὰν τῆς πόλεώς των, ἐπε-
τέθησαν κατὰ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ὑπο-
χωρήσῃ. Ἐνῶ δὲ μετὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ εἰς Θεσσαλονίκην ὁ τοῦρκος
διοικητὴς ἀπεκεφάλιζε πολλοὺς σημαίνοντας προκρίτους καὶ τὸν
Ἐπίσκοπον Κίτρος, εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὁ Παπᾶς ἐν γενικῇ συνε-
λεύσει εἰς τὰς Καρυὰς ἐκήρυξε τὴν Ἐπανάστασιν. Συγχρόνως ἐπα-
νεστάτησαν ἡ Κασσάνδρα, τὰ Μαδεμοχώρια καὶ γενικὴ ἐξέγερσις
ἐσημειώθη εἰς ὅλην τὴν Χαλκιδικήν.

Οἱ Τοῦρκοι ἐκίνητοποίησαν ἰσχυρὰν δύναμιν στρατοῦ. Αἱ

άνθηραί κωμοπόλεις, Πολύγυρος, Βασιλικά, Γαλάτιστα, παρεδόθησαν εἰς τὸ πῦρ, οἱ δὲ ἔπαναστάται ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποσυρθοῦν, ἄλλοι εἰς Κασσάνδραν καὶ ἄλλοι εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὄταν ὁ Σουλτᾶνος ἐπληροφόρηθῆ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ ἐξέγερσιν, τόσον ἐταράχθη, ὥστε ἔστειλε διοικητὴν τῆς Θεσ/νίκης ἄνδρα ἐξαιρετικόν, τὸν Μεχμέτ Ἐμὶν Πασᾶ, τὸν ἐπονομασθέντα διὰ τὴν σκληρότητά του Ἐμποῦ Λουμποῦτ (= ροπαλοφόρος) μὲ τὴν διαταγὴν νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ἔπαναστάτας. Ὁ Ἐμποῦ Λουμποῦτ, ὀδηγῶν στρατὸν ἐκ 14 χιλ. ἀνδρῶν ἐξεστράτευσε περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου κατὰ τῆς Χαλκιδικῆς καὶ κατέπνιξεν εἰς τὸ αἷμα τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς ἔπαναστάσεως.

Ὁ Παπᾶς κατῶρθωσε νὰ ἐπιβιβασθῆ ἐπὶ τοῦ πλοίου τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε μεταφέρει καὶ ἀνεχώρησε κατευθυνόμενος εἰς Ὑδραν. Κατὰ τὸν πλοῦν ἀπέθανεν αἰφνιδίως, ὁ δὲ νεκρὸς του ἐτάφη μὲ τιμὰς ἀρχιστρατήγου εἰς Ὑδραν.

Ἡ ἐπανάστασις καὶ ἡ καταστροφὴ τῆς Ναούσης (Ἀπρίλιος 1822)

Ἡ Δυτικὴ Μακεδονία ἐξηγέρθη κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἔπαναστάσεως μὲ κέντρον τὴν Νάουσαν, εἰς τὰς βορεινὰς ὑπωρεῖας τοῦ Βερμίου ὄρους.

Ὁ Ἐμποῦ Λουμποῦτ, ἀφοῦ κατέπνιξε τὴν ἐπανάστασιν τῆς Χαλκιδικῆς, ἔλαβεν αὐστηρὰ μέτρα, διὰ νὰ προλάβῃ ὁμοίως ἐκδηλώσεις εἰς τὴν Δ. Μακεδονίαν. Ἐκάλεσε νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἢ εἰς τὰς κατὰ τόπους τουρκικὰς ἀρχὰς οἱ ἐπιφανέστεροι πρόκριτοι καὶ ὀπλαρχηγοὶ τῆς Δ. Μακεδονίας. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παρουσιασθέντας ἐκλείσθησαν εἰς τὰς φυλακάς, ἄλλοι ἠρνήθησαν νὰ ὑπακούσουν. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ Ζαφειράκης Θεοδοσίου ἐκ Ναούσης, ὁ Καρατάσος ἐκ Βεροίας καὶ ὁ Γάτσος ἐξ Ἐδέσσης.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1822 οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀρχηγοὶ μετὰ τινων ὀπλαρχηγῶν τοῦ Ὀλύμπου καὶ προκρίτων διαφόρων πόλεων, συνῆλθον εἰς τὴν Μοῆν τῆς Παναγίας εἰς Δοβρᾶ, μεταξὺ Βεροίας καὶ Ναούσης. Ἐκεῖ ἐλήφθησαν σοβαραὶ ἀποφάσεις. Νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως ἡ ἐπανάστασις, χωρὶς νὰ περιμένουν βοήθειαν ἐκ τῆς Ν. Ἑλλάδος καὶ νὰ προσβληθῆ ἡ Βέροια καὶ ἡ Νάουσα.

Τὴν 19 Φεβρουαρίου 1822 ἐξουδετερώθη ἡ μικρὰ φρουρὰ τῆς Ναούσης καὶ ὑψώθη ἡ σημαία τῆς ἔπαναστάσεως. Τὴν ἐπομένην

ὁ Καρατάσος καὶ ὁ Γάτσος μὲ 1.800 πολεμιστὰς ἔκαμαν νυκτερινὴν αἰφνιδιαστικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Βεροίας, ἀλλ' ἀπέτυχον νὰ καταλάβουν τὴν πόλιν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁμως ἐνισχυθέντες ὑπὸ τοῦ Ζαφειράκη καὶ ὀχυρωθέντες εἰς τὴν ἱστορικὴν Μονὴν Δοβρᾶ, ἀπέκρουσαν τὴν ἐπίθεσιν 4 χιλιάδων Τούρκων ἐκ Βεροίας ὑπὸ τὸν Κεχαγιᾶ μπέην, φονεύσαντες 1.500 περίπου ἐχθρούς.

Ὁ τοῦρκος πασᾶς τῆς Θεσσαλονίκης ἐξεμάνη διὰ τὸ κατόρθωμα τῶν Ἑλλήνων εἰς Δοβρᾶ καὶ τὴν 14 Μαρτίου ἐνεφανίσθη εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Ναούσης μὲ μεγάλας δυνάμεις : 16 χιλιάδας μαχητῶν, ἵππικὸν καὶ 10 κανόνια.

Εἰς τὰ τεῖχη καὶ τοὺς προμαχῶνας τῆς Ναούσης ἔλαβον χώραν συγκρούσεις καὶ διεδραματίσθησαν ἥρωϊκὰ κατορθώματα ὑπενθυμίζοντα τὸ Σούλι καὶ τοὺς ἀγῶνάς του. Ἡ πόλις ἀντεστάθη ἐπὶ ἓνα περίπου μῆνα.

Τὴν 16 Ἀπριλίου, ἡμέραν Πέμπτην τῆς Διακαινῆσιμου, οἱ Τοῦρκοι παρεβίασαν τὰς πύλας τοῦ τεύχους καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ἢ ὅποια παρεδόθη εἰς τὸ πῦρ. Εἰς τὴν Νάουσαν, ὡς εἰς τόπον ἀσφαλῆ, εἶχον συρρεύσει πολλαὶ χιλιάδες ἀμάχου πληθυσμοῦ. Ὅσοι δὲν ἐσφάγησαν ἢ δὲν κατῶρθωσαν νὰ διαφύγουν, ἠχμαλωτίσθησαν καὶ ἐπωλήθησαν ὡς δοῦλοι εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Μοναστηρίου.

Τὴν ἐπομένην, 17 Ἀπριλίου, ἔπεσε καὶ ὁ πύργος τοῦ Ζαφειράκη, πολλὰ δὲ γυναικόπαιδα, τὰ ὅποια εἶχον καταφύγει εἰς μικρὸν ὀχυρὸν πλησίον τοῦ πύργου του, δὲν ἐπρόλαβον νὰ διαφύγουν. Ἐπροτίμησαν ἀντὶ τῆς ἀτιμώσεως νὰ κρημνισθοῦν ἀπὸ ἓνα ὕψωμα εἰς τὸν καταρρακτώδη ποταμὸν «Ἀραπίτσα» καὶ ἐπνίγησαν. Οὕτως ἀπὸ τὴν θλιβερὰν καὶ ὄλοσχερῆ καταστροφὴν τῆς Ναούσης δὲν ἔλειψε τὸ ἥρωικὸν γεγονός, ὑπενθυμίζον τὸ Ζάλογγον.

Ἡ πτῶσις καὶ ἡ καταστροφὴ τῆς Ναούσης ἐσήμαινε καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἀγῶνος εἰς τὴν Δ. Μακεδονίαν. Οἱ Ἀρχηγοὶ Ζαφειράκης, Καρατάσος καὶ Γάτσος, διαφυγόντες τὴν σύλληψιν, προσεπάθησαν νὰ φθάσουν μὲ ὀλίγους ἄνδρας εἰς τὴν νότιον Ἑλλάδα. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Καρατάσος καὶ Γάτσος μὲ 300 Μακεδόνας ἔφθασαν εἰς Μεσολόγγιον, καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀλεξ. Μαυροκορδάτου, ὁ Ζαφειράκης ὁμως μὲ ἓνα ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Καρατάσου, τὸν

Γιαννάκη, καὶ 12 ὄπαδους προδοθέντες περιεκυκλώθησαν ὑπὸ τουρκικοῦ ἀποσπάσματος παρὰ τὴν Βέροιαν καὶ μετὰ ἥρωϊκὴν ἀντίστασιν ἐφονεύθησαν.

Παρ' ὅλην τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν Μακεδόνων ἡ ἐπανάστασις εἰς τὴν Μακεδονίαν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐδοκιμήσῃ, ἔνεκα τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν δυνάμεων, τὰς ὁποίας διέθετον οἱ Τοῦρκοι εἰς τὴν χώραν αὐτήν. Οἱ Μακεδόνες ἔφθειραν καὶ ἀπησχόλησαν ἐπὶ 15 μῆνας τὸν ἐχθρὸν καὶ ἀφοῦ ἐδέχθησαν τὴν ἐπίθεσιν πολυαρίθμου στρατοῦ, προσεφέρθησαν ὡς θυσία διὰ τὸ μετέπειτα κέρδος τοῦ ἀγῶνος.

Πολιτικὴ ὀργάνωσις

Ὅταν ἤρχιζεν ἡ ἐπανάστασις, δὲν ὑπῆρχε κεντρικὴ διοίκησις. Τὸ παλαιὸν κοινοτικὸν σύστημα ἐξηκολούθει νὰ λειτουργῇ ὅπως ἐπὶ τῆς τουρκικῆς δεσποτείας, εἰσεπράττοντο οἱ φόροι καὶ οἱ δημογέροντες διεξῆγον τὰς κοινοτικὰς ὑποθέσεις. Τὸ πρῶτον πολιτικὸν σῶμα, ἐντελῶς τοπικόν, συνεστήθη εἰς τὴν Καλαμάταν εὐθὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς καὶ ὠνομάσθη **Μεσσηνιακὴ Γερουσία**.

Ἄλλ' ἦτο αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη κεντρικῆς ἀρχῆς, ἡ ὁποία θὰ ἐφρόντιζε πρωτίστως διὰ τὴν προμήθειαν τῶν ἀναγκαίων πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου. Διὰ τοῦτο οἱ πρόκριτοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Πελοποννήσου συνελθόντες μετὰ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχηγῶν εἰς τὴν **Μονὴν Καλτετζῶν** (Μαντίνεια Ἀρκαδίας) διώρισαν ἐπιτροπὴν, ἡ ὁποία ὠνομάσθη **Γερουσία** τῆς Πελοποννήσου καὶ ὤφειλε συνεργαζομένη μετὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου Πετρόμπεη νὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος (26 Μαΐου 1821).

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν πρᾶξιν τῶν Καλτετζῶν ἔφθασεν εἰς τὴν Πελοπόννησον ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Δημήτριος ἤρχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀδελφοῦ του, διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν ἐπ' ὀνόματι τῆς μυστικῆς ἀρχῆς. Ὁ Ὑψηλάντης δὲν ἀνεγνώρισε τὴν πρᾶξιν τῶν Καλτετζῶν καὶ προέβη εἰς τὸν διορισμὸν νέου συμβουλίου. Ἄλλὰ τοῦτο ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ τοὺς προκρίτους, οἱ ὁποῖοι ἐδήλωσαν εἰς αὐτὸν ἀπεριφράστως ὅτι ἠδύνατο νὰ φύγῃ ἐκ Πελοποννήσου. Ὁ Δημήτριος ἀπεσύρθη εἰς Καλάμας (27 Ἰουνίου), ὅπου ἤρχισε

Δημήτριος Ὑψηλάντης.

νά ὀργανώνη πυρῆνα τακτικοῦ στρατοῦ. Οἱ στρατιωτικοὶ καὶ ὁ λαὸς ἐτάχθησαν ὑπὲρ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ Ὑψηλάντης ἀνεκλήθη καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πολιορκουῦντος τὴν Τρίπολιν στρατοῦ καὶ οἱ πρόκριτοι ὑπετάχθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς στιγμῆς. Ἀλλὰ συνεννόησις μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ Ὑψηλάντου δὲν ἦτο δυνατὴ. Παρὰ ταῦτα ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ὑψηλάντου ἐνέπνευσε θάρρος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ φόβον εἰς τοὺς Τούρκους, οἱ ὅποιοι ἔβλεπον ὅτι οἱ ραγιάδες ἀπέκτησαν ἀρχηγὸν φέροντα πριγκιπικὸν ὄνομα.

Αἱ προστριβαὶ αὐταὶ μεταξύ τῶν προκρίτων καὶ τοῦ Ὑψηλάντου ἦσαν ἡ ἀρχὴ ὀλεθρίων ἐρίδων. Τὰ μίση καθημερινῶς ὠξύνοντο καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐδημιουργήθησαν εἰς τὴν ἀγωνιζομένην χώραν μας τὰ πρῶτα πολιτικὰ κόμματα, τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν.

Πολιτικὴ ὀργάνωσις Στερεᾶς Ἑλλάδος

Ἡ μερὶς τῶν στρατιωτικῶν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐπέβαλεν, ὡς εἶδομεν, τὸν Ὑψηλάντην εἰς τοὺς προκρίτους. Ἐκεῖνοι δὲ ἀντέταξαν κατ' αὐτοῦ ἄλλους ἄνδρας φέροντας ἐπίσης ἠχηρὰ ὀνόματα, δύο Φαναριώτας, τὸν Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον καὶ τὸν Θεόδωρον Νέγρην.

Ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος (1791 - 1865) κατήγετο ἐκ φαναριωτικῆς οἰκογενείας. Οὗτος κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως εὑρίσκετο εἰς Πίσαν τῆς Ἰταλίας. Ἀποφασίσας νὰ κατέλθῃ εἰς

τὴν Ἑλλάδα ἐπεβίβασεν ἐπὶ πλοίου ὄπλα καὶ πολεμοφόδια ἀγορασθέντα δι' ἰδίων χρημάτων καὶ διὰ συνεισφορῶν ἄλλων ὁμογενῶν καὶ κατέπλευσεν εἰς Μεσολόγγιον (20 Ἰουλίου). Ἐκεῖθεν ἔπεμψεν ἐπιστολὰς εἰς τὸν Ὑψηλάντην διαβεβαιῶν αὐτὸν περὶ τῆς μεγάλης πρὸς αὐτὸν τιμῆς καὶ παρακαλῶν, ὅπως δεχθῆ αὐτὸν ὡς συμπολεμιστὴν εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα. Ὁ δὲ Θεόδωρος Νέγρης (1790 - 1824) ἐκ τῶν κορυφαίων φιλικῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε διακριθῆ ἐν Βουκουρεστίῳ διὰ τὴν ἐθνικὴν δρᾶσίν του, διορισθεὶς ὑπὸ

Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος.

τῆς Πύλης γραμματεὺς τῆς ἐν Παρισίοις τουρκικῆς πρεσβείας ἔρριψε τὰ ἔγγραφα του εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν ἔμαθε τὴν ἔκρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως. Ἀμφότεροι ἦσαν πρόθυμοι νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸν ἀγῶνα.

Ὁ Ὑψηλάντης ἐδέχθη μετὰ θερμῆς εἰλικρινείας τὸν Μαυροκορδάτον ὡς συνεργάτην καὶ ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν τὴν πολιτικὴν ὀργανωσιν τῆς Στερεᾶς. Ὁ Μαυροκορδάτος παρέλαβε μαζί του τὸν Νέγρην καὶ αὐτὸς μὲν ἀνέλαβε νὰ ὀργανώσῃ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα μὲ πρωτεύουσαν τὸ Μεσολόγγιον, ὁ δὲ Νέγρης τὴν Ἀνατολικὴν μὲ ἔδραν τὴν Ἀμφισσαν. Τοιοῦτοτρόπως κατηρτίσθησαν δύο νέαι τοπικαὶ ἐξουσίαι ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου.

Εἰς τὸ Μεσολόγγιον συνῆλθον οἱ πληρεξούσιοι τῆς Αἰτωλοκαρνανίας εἰς συνέλευσιν ὀνομασθεῖσαν Συνέλευσιν τῆς Δυτικῆς Χέρσου Ἑλλάδος καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν καὶ ὀδηγίαν τοῦ Μαυροκορδάτου ἐσύστησαν δεκαμελὲς συμβούλιον ἐκλεγόμενον ἐνιαυσίως ἐκ τῶν προκρίτων καὶ τῶν ὀπλαρχηγῶν καὶ ὑπόλογον ἀπέναντι τῆς ἐθνο-

Σφραγίς τῆς Πελοποννησιακῆς
Γερουσίας.

Σφραγίς τῆς Γερουσίας
τῆς Δυτικῆς Χέρσου Ἑλλάδος.

συνελεύσεως (4 - 7 Σεπτεμβρίου). Τὸ συμβούλιον τοῦτο ὠνομάσθη Γερουσία, εἶχε δὲ καθῆκον νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας, διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς πολεμικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ διὰ τὴν κοινωφελῆ χρῆσιν τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων.

Ἡ συνέλευσις τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, συνελθοῦσα εἰς τὴν Ἀμφισσαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Νέγρη ἐψήφισε τὸ ὑπ' αὐτοῦ καταρτισθὲν σύνταγμα, τὸ κληθὲν Νομικὴ διάταξις. Ἡ ἀνωτάτη ἀρχή, ἡ πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ, ἐδίδετο εἰς ἐπιτροπὴν ἐκ 12 μελῶν, ἡ ὁποία ἔλαβε τὸν τίτλον Ἄρειος Πάγος.

Αἱ δύο αὗται τοπικαὶ ὀργανώσεις ὅσον καὶ ἂν διέφερον κατὰ τὴν μορφήν, οὐσιαστικῶς εἶχον τοῦτο τὸ κοινόν, ὅτι παρέδιδον τὴν διεύθυνσιν τῶν στρατιωτικῶν πραγμάτων εἰς τοὺς πολιτικούς, ἀμφότεραι ἐστρέφοντο κατὰ τῆς αὐθεντίας τοῦ Ὑψηλάντου καὶ ὑποθάλλουσαι τὸν τοπικὸν πατριωτισμὸν ἔτεινον νὰ διαιωνίσουν τὸν καταμερισμὸν τοῦ ἔθνους.

Ἡ Α' ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἐθνικὴ Συνέλευσις

Ἄλλ' ἤδη καθίστατο λίαν αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη γενικῆς ἐθνοσυνελεύσεως, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ δημιουργήσῃ κεντρικὴν ἐξουσίαν πάσης τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τοῦτο εὐθὺς μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Τριπόλεως (23 Σεπτεμβρίου) ὁ Ὑψηλάντης ἐξέδωκε προκήρυξιν πρὸς τὸν λαὸν καλῶν αὐτὸν νὰ στείλῃ ἀντιπροσώπους διὰ τὴν μέλλουσαν ἐθνοσυνέλευσιν.

Ἔδρα τῆς ἔθνοσυνελεύσεως ὠρίσθη τὸ Ἄργος. Τὴν 14 Δεκεμβρίου 1821 ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ ὠρκίσθησαν οἱ παρόντες πληρεξούσιοι πίστιν εἰς τὴν πατρίδα. Ἄλλ' εὐθύς μετὰ τοῦτο προσῆλθον οἱ σκοπίμως καθυστερήσαντες πρόκριτοι τῆς Ἀχαΐας μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ τοῦ Νέγρη. Αἱ δύο ἀντίπαλοι φατρίαὶ ἦσαν ἀντιμέτωποι καὶ ἡ σύγκρουσις ἐφαινετο ἄφευκτος. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ πληρεξούσιοι τῆς Ὑδρας ἔκλινον πρὸς τοὺς προκρίτους, ἐπεκράτησαν οἱ πολιτικοὶ εἰς τὴν Συνέλευσιν. Ὁ Ὑψηλάντης ὅμως ἀηδιάσας ἐκ τῶν τρόπων καὶ τῶν μέσων τῶν ἀντιπάλων τοῦ ἐγκατέλειψε τὸ Ἄργος, ἠκολούθησε δὲ αὐτὸν ὁ Κολοκοτρώνης. Ἡ μερὶς τῶν προκρίτων ἔμεινε κυρία τῆς Συνελεύσεως. Οἱ πληρεξούσιοι τῆς Πελοποννήσου ἴδρυσαν τότε τοπικὴν κυβέρνησιν τῆς Πελοποννήσου κατ' ἀπομίμησιν τῶν δύο κυβερνήσεων τῆς Στερεᾶς ἀποδεχθέντες τὸν φρόνιμον ὀργανισμὸν τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος καὶ ὀνομάσαντες αὐτὴν Πελοποννησιακὴν Γερουσίαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ Ἄργος δὲν ἦτο τόπος πολὺ ἀσφαλῆς ἕνεκα τῆς παρουσίας πλήθους ὀπλοφόρων, οἱ πρόκριτοι μετέθεσαν τὴν ἔδραν τῆς Συνελεύσεως εἰς τὴν Πιάδαν κειμένην παρὰ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον ὄχι μακρὰν τῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας Ἐπιδαύρου. Ἐκεῖ ἤρχισε τὰς ἐργασίας τῆς ἡ πρώτης τῶν Ἑλλήνων Ἐθνοσυνέλευσις ὀνομασθεῖσα Συνέλευσις τῆς Ἐπιδαύρου (20 Δεκεμβρίου 1821).

Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἐπιδαύρου

Ὁ Μαυροκορδάτος διηύθυνε τὰς συζητήσεις, ἀνετέθη δὲ εἰς ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν του νὰ προπαρασκευάσῃ σχέδιον συντάγματος.

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1822 ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἐξέδωκε πανηγυρικὸν κήρυγμα τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἐν αὐτῷ ἐλέγετο συντόμως καὶ ἐμφαντικῶς :

«Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας καὶ ἀδαιρέτου Τριάδος· Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ ὑπὸ τὴν φρικώδη ὀθωμανικὴν δυναστείαν μὴ δυνάμενον νὰ φέρῃ τὸν βαρύτετον καὶ ἀπαραδειγμάτιστον ζυγὸν τῆς τυραννίας καὶ ἀποσεῖσαν αὐτὸν μὲ μεγάλας θυσίας, κηρύττει σήμερον διὰ τῶν νομίμων παραστατῶν του εἰς ἔθνικὴν συνηγμένων συνέλευσιν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ὑπαρξιν καὶ ἀνεξαρτησίαν».

Ἐπειτα ἐδέχθη ὁμοφώνως τὸ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς συνταχθέν σχέδιον συντάγματος καὶ οὕτως ἦλθεν εἰς τὴν ζωὴν τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν σύνταγμα, ὁ Ὄργανικὸς νόμος, ὅπως ὠνομάσθη (Σύνταγμα Ἐπιδαύρου, 1 Ἰανουαρίου 1822).

Τὸ σύνταγμα τῆς Ἐπιδαύρου ἐθέσπιζεν ὡς ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον, ἀλλ' ἐκήρυττε πᾶσαν ἄλλην θρησκείαν ἀνεκτὴν. Δὲν ἀνεγνώριζε κοινωνικὰς τάξεις οὔτε διακρίσεις τῶν πολιτῶν. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι πρὸ τοῦ νόμου καὶ δεκτοὶ εἰς ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους. Μωαμεθανοὶ καὶ Ἑβραῖοι ἀπεκλείοντο τῶν δημοσίων δικαιωμάτων. Κατηργεῖτο ἡ δουλεία, τὰ βασανιστήρια καὶ ἡ δήμευσις τῆς περιουσίας. Οὐδεὶς ἐπετρέπετο νὰ φυλακισθῆ, χωρὶς νὰ γνωστοποιηθῆ εἰς αὐτὸν ἡ αἰτία τῆς φυλακίσεως ἐντὸς 24 ὥρῶν καὶ χωρὶς νὰ εἰσαχθῆ εἰς δίκην ἐντὸς τριῶν μηνῶν.

Ὁ ὄργανικὸς νόμος ἐδημιούργησε δύο κυρίως ἐξουσίας, τὴν ἐκτελεστικὴν καὶ τὴν νομοθετικὴν, τὸ Νομοτελεστικὸν καὶ τὸ Βουλευτικόν. Τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν (Νομοτελεστικόν) ἀποτελοῦν 5 μέλη ἐκλεγόμενα ὑπὸ τῆς βουλῆς. Τὸ Νομοτελεστικὸν διευθύνει τὴν γενικὴν διοίκησιν, διορίζει τοὺς ὑπουργοὺς, φροντίζει διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυνάμεων καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κινῆ αὐτάς, εἰσάγει τὰ σχέδια τῶν νόμων εἰς τὸ Βουλευτικόν καὶ φροντίζει περὶ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Τὸ Βουλευτικόν (νομοθετικὴ ἐξουσία, Βουλὴ) ἀποτελούμενον ἐξ 70 πληρεξουσίων τῶν ἐπαρχιῶν ἐπεξεργάζεται τὸν προϋπολογισμόν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ φόρους καὶ νὰ ψηφίζῃ ἢ ν' ἀπορρίπτῃ τοὺς ὑπὸ τοῦ Νομοτελεστικοῦ ὑποβαλλομένους νόμους. Ἀμφότερα τὰ σώματα ἔχουν ἑνὸς ἔτους διάρκειαν. Ἡ τρίτη ἐξουσία ἡ δικαστικὴ ἐκηρύσσετο χωριστὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας, ἀλλ' ἐβράδυνεν ἡ ὀργάνωσίς της.

Ἡ Συνέλευσις ἐδέχθη ὡς ἔθνοςσημα τὴν γλαῦκα καὶ τὴν κυανόλευκον σημαίαν, ἐξέλεξε δὲ τὸν Μαυροκορδαῖον πρόεδρον τοῦ Νομοτελεστικοῦ, ἐνῶ εἰς τὸν Ὑψηλάντην ἐδόθη ἡ προεδρία τοῦ Βουλευτικοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ τύχη ἐφαίνετο μειδιῶσα πρὸς τὴν Συνέλευσιν, διότι ὁ Ἀκροκόρινθος στενῶς πολιορκούμενος ὑπὸ τοῦ Ὑψηλάντου καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη παρεδόθη καὶ ἡ νεαρὰ κυανόλευκος σημαία

ὕψωθη ἐπ' αὐτοῦ (12 Ἰανουαρίου 1822). Ἡ Κόρινθος ἔγινε πρώτη πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Ἡ συνέλευσις ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας της τὴν 16 Ἰανουαρίου 1822, ἀλλὰ τὴν προτεραίαν τῆς διαλύσεώς της ἐξέδωκε κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως εἶδος κηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ἐδικαιολογεῖ τὴν ἐπανάστασιν. Ἡ διακήρυξις ἀπηυθύνετο μᾶλλον πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους καὶ προσεπάθει νὰ δείξη τὴν διαφορὰν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὰ ἐν Εὐρώπῃ στασιαστικὰ κινήματα.

Ἡ διακήρυξις ἔλεγε μεταξύ τῶν ἄλλων :

«Ὁ κατὰ τῶν Τούρκων πόλεμος ἡμῶν μακρὰν τοῦ νὰ στηρίζεται εἰς ἀρχὰς τινὰς δημαγωγικὰς καὶ στασιώδεις ἢ ἰδιωφελεῖς μέρους τινὸς τοῦ σύμπαντος ἑλληνικοῦ ἔθνους σκοπούς... εἶναι πόλεμος ἐθνικός, τοῦ ὁποίου μόνη αἰτία εἶναι ἡ ἀνάκτησις τῶν δικαίων τῆς προσωπικῆς ἡμῶν ἐλευθερίας, τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς τιμῆς...»

Ἡ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπίθεσις — Δεύτερον ἔτος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως (1822)

Τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως ἦτο κρίσιμον διὰ τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα, διότι ὁ Σουλτᾶνος καὶ οἱ πασάδες του κατέβαλον ἐντατικὴν προσπάθειαν, διὰ νὰ πλήξουν ἀποτελεσματικῶς τὴν ἐπανάστασιν.

Παρὰ τὰς σημαντικὰς ἐπιτυχίας τῶν Ἑλλήνων ἡ ἐπανάστασις ἐφαίνετο κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1822 μᾶλλον περισταλεῖσα, διότι ἀφοῦ ἤρχισεν ἐκ τῶν ὀχθῶν τοῦ Προῦθου καὶ ἐξηπλώθη μέχρι τῶν κρητικῶν ὀρέων, ἐφαίνετο περιορισθεῖσα εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰς τὴν Στερεάν, τὴν νότιον Ἠπειρον, τὴν Εὐβοίαν καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου. Πλὴν τούτου ἐπεκράτει διχόνοια μεταξύ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ἡ βραδύτης τῶν Ἑλλήνων νὰ ὀργανωθοῦν καὶ νὰ πειθαρχήσουν ἐφαίνετο καταδικάζουσα τὸν ἀγῶνα εἰς ἀποτυχίαν. Διὰ τοῦτο τὸ Διβάνιον παρακινούμενον ὑπὸ τῆς αὐστριακῆς διπλωματίας καὶ τοῦ ἄγγλου πρεσβευτοῦ δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ περὶ συνδιαλλαγῆς πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας, διότι ἠλπίζεν ὅτι διὰ συντόμου ἐνεργείας θὰ συνέτριβε τὴν ἐπανάστασιν.

Τὰ πράγματα ἐφαίνοντο δικαιολογοῦντα τὰς προβλέψεις τῶν Τούρκων. Κατὰ τὸ τέλος Ἰανουαρίου 1822 κατεβλήθη τελικῶς

ἡ ἀντίστασις τοῦ Ἀλῆ. Ὁ δὲ νικητὴς Χουρσίτ, ἀφοῦ δι' ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων καὶ περιποιήσεων ἐπέτυχεν πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει παρὰ τοῦ γηραιοῦ σατράπου, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν καὶ ἔπεμψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν κεφαλὴν του μετὰ τῶν κεφαλῶν τῶν τριῶν υἱῶν του καὶ τῶν ἐγγόνων του. Συνεπῶς τὸ πολιορκητικὸν σῶμα ἔμενεν ἐλεύθερον, ἀνετέθη δὲ εἰς τὸν νικητὴν νὰ εἰρηνεύσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ Τοῦρκοι πασαῖδες κατέστρωσαν τὸ ἐξῆς σχέδιον δράσεως κατὰ τῆς Ἑλλάδος: Ὁ Χουρσίτ μετὰ τὸν στρατὸν τῆς Ἡπείρου θὰ ἐβάδιζε κατὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ἀκολουθῶν τὴν παραλίαν καὶ διερχόμενος διὰ τοῦ πόρου τοῦ Μακρυνόρους θὰ ὑπέτασσε τὴν χώραν μέχρι τοῦ κόλπου τῆς Ναυπάκτου, διὰ νὰ διαπεραιωθῇ ἐκ τοῦ Ρίου εἰς τὴν Πελοπόννησον. Δεύτερος στρατὸς βαδίζων διὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος ἔμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς αὐτὴν διὰ τοῦ Ἴσθμοῦ. Οἱ δύο στρατοὶ ἐνούμενοι ἔμελλον νὰ καταπνίξουν τὴν ἐπαναστασιν εἰς τὴν κοιτίδα της. Τὴν δρᾶσιν τοῦ κατὰ τὴν ξηρὰν στρατοῦ ἔμελλε νὰ ὑποστηρίξῃ ὁ τουρκικὸς στόλος, συντρίβων τὴν θαλασσίαν δύναμιν τῶν Ἑλλήνων καὶ μεταφέρων τὸν στρατὸν τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Πελοπόννησον. Τὴν πεποίθησιν τῶν τούρκων στρατηγῶν συνεμερίζοντο καὶ οἱ φίλοι τῆς Τουρκίας διπλωμάται τῆς Εὐρώπης, καὶ μετὰ θριάμβου ἀνήγγελλον ὅτι ἐγγὺς ἦτο ἡ καταστροφή τῶν Ἑλλήνων.

Καταστροφή τῆς Χίου

Ἐκ τῶν τριῶν ἐπιχειρήσεων, τὰς ὁποίας διελάμβανε τὸ τουρκικὸν σχέδιον, προηγῆθη ἡ κατὰ θάλασσαν. Ἡ Χίος, ἡ πλουσιωτάτη καὶ εἰρηνικωτάτη τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, εἶχε προσχωρήσει εἰς τὸ κίνημα ὑποκινουμένη ἀπὸ παρατόλμους ἄνδρας, οἱ ὅποιοι ἦλθον ἐξωθεν. Ὁ ριψοκίνδυνος ἀρχηγὸς τῶν Σαμίων ἐπαναστατῶν Λυκοῦργος Λογοθέτης συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Χίου ἐμπόρου Ράλλη ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν νῆσον μετὰ 1500 ἀνδρῶν τὴν 10 Μαρτίου. Ἡ τουρκικὴ φρουρὰ ἐκπλαγεῖσα κατ' ἀρχὰς ἀπεσύρθη εἰς τὸ φρούριον καὶ ἡ νῆσος παρεδόθη εἰς τοὺς Σαμίους ἐλευθερωτάς, οἱ ὅποιοι εἰσέβαλον εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἐξετράπησαν εἰς λεηλασίαν καὶ σφαγὴν τῶν Τούρκων, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσαν κατὰ τοῦ φρουρίου.

Τὸ ἐν Χίῳ τόλμημα προεκάλεσε κατάπληξιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Σουλτᾶνος ἐθεώρησεν αὐτὸ ὡς προσωπικὴν προσβολὴν καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ χαρεμίου ἐξηρέθισαν αὐτὸν διὰ φωνῶν, διότι τὴν Χίον ὁ Σουλτᾶνος εἶχε παραχωρῆσει εἰς τὴν ἀδελφὴν του πρὸς κάρπωσιν τοῦ ἐκ τῶν μαστιχοδένδρων φόρου. Ἡ Πύλη ἐφυλάκισεν ἀμέσως τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει Χίους καὶ ἀπεκεφάλισεν 60 ἐξ αὐτῶν. Λήγοντος δὲ τοῦ Μαρτίου ὁ Καπετὰν πασᾶς Καρὰ

Ντελακρουά — Αἱ σφαγαὶ τῆς Χίου —
(Παρίσιοι, Μουσεῖον Λούβρου).

Ἀλῆς ἐνεφανίσθη μετὰ 46 πλοίων εἰς τὸ βόρειον τῆς νήσου στενὸν καὶ μετὰ ἰσχυρὸν βομβαρδισμὸν ἀπεβίβασεν 7 χιλ. στρατιώτας εἰς τὴν νότιον τῆς νήσου ἀκτὴν (30 Μαρτίου), ἐνῶ συγχρόνως ἐπετίθετο κατὰ τῆς πόλεως καὶ ἡ φρουρά. Ἡ πόλις καὶ τὰ περὶχωρα παρεδόθησαν εἰς τὸ πῦρ. Οἱ Σάμιοι μετὰ βραχεῖαν ἀλλὰ κραταιὰν ἀντίστασιν ἐσώθησαν ἐπὶ τινων ψαριανῶν πλοίων ἐγκαταλείψαντες τὴν νῆσον εἰς τὴν τύχην της. Εὐθὺς ἀμέσως διεπεραιώθησαν τὰ ἀσιατικὰ στίφη, τὰ ὁποῖα εἶχον συναθροισθῆ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι παραλίας κεντριζόμενα ὑπὸ τῆς δίψης τῆς λείας καὶ τῆς παροτρύνσεως τῶν δερβισῶν καὶ ἤρχισαν δεινὴν σφαγὴν τῶν Χριστιανῶν. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τεσσαράκοντα καπνίζοντα χωρὶς μετὰ τῆς πόλεως καὶ σωρεῖα πτωμάτων ἦσαν τὰ θύματα τῆς τουρκικῆς μανίας. Οὕτω τὸ Πάσχα τοῦ 1822 ἐβάφη εἰς τὸ αἷμα τῶν Χίων, ὅπως εἶχε βαφῆ τὸ Πάσχα τοῦ 1821 εἰς τὸ αἷμα τοῦ Πατρᾶρχου καὶ τῶν θυμάτων τῆς Κων/πόλεως. Χιλιάδες Χίων ἐπωλή

θησαν ὡς δοῦλοι εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Τύνιδος καὶ ἄλλαι χιλιάδες διεσπάρησαν ὡς φυγάδες εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους. Εἰς ἐλαχίστους ἐκ τῶν ἐπιζώντων ἐχάρισαν τὴν ζωὴν οἱ Τοῦρκοι, διὰ τὸ νὰ περιποιοῦνται τοὺς περιφήμους κήπους τῶν μαστιχοδένδρων. Ὑπολογίζεται ὅτι ἐκ τῶν 100 χιλιάδων κατοίκων τῆς νήσου 23 χιλιάδες ἐσφάγησαν καὶ 47 χιλιάδες ἠχμαλωτίσθησαν.

Ἡ αἵματηρὰ τραγωδία τῆς Χίου ἔδωσε νέαν ἀπόδειξιν ὅτι ἡ ὀσμανικὴ φυλὴ εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν ἀνθρωπισμὸν τῆς Εὐρώπης καὶ ἐβεβαίωσε τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν Ρώσων ὅτι οἱ Τοῦρκοι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συνυπάρχουν εἰς τὴν Εὐρώπην μετὰ τῶν χριστιανικῶν φυλῶν, ἐνῶ τοῦναντίον ἠϋξήσε τὴν συμπάθειαν τῶν Εὐρωπαίων ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. Οἱ δημοσιογράφοι ἔδωσαν φρικιαστικὰς περιγραφὰς τῶν σφαγῶν τῆς Χίου, ζωγράφοι ἀπεικόνισαν αὐτὰς καὶ ποιηταὶ τῆς περιωπῆς τοῦ Οὐγκῶ ἔψαλλαν τὴν θλιβερὰν καταστροφὴν.

Ἀπόκρουσις τοῦ τουρκικοῦ στόλου

Ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἐνεφανίσθη εἰς τὰ ὕδατα τῆς Χίου μετὰ τὴν συμφορὰν ἀποτελούμενος ἐκ 56 πλοίων. Οἱ Ἕλληνες πλοίαρχοι συσκεφθέντες ἀπεφάσισαν νὰ προσβάλουν τὸν τουρκικὸν στόλον διὰ πυρπολικῶν, τὴν δὲ τολμηρὰν ἐπιχείρησιν ἀνέλαβον ὁ ὕδρατος **Πιπίνος** καὶ ὁ ψαριανὸς **Κωνστ. Κανάρης**. Οἱ δύο ναυτικοὶ πλεύσαντες βραδέως ἐνεκα τῆς ἐπικρατούσης νηνεμίας ἔφθασαν εἰς τὸ στενὸν τῆς Χίου καὶ τὴν νύκτα τῆς 6 πρὸς τὴν 7 Ἰουνίου διωλίσθησαν ὡς σκιαὶ εἰς τὸν λιμένα, ὅπου ἐναυλόχει ὁ τουρκικὸς στόλος.

Ἦτο ἡ τελευταία νύξ τοῦ Ραμαζανίου, τὰ πλοῖα ἦσαν φωταγωγημένα καὶ οἱ Τοῦρκοι ἦσαν παραδεδομένοι εἰς τὴν διασκέδασιν. Ὁ Καρὰ Ἀλῆς εἶχε προσκαλέσει εἰς δεῖπνον τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς ξηρᾶς, ἡ ναυαρχὴς του ἤστραπτεν ἀπὸ πολύχρωμα φῶτα καὶ ἀντήχει ἀπὸ φωνᾶς καὶ εὐθυμίας, ἐνῶ ἀπὸ τῆς πρύμνης ἐκρέματο ἡ αἰμοόσταγῆς κεφαλὴ καὶ αἱ ἀποκεκομμένοι χεῖρες Ἕλληνοσ ἀξιωματικοῦ. Ὁ Κανάρης ἐκόλλησε τὸ πυρπολικὸν του εἰς τὴν πλευρὰν τῆς ναυαρχίδος καὶ, πρὶν ἢ ἀντιληφθοῦν οἱ Τοῦρκοι, ἦναψεν αὐτό. Αἱ φλόγες μετεδόθησαν εἰς τὴν ναυαρχίδα, ἡ ὁποία ἐπυρπολήθη καὶ ἀνετινάχθη μετ' ὀλίγον, ὅταν αἱ φλόγες ἔφθασαν εἰς τὴν πυριταποθήκην. Ὑπὲρ τὰς 2 χιλ. Τοῦρκοι εὔρον τὸν θάνατον καὶ αὐτὸς

ὁ αἰμοσταγῆς Καρὰ Ἀλῆς ἐπιβιβαζόμενος εἰς λέμβον ἐπληγώθη θανασίμως ἐξ ἀνημμένης κεραίας, ἡ ὁποία ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ μετακομισθεὶς εἰς τὴν ἀκτὴν ἐξέπνευσεν ἐκεῖ, ὅπου πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀπαγχονήσει τοὺς ὀμήρους τῶν Χίων. Ὁ Πιπίνος δὲν ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του, διότι οἱ Τοῦρκοι κατώρθωσαν νὰ ἀπομακρύνουν τὸ πυρπολικόν.

Τὸ κατόρθωμα τοῦ Κανάρη προεκάλεσε κατάπληξιν εἰς τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι μὴ θεωροῦντες ἀσφαλῆ τὰ ὕδατα τῆς Χίου ἐπανέκαμψαν εἰς τὸν Ἑλλησπόντον, ἀφοῦ ἡ ἀτυχῆς νῆσος ἐδοκίμασε καὶ πάλιν τὴν μανίαν των, διότι ἐκδικούμενοι τὴν ἀπώλειαν τῆς ναυαρχίδος κατέστρεψαν τὰ μαστιχοχώρια. Οὕτως ἡ κυριαρχία τῆς θαλάσσης ἐξησφαλίσθη καὶ πάλιν διὰ τοὺς Ἕλληνας, ὡσάκις δὲ μετὰ ταῦτα ὁ τουρκικὸς στόλος πιεζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐξήρχετο τοῦ Ἑλλησπόντου, ὁ φόβος τοῦ πυρπολικοῦ παρηκολούθει αὐτὸν πανταχοῦ.

Κων/τίνος Κανάρης.

Κανάρης

Ὁ Κων. Κανάρης (1790 - 1877) ὁ διασημότετος τῶν Ἑλλήνων πυρπολητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὰ Ψαρά. Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἦτο κυβερνήτης μικροῦ ἐμπορικοῦ πλοίου καὶ ἔσπευσεν ἐκ τῶν πρώτων νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν μεταβληθεὶς ἀπὸ ἐμποροπλοίαρχου εἰς καταδρομέα καὶ πυρπολητὴν. Αἱ μεγάλαι περιστάσεις ἀνέδειξαν αὐτὸν τολμηρὸν καὶ ἐπιτήδειον ναυτικὸν καὶ συγχρόνως συνετέλεσαν εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξίν του, ὥστε βραδύτερον ἀνεμίχθη εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἔγινεν ἐπανειλημμένως πρωθυπουργός.

Καταστροφή εἰς τὸ Πέτα

Ἐπὶ τῆς ξηρᾶς τὰ πράγματα δὲν ἦσαν πολὺ εὐχάριστα διὰ τοὺς Ἕλληνας, διότι ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν εἶχεν ἐκτραχυνθῆ ἀπειλοῦσα μεγάλους κινδύνους καὶ ἡ διχόνοια καὶ ὁ φατριασμὸς ἐχαλάρωσε τὴν δραστηριότητα τῶν Ἑλλήνων. Εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔβαινε βραδέως ἡ πολιορκία τῶν φρουρίων τοῦ Ναυπλίου, Κορώνης καὶ Μεθώνης, ἡ δὲ ἐπίθεσις τοῦ Κολοκοτρώνη κατὰ τῶν Πατρῶν ἐματαιώθη ἔνεκα τῆς ἀντιδράσεως τῶν προκρίτων.

Ἐπίσης εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα αἱ διχόνοιαι ἐχαλάρωσαν τὴν ἐπανάστασιν. Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ Ὀδυσσεύως καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔφθασεν εἰς μεγάλην ὀξύτητα, ἐνῶ ἡ ἐπανάστασις ἐδέχετο σειρὰν πληγμάτων. Οἱ Τοῦρκοι κατέπνιξαν εἰς τὸ αἷμα τὴν ἐπανάστασιν τῆς Μακεδονίας καὶ τοῦ Ὀλύμπου. Ἐπίσης ἐξέπνευσεν ἡ ἐπανάστασις τῆς Εὐβοίας, ἀφοῦ ἐφονεύθησαν ὁ υἱὸς τοῦ μπέη τῆς Μάνης Ἡλίας Μαυρομιχάλης καὶ ὁ γενναῖος ὑπερασπιστὴς τῶν Βρυσακίων Ἀγγελῆς Γοβγίνας. Ὁ Ὑψηλάντης ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, ὅπου μόνον μίαν ἐπιτυχίαν εἶχε, τὴν κατάληψιν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν (9 Ἰουνίου).

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ κύριον ἐνδιαφέρον ἐστρέφετο πρὸς τὴν Δ. Ἑλλάδα. Οἱ Τοῦρκοι κυριαρχήσαντες τῶν δύο προπυργίων τῆς Ἀν. Ἑλλάδος, τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Εὐβοίας, προσέβαλον τὸν προμαχῶνα τῆς Δυτικῆς, τὸ Σούλι. Συμφέρον τῆς ὅλης ἑλληνικῆς ὑποθέσεως ἦτο νὰ μὴ συντριβῆ ὁ μικρὸς ὀρεινὸς λαὸς, ὁ ἀποτελῶν τὴν προφυλακὴν τῆς Ἠπείρου. Διὰ τοῦτο ὁ πρόεδρος τοῦ Νομοτελεστικοῦ Μαυροκορδαῆτος κατενόησεν ὅτι ἦτο μεγάλη ἀνάγκη ἀντιπερισπασμοῦ πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ Σουλίου καὶ παρεσκεύασεν ἐκστρατείαν, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Τὸ ἐκστρατευτικὸν σῶμα ἀπετέλεσαν κατὰ τὸ πλεῖστον εὐρωπαϊκῶς ἡσκημένοι στρατιῶται, δηλαδὴ τὸ ὑπὸ τοῦ Ὑψηλάντου ὀργανωθὲν μικρὸν σῶμα τακτικοῦ στρατοῦ, τὸ εὐρωπαϊκῶς ὀργανωμένον σῶμα τῶν Ἰονίων ὑπὸ τὸν Πανᾶν καὶ τὸ τάγμα τῶν Φιλελλήνων, τὸ ὁποῖον ἀπετέλουν εὐρωπαῖοι ἀξιωματικοί, Γάλλοι, Γερμανοί, Ἰταλοί, Πολωνοί, σπεύσαντες ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, ἵνα πολεμήσουν μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Τὴν δύναμιν ταύτην ἐνίσχυσαν

χίλιοι περίπου Μανιάται υπό τὸν Κυριακούλην Μαυρομιχάλην. Ἄλλ' ὁ Μαυροκορδάτος ἔσχε τὴν παράδοξον ἔμπνευσιν νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸς τὴν ἐκστρατείαν καὶ ἀνταλλάσσωσιν τὴν γραφίδα μετὰ τοῦ ξίφους διεπεραίωσε τὸν στρατὸν τοῦ ἐκ Πατρῶν εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου διὰ νέων προσελεύσεων τὸ μικρὸν ἐκστρατευτικὸν σῶμα ἀνῆλθεν εἰς 4 χιλιάδας.

Ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης ἔλθων εἰς Μεσολόγγιον ὡς ἀπεσταλμένος τῶν Σουλιωτῶν παρέστησε τὴν μεγάλην στενοχωρίαν τῆς πατρίδος τοῦ καὶ ἔπεισε τὸν Μαυροκορδάτον ν' ἀποσπάσῃ 500 Μανιάτας, τοὺς ὁποίους ἔστειλεν ὑπὸ τὸν Κυριακούλην, τὸν ἀνδρῆιον ὑπερασπιστὴν τοῦ Βαλτετσίου, εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἡπείρου **Φανάρι**, ἀπέχοντα ἑπτὰ ὥρας τῆς Κιάφας. Τὸ κύριον σῶμα ἐπροχώρει διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀχελῷου βραδέως καὶ κοπιωδῶς. Παρὰ τὸ **Κομπότι** οἱ Γερμανοὶ ὑπὸ τὸν βυτεμβέργιον Νόρμαν ἔσχον σημαντικὴν ἐπιτυχίαν κατὰ συντάγματος τουρκικοῦ ἰππικοῦ. Ἄλλὰ τοῦτο ἐνεθάρρυνεν ὑπερμέτρως τὸν Μαυροκορδάτον, ὁ ὁποῖος διέσπασε τὸ δεύτερον τὰς δυνάμεις τοῦ, διότι μέρος αὐτῶν ἀπέστειλεν ὑπὸ τὸν Μπότσαρην πρὸς τὴν Κιάφην διὰ Πέντε Πηγαδίων. Τὸ ὑπόλοιπον σῶμα περιλαμβάνον τοὺς φιλέλληνας ἐπροχώρησε καὶ κατέλαβε τὸ **Πέτα** κείμενον βορειοανατολικῶς τῆς Ἄρτης. Τὴν Ἄρταν κατεῖχεν ἰσχυρὰ ἐχθρική δύναμις ὑπὸ τὸν Μεχμέτ Ρεσίτ πασᾶν, ἐξωμότην, υἱὸν ἱερέως ἐκ Γεωργίας, ἐκ τῶν δραστηριωτάτων Τούρκων ἀρχηγῶν τῆς ἐπαναστάσεως, τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ὠνόμαζον **Κιουταχῆν**.

Αἱ κινήσεις καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων ἐπροδόθησαν. Διὰ τοῦτο ὁ Μ. Μπότσαρης εὔρεν ἰσχυρῶς φρουρούμενα τὰ Πέντε Πηγάδια καὶ ἀποκρουσθεὶς ἐπέστρεψεν εἰς Πέτα. Μετ' ὀλίγον ὁ Κιουταχῆς προσέβαλε μὲ 6 χιλ. τὸ στρατόπεδον τῶν Φιλελλήνων, ἀφοῦ διὰ νυκτὸς εἶχε καταλάβει τὰς παρόδους. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν μάχην οἱ Φιλέλληνες συνετρίβησαν, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀνδρείας τῶν ἀνέστησαν τὰς ἀναμνήσεις τῶν ναπολεοντείων πολέμων. Γάλλοι καὶ Γερμανοί, Ἴταλοὶ καὶ Πολωνοὶ ἔχυσαν τὸ αἷμά των ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ μόλις 25 ἐξ αὐτῶν διήνοιξαν ὁδὸν διὰ τῶν τουρκικῶν τάξεων πρὸς τὸ Μεσολόγγιον. Πλὴν τούτων ἄλλοι 400 ἐκ τῶν καλλίστων πολεμιστῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκάλυψαν τὸ πεδίου τῆς μάχης. Ἀποσκευαὶ καὶ πολεμικὸν ὑλικὸν περιῆλθον

εις χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ Τοῦρκοι ἐπανηγύρισαν τὴν νίκην εἰς τὴν Ἄρταν διὰ κανονιοβολισμῶν σφάξαντες καὶ τοὺς ὀλίγους αἰχμαλώτους (4 Ἰουλίου 1822). Ὅμοίαν καταστροφὴν ὑπέστησαν καὶ οἱ Μανιάται προσβληθέντες ὑπὸ ἀνωτέρων δυνάμεων εἰς τὸ Φανάριον, ὅπου ἐφονεύθη ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κυριακούλης Μαυρομιχάλης.

Ἡ παρὰ τὸ Πέτα καταστροφὴ εἶχε σημαντικὰς συνεπειάς. Ὁ κυριώτατος σκοπὸς τῆς ἐκστρατείας, ἡ διάσωσις τοῦ Σουλίου ἐματαιώθη. Οἱ Σουλιῶται ἀφοῦ ἀντέστησαν μέχρι Σεπτεμβρίου, ἐσυνθηκολόγησαν πρὸς τὸν Ὁμέρ Βρυώνην καὶ ἀπήλθον σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις εἰς τὰς Ἰονίους νήσους. Πᾶσα δὲ ἡ Δ. Ἑλλάς ἐφαινετο στρατιωτικῶς ἀπολεσθεῖσα. Πλὴν τούτου διὰ τῆς ἀποτυχίας ταύτης ἐδυσφημήθη ἡ εὐρωπαϊκὴ τακτικὴ καὶ ὁ Μαυροκορδάτος καὶ οἱ ἄλλοι εὐρωπαϊκῶς πεπαιδευμένοι ὑπέστησαν καίριον τραῦμα, ἐξυψώθη δὲ ὁ Κολοκοτρώνης καὶ οἱ στρατιωτικοί, οἱ ὅποιοι μετ' ὀλίγον ἔμελλον νὰ περιβάλουν διὰ νέας αἰγλης τὴν πολεμικὴν τέχνην τῶν κλεφτῶν.

Ἐκστρατεία καὶ καταστροφὴ τοῦ Δράμαλη

Αἱ σημαντικώτεραι τῶν τουρκικῶν δυνάμεων, αἱ διαθέσιμοι μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἰωαννίνων, συνεκεντρώθησαν περὶ τὴν Λάρισαν καὶ ἀπὸ τοῦ ἔαρος τοῦ 1822 εἶχε γίνῃ ἀξία λόγου προπαρασκευὴ διὰ τὴν κατὰ τῆς Πελοποννήσου ἐκστρατείαν. Ἄλλ' ἡ ἀρχηγία τῆς μεγάλης ἐπιχειρήσεως δὲν ἐδόθη εἰς τὸν δαμαστήν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ Χουρσίτ, ἀλλ' εἰς τὸν Μεχμέτ πασᾶν Δράμαλην, τὸν ὅποιον εἶχε καταστήσει περιφανῆ ἢ ταχεῖα κατάπνιξις τῆς ἐν Μαγνησίᾳ ἐπαναστάσεως. Ὁ Σουλτᾶνος ἀνύψωσεν αὐτὸν εἰς σερασκέρην (στρατάρχην) καὶ περιέβαλε διὰ μεγάλης ἐμπιστοσύνης, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ὁ Χουρσίτ εἶδε μετὰ δυσφορίας. Κατὰ τὰ μέσα Ἰουνίου ὁ στρατὸς τοῦ Δράμαλη ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Λαμίαν, 24 χιλ. πεζοὶ καὶ 6 χιλ. ἵππεῖς μετὰ σημαντικοῦ πυροβολικοῦ καὶ 500 καμήλων. Ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἡ Ἑλλάς δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὴν παρέλασιν τόσων σημαντικῶν δυνάμεων. Οἱ ὀπλαρχηγοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος ἐρίζοντες καὶ σκευωροῦντες μετὰ πάθους κατ' ἀλλήλων καὶ κατὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου οὔτε ἐσκέφθησαν περὶ ἀντιστάσεως. Οὕτως ὁ στρατὸς τοῦ Δράμαλη ἀφοῦ ἐλεηλάτησε τὴν περὶ τὴν Κωπαῖδα πεδιάδα, δὲν ἠθέλησε νὰ παρεκκλίνῃ πρὸς

τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ μὴ χάσῃ οὔτε ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ κρατήσῃ ἀθίκτους τὰς δυνάμεις του, ἀλλ' ἐστράφη πρὸς τὴν Μεγαρίδα, ἐπειγόμενος νὰ φθάσῃ εἰς Κόρινθον. Ὁ Δράμαλης διῆλθεν ἀκωλύτως τὸν Ἴσθμόν, τὸν ὁποῖον εἶχον ἐγκαταλείπει οἱ Ἕλληνες, καὶ τὴν 5 Ἰουλίου ἔστησε τὸ στρατόπεδόν του εἰς τὴν Κόρινθον. Ὁ δραστήριος πασᾶς τῶν Πατρῶν Γιουσούφ καὶ οἱ γνωρίζοντες καλύτερον τὴν Πελοπόννησον συνεβούλευσαν αὐτὸν νὰ καταστήσῃ μόνιμον στρατηγεῖον τὴν Κόρινθον καὶ ἀποταμιεύων ἐκεῖ τροφὰς καὶ πολεμοφόδια νὰ ἐξαναγκάσῃ διὰ συντόνου πολεμικῆς ἐνεργείας τὰ κέντρα τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαναστάσεως εἰς εἰρήνευσιν. Ἀλλ' ὁ Δράμαλης μεγαλοφρονῶν διὰ τὸν διορισμὸν εἰς στρατάρχην καὶ διὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἐπιτυχίας του ἀπέκρουσε τὴν βραδεῖαν ἐκείνην τακτικὴν καὶ πεπεισμένος περὶ τῆς πολεμικῆς ἀνικανότητος τῶν ραγιαδῶν, διέταξε τὸν στρατὸν νὰ προελάσῃ εἰς Ναύπλιον, διὰ νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν του καὶ νὰ ἐνωθῆ μετὰ τοῦ τουρκικοῦ στόλου, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ καταπλεύσῃ ἐκεῖ. Οἱ δὲ Ἕλληνες δὲν ἐσκέφθησαν νὰ ὑπερασπίσουν τὰς μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἄργους στενοπορίας. Ὅθεν ὁ σερασκέρης προελάσας ἀμαχητὶ ἔφθασεν εἰς τὸ Ἄργος τὴν 12 Ἰουλίου. Ἡ προφυλακὴ του φθάσασα ἐγκαίρως εἰς Ναύπλιον ἠκύρωσε τὴν συναφθεῖσαν μεταξὺ τῆς φρουρᾶς καὶ τῶν Ἑλλήνων περὶ παραδόσεως συνθήκην καὶ ἐνίσχυσε τοὺς ὑπερασπιστὰς τῶν φρουρίων, μόνον δὲ ὁ λεγόμενος Θαλασσόπυργος παραδοθεὶς εἰς τοὺς Ἕλληνας ὡς ἐνέχειρον ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖράς των.

Ἡ μεγάλη στρατιὰ τοῦ Δράμαλη καὶ ἡ προπορευομένη αὐτῆς φήμη διέσπειρε τὸν φόβον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐκράτει δὲ μεγάλη ταραχὴ εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου εἶχε μετατεθῆ ἀπὸ τῆς Κορίνθου ἡ ἔδρα τῆς κυβερνήσεως. Οἱ Ὑπουργοί, οἱ Γερουσιασταὶ καὶ οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ἐγκαταλείψαντες τὰ ἀρχεῖα καὶ τὰ ἀργυρᾶ σκεύη, τὰ ὁποῖα εἶχον συναθροίσει ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἐκ Λέρνης εἰς Τρίπολιν συνωθοῦντο πλῆθος φυγάδων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ ἐκ Σμύρνης καὶ Μ. Ἀσίας πρόσφυγες. Ἡ κυβέρνησις καὶ οἱ βουλευταὶ περίτρομοι κατέφυγον ἐπὶ δύο πλοίων ἐντὸς τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς λιποψυχίας καὶ συγχύσεως ὁ Ὑψηλάντης καὶ ὁ Κολοκοτρώνης διετήρησαν τὸ θάρρος καὶ τὴν νηφα-

λιότητα. Ὁ Ὑψηλάντης μετὰ 700 ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους κατώρ-
θωσε νὰ συναθροίσῃ κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν, εἰσῆλθεν
εἰς τὸ ὄχυρὸν φρούριον τοῦ Ἄργους· Λάρισαν, τὸ ὁποῖον εἶχεν
ὑπερασπίσει μὲ ἠρωϊκὴν τόλμην ὁ μανιάτης Καραγιάννης μετ'
ὀλίγων ἐταίρων. Ὁ Δράμαλης κατανοῶν τὴν σημασίαν τοῦ ἀπε-
γνωσμένου ἀντιπερισπασμοῦ συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις του κατὰ
τοῦ Ὑψηλάντου. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κολοκοτρῶνης ἔλαβε καιρὸν
νὰ συναθροίσῃ στρατὸν καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὸν θάρρος. «Ρίψας
δὲ εἰς τὴν θάλασσαν», ὅπως ἔλεγε, τὸ μῖσος μετέβη εἰς Τρίπολιν
καὶ συνδιαλλαγεῖς πρὸς τοὺς προκρίτους, ἐξέδωκε κοινὴν μετ'
αὐτῶν προκήρυξιν ὅτι πᾶς Πελοποννήσιος ἐπὶ ποινῇ τουφεκισμοῦ
ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὰ ὄπλα.

Προελάσας ἐκ Τριπόλεως μετὰ τοῦ συναθροισθέντος στρατοῦ,
ὁ ὁποῖος ηὔξανετο καθ' ὁδόν, ἵδρυσε τὸ στρατόπεδόν του εἰς τοὺς
Μύλους τῆς Λέρνης, ἐπιθαλάσσιον χωρίον κείμενον νοτίως τοῦ
Ἄργους, ὅθεν ἠδύνατο ν' ἀνακουφίσῃ τὴν δεινῶς πιεζομένην Λά-
ρισαν. Πράγματι ἡ φρουρὰ τῆς διέρρευσε βαθμηδὸν εἰς τὸ στρατό-
πεδον τοῦ Κολοκοτρῶνη, ἀφοῦ εἶχεν ἐκτελέσει τὸν σκοπὸν τῆς δεσ-
μεύσασα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὰς δυνάμεις τοῦ Δράμαλη.

Καὶ ἤδη ἤρχισε νὰ στρέφεται ἡ τύχη τῶν τουρκικῶν ὄπλων.
Τὸ Διβάνιον εἶχεν ἀποφασίσῃ τὴν ἀρμονικὴν συνεργασίαν τοῦ
στρατοῦ καὶ στόλου. Ἄλλ' ἡ ἀρμάδα κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν
περίστασιν ἔδωσε μνημειῶδες δεῖγμα τουρκικῆς ἀπειθαρχίας καὶ
ἀμεριμνησίας, διότι ἐπεφάνη, παρέπλευσεν ἀδιαφόρως πρὸ τοῦ
Ναυπλίου καὶ περιπλεύσασα τὴν Πελοπόννησον ἐτράπη πρὸς
τὰς Πάτρας. Ἡ θέσις τοῦ Δράμαλη ἦτο δυσχερεστάτη, διότι ἐντὸς
ὀλίγου ἐστερήθη τροφῶν, ἐπειδὴ τὰ σιτηρὰ τῆς περιοχῆς εἶχον
κατὰ συμβουλήν τοῦ Κολοκοτρῶνη καὶ ἵπποι καὶ ὑποζύγια ἀπέ-
θνησκον ἐξ ἐλλείψεως χόρτου, ἐπειδὴ τὸ θέρος ἦτο ξηρόν. Ὅθεν,
οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἢ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς Κόρινθον.
Ὁ Κολοκοτρῶνης κατενόησε τὸ σχέδιον τοῦ τούρκου στρατάρχου
καὶ παρὰ τὴν γνώμην τῶν προκρίτων καὶ μετὰ σφοδρὰν λογομα-
χίαν μετὰ τοῦ Πετρόμπεη ἀπέσπασέ μικρὸν μέρος τοῦ στρατοῦ,
περὶ τὰς 2 ½ χιλιάδας ἀνδρας, μετὰ τῶν ὁποίων κατέλαβε τὰ
στενὰ τῶν Δερβενακίων, ὅθεν διέρχεται σήμερον ἡ σιδηροδρομικὴ
γραμμὴ μετὰξὺ Κορίνθου καὶ Ἄργους.

Τὴν 25 Ἰουλίου ὁ στρατὸς τοῦ Δράμαλης ἤρχισε τὴν ὑποχώρησιν, ἀλλ' ἡ πρωτοπορία του προσεβλήθη ὑπὸ τῶν ἐμπειροπολέμων ἀνδρῶν τοῦ Κολοκοτρῶνη καὶ οὕτως ἡ διάβασις διὰ τοῦ κυριωτέρου στενοῦ κατέστη ἀδύνατος. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν (26 Ἰουλίου 1822) οἱ Τοῦρκοι προσεπάθησαν νὰ διέλθουν διὰ τοῦ στενοῦ τοῦ Ἁγίου Σώστη, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐξόδου αὐτοῦ τοῦ στενοῦ εἶχον λάβει θέσιν ὁ Νικηταρᾶς, ὁ Ὑψηλάντης, ὁ Παπαφλέσσας, ὁ Τσόκρης κ. ἄ. Ὁ τουρκικὸς στρατὸς προσπαθῶν νὰ διέλθῃ ἐν πανικῶ τὸ στενὸν ὑπέστη τρομακτικὴν φθοράν.

Τέλος τὴν 28 Ἰουλίου ὁ Δράμαλης μὲ τὸ ὑπόλοιπον τμήμα τῆς στρατιᾶς του κατώρθωσε νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸ Ἁγιονόρι, τὸ ὁποῖον ἦτο πλατύτερον στενόν. Τὰ Ἑλληνικὰ σώματα δὲν εὐρίσκοντο ὅλα εἰς τὰς θέσεις των κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διότι εἶχον στρέψει τὴν προσοχὴν των εἰς τὴν συλλογὴν τῶν πλουσίων λαφύρων. Ἐὰν οἱ Ἕλληνες εἶχον συντονίσει τὰς κινήσεις των, ἡ καταστροφὴ τῆς τουρκικῆς στρατιᾶς θὰ ἦτο πλήρης. Οὕτως ὁ Δράμαλης κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς Κόρινθον σύρων ὀπισθὲν του τὰ ράκη τοῦ στρατεύματός του, ἀποβαλὼν μέγα μέρος τῶν ἀνδρῶν, τὸ ἵππικόν, τὸ πυροβολικόν καὶ τὰς ἀποσκευάς. Ἀλλὰ κυρίως ἔχασε τὸ ἠθικόν του.

Τοιουτοτρόπως ἐθριάμβευσε τὸ σχέδιον καὶ ἡ τακτικὴ τοῦ Κολοκοτρῶνη. Ἡ Γερουσία διώρισεν αὐτὸν ἀρχιστράτηγον τῆς Πελοποννήσου κατ' ἀπαίτησιν τῶν ὀπλαρχηγῶν, ἐκεῖνος δὲ ἔλαβε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς τελειωτικὴν ἐξόντωσιν τοῦ στρατοῦ τοῦ Δράμαλη. Καθ' ὑπόδειξιν αὐτοῦ ὁ Ὀδυσσεὺς κατέλαβε τὰ στενὰ

Ὁ Δράμαλης.

τῆς Μεγαρίδος, ἵνα κωλύσῃ τὴν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα ὑποχώρησίν του, αὐτὸς δὲ κατέλαβε θέσιν κατάλληλον, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν μεταξύ Πατρῶν καὶ Κορίνθου συγκοινωνίαν. Μετ' ὀλίγον στερήσεις καὶ νόσοι ἤρχισαν νὰ ἀποδεκατίζουσι τὸν τουρκικὸν στρατὸν καὶ αὐτὸς ὁ Δράμαλης ἀπέθανεν ἐκ τῶν κόπων καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ὀκτωβρίου. Οἱ Ἕλληνες ἐπανελάβον τὴν πολιορκίαν τοῦ Ναυπλίου. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ θέσις τῶν πολιορκουμένων κατέστη δεινὴ ἔνεκα ἐλλείψεως τροφῶν, οἱ δὲ πολιορκηταὶ διὰ κλιμάκων ἀναβάντες κατέλαβον τὸ Παλαμήδι καὶ ἠνάγκασαν τὴν φρουρὰν τῆς πόλεως νὰ συνθηκολογήσῃ (30 Νοεμβρίου 1822).

Ὅχι μόνον ὁ τουρκικὸς στόλος, ἀλλὰ καὶ οἱ Τοῦρκοι ἀρχηγοὶ τῆς βορείου Ἑλλάδος, ἰδίως ὁ σερασκέρης Χουρσίτ, ἐφάνησαν ἀδιάφοροι διὰ τὴν τύχην τοῦ Δράμαλη, ὁ τελευταῖος μάλιστα ἐκ προσωπικῆς ἀντιζηλίας. Ὁ Χουρσίτ ἠρέσθη μόνον νὰ στείλῃ τὸν Μεχμέτ πασᾶν μὲ 8 χιλιάδες ἄνδρας, ὁ ὁποῖος προήλασε μέχρι τῆς Ἀμφίσσης καὶ παρὰ τὴν Γραβιὰν ἐνίκησε τὸν Ὀδυσσεά, τὸν ὁποῖον ὁ λαὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος εἶχεν ἀνακηρύξει ἀρχιστράτηγον (1 Νοεμβρίου). Ὁ Ὀδυσσεὺς μόλις διεσώθη διὰ τῆς ὠκυποδίας του εἰς Ἀράχωβαν διολισθήσας ὡς Ἀλβανὸς διὰ τῶν τουρκικῶν ταγμάτων, ἐκεῖθεν δὲ ἤρχισε μυστικὰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ τούρκου ἀρχηγοῦ ὑποσχόμενος νὰ προσκυνήσῃ ὑπὸ τὸν ὄρον ν' ἀναγνωρισθῆ ἀρχιαρματολὸς τῆς Ἀνατ. Ἑλλάδος. Ἡ πρόθεσις τοῦ Ὀδυσσεῶς δὲν ἦτο πολὺ σαφής, ἀλλ' αἱ συνεννοήσεις ἐκεῖναι ἐβράδυναν τὴν πορείαν τοῦ τούρκου ἀρχηγοῦ.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐκρίθη ἡ τύχη τῶν λειψάνων τῆς στρατιᾶς τοῦ Δράμαλη. Ἐνῶ δηλαδὴ οἱ περισωθέντες 2 χιλ. ἄνδρες προσεπάθουν νὰ φθάσουν εἰς Πάτρας, προσεβλήθησαν ὑπὸ τῶν προκρίτων τῆς Ἀχαΐας καὶ ὑπέστησαν μεγάλην καταστροφὴν, ὅποτε ἐφάνη ὁ Γιουσούφ πασᾶς τῶν Πατρῶν, ὁ ὁποῖος ἔσωσεν ὀλίγους ἐπιβιβάσας ἐπὶ πλοίων. Ὁ Χουρσίτ ἐθεωρήθη ὑπεύθυνος τῆς καταστροφῆς τοῦ Δράμαλη καί, διὰ νὰ προλάβῃ τὴν σουλτανικὴν ὀργήν, ηὔτοκτόνησεν.

Ἡ τουρκικὴ ἐπίθεσις τοῦ 1822 εἶχεν ἀποτύχει. Οἱ κυριώτεροι ἀρχηγοὶ αὐτῆς, ὁ Δράμαλης, ὁ Χουρσίτ καὶ ὁ Καρὰ Ἀλῆς, ἦσαν νεκροί, αἱ δὲ ἐλπίδες τοῦ Διβανίου καὶ τοῦ Μέττερνιχ διεψεύσθησαν.

Πρώτη πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου

Οἱ δύο τοῦρκοι πασᾶδες Βρυώνης καὶ Κιουταχῆς, μέ τὸν στρατόν των ἀπέκλεισαν τὸ Μεσολόγγιον ἀπὸ ξηρᾶς, ἐνῶ συγχρόνως στόλος τουρκικὸς ἀπέκλειεν αὐτὸ ἀπὸ θαλάσσης. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου (Νοέμβριος 1822).

Ὁ Μαυροκορδαῖτος καὶ ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης μέ τὰ λείψανα τῆς καταστροφῆς τοῦ Πέτα, 60 περίπου ὀπλοφόρους, εἶχον καταφύγει εἰς τὸ Μεσολόγγιον καὶ προβλέποντες τὴν τουρκικὴν πολιορκίαν ἀπέστειλαν τὸν περισσότερον ἄμαχον πληθυσμὸν εἰς τὴν Ἐπτάνησον, ἐστρατολόγησαν τοὺς δυναμένους νὰ φέρουν ὄπλα καὶ ἠύξησαν τοὺς μαχητὰς εἰς 360. Μὲ τοὺς ὀλίγους αὐτοὺς ἄνδρας κατῶρθωσαν νὰ ἀποκρούσουν τὰς πρώτας ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ τοῦρκοι ὁμως ἀρχηγοὶ δὲν ἦσαν σύμφωνοι. Ὁ Κιουταχῆς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στόλου Γιουσούφ ἦσαν τῆς γνώμης νὰ ὀρμήσουν κατὰ τοῦ σαθροῦ τείχους καὶ δι' ἰσχυρᾶς ἐφόδου νὰ γίνουν κύριοι τῆς πόλεως. Ὁ Βρυώνης ἀντιθέτως ἐφρόνει ὅτι ἐν τῇ γενικῇ ἐρημώσει τῆς Αἰτωλοακαρνανίας ἦτο συμφέρον νὰ διατηρηθῆ ἡ πόλις ἐκείνη διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ στρατοπέδου καὶ ἦτο τῆς γνώμης νὰ καταλάβουν τὸ Μεσολόγγιον διὰ συμβιβασμοῦ.

Οἱ πολιορκούμενοι ἐξεμεταλλεύθησαν ἐπιτηδεῖως τὴν ἀσυμφωνίαν τῶν τούρκων πασάδων καὶ ἤρχισαν μακρὰς διαπραγματεύσεις, μέ τὰς ὁποίας ἐκέρδισαν χρόνον. Ἐν τῷ μεταξύ ἐπεφάνησαν ἑπτὰ ὑδραϊκὰ πλοῖα καὶ τέσσαρα σπετσιώτικα, τὰ ὁποῖα διεσκόρπισαν τὸν τουρκικὸν στόλον, ἔφερον τροφὰς καὶ πολεμεφόδια καὶ διεβίβασαν ἐνισχύσεις ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον. Τοιοῦτοτρόπως ἡ δύναμις τοῦ Μεσολογγίου ἠύξῃθη εἰς 1.500 ἄνδρας. Αἱ διαπραγματεύσεις τότε διεκόπησαν καὶ οἱ Ἕλληνες ὀπλαρχηγοὶ παρήγγειλαν εἰς τοὺς Τούρκους, ἂν θέλετε τὸν τόπον μας, ἐλάτε νὰ τὸν πάρετε.

Οἱ Τοῦρκοι ἀφοῦ ἔχασαν πολύτιμον χρόνον, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιτεθοῦν τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων (25 - 26 Δεκεμβρίου 1822). Τὸ ἠθικὸν τοῦ στρατοῦ των εἶχε πολὺ καταπέσει, διότι ἐγνώσθη ἡ καταστροφή τῆς στρατιᾶς τοῦ Δράμαλη, συγχρόνως δὲ ὁ χειμὼν ἐπροχώρει καὶ ἐστενοχῶρει αὐτούς, αἱ τροφαὶ ἐσπάνιζον, βροχαὶ συνεχεῖς καὶ ραγδαῖαι ἐπιπτον καὶ ἀσθένειαι ἐμάστιζον

τὸ στρατόπεδον. Τὸ σχέδιον τῶν Τούρκων ἀνεκαλύφθη καὶ ἡ ἐπί-
θεσις κατέληξεν εἰς καταστροφὴν. Οἱ Ἕλληνες τοὺς ἀπέκρουσαν
καὶ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ λύσουν τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως καὶ νὰ
ἀπέλθουν ἀφοῦ ἐγκατέλειψαν τὰ 10 κανόνια, τὰς σημαίας των καὶ
ὄλα τὰ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Μεγαλυτέραν καταστροφὴν ὑπέστησαν
κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ἀχελώου, ἐνῶ ὑπεχώρουν πρὸς τὴν Πρέ-
βεζαν. Πολλοὶ ἐπνίγησαν εἰς τὸν πλημμυρήσαντα ποταμόν, οἱ δὲ
λοιποὶ ἄοπλοι καὶ κακῶς ἔχοντες ἔφθασαν εἰς τὸν Καρβασαράν
(Ἀμφιλοχίαν) καὶ διέπλευσαν εἰς τὴν Πρέβεζαν (21 Φεβρουαρίου
1823). Ἐκ τῶν 11 χιλιάδων, ὅσοι εἶχον εἰσβάλει εἰς τὴν Δυτικὴν
Ἑλλάδα, ὀλίγοι ἐσώθησαν.

Αἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ 1823

Αἱ ἐπιχειρήσεις κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως δὲν
ἦσαν τόσον σημαντικά. Οἱ Τούρκοι καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἠκο-
λούθησαν τὸ σχέδιον τῆς εἰσβολῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον. Τὴν
φορὰν αὐτὴν βαδίζοντες διὰ τῆς Δυτικῆς καὶ διὰ τῆς Ἀν. Ἑλλά-

δος ἐμελλον νὰ συναντηθοῦν εἰς
τὴν Ναύπακτον καὶ διὰ πλοίων
νὰ διαπεραιωθοῦν εἰς τὴν Πελο-
πόννησον. Ἡ ἐκστρατεία εἰς τὴν
Ἀνατ. Ἑλλάδα ἦτο βραχείας
διαρκείας, διότι ὁ προελάσας
μέχρις Ἀττικῆς στρατὸς ἠναγ-
κάσθη ἔνεκα λοιμοῦ καὶ στερή-
σεων ν' ἀποσυρθῆ εἰς τὴν Λα-
μίαν.

Ἀξιολογωτέρα εἶναι ἡ ἐκ-
στρατεία, τὴν ὁποίαν ἐπεχεί-
ρησαν οἱ τουρκαλβανοὶ Γκέκη-
δες καὶ Μιρδίται ὑπὸ τὸν Ὁ-
μέρ Βρυώνην καὶ τὸν Μουστα-
φάμπην. Οἱ δύο ἀρχηγοὶ ἔχον-
τες περὶ τὰς 16 χιλ. ἀνδρῶν ἐβά-
διζον, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τοῦ Καρ-
βασαρά, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τῶν

Μάρκος Μπότσαρης (1790 - 1823).

Ἄγραφων, σκοπὸν ἔχοντες νὰ ἐνωθοῦν πρὸ τοῦ Μεσολογγίου, τὸ ὁποῖον ἀπέκλειεν ὁ τουρκικὸς στόλος.

Ἐνῶ ἐπέκειτο ὁ κίνδυνος οὗτος, μεγάλη ἀκοσμία ἐκράτει εἰς τὴν Δ. Ἑλλάδα. Ὁ στρατὸς εὕρισκετο ἐν παραλύσει, οἱ ὀπλαρχηγοὶ ἤριζον περὶ πρωτείων, ὑπῆρχε δὲ μεγάλη ἀντίδρασις κατὰ τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ τῶν ὀπαδῶν του. Ἐν μέσῳ τῶν μικροτήτων ἐκείνων ἀνυψώθη ἡ μορφή τοῦ σουλιώτου ὀπλαρχηγοῦ Μάρκου Μπότσαρη, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἔσχισε τὸ δίπλωμα ἀρχιστρατηγίας, τὸ ὁποῖον εἶχε στείλει ἡ κυβέρνησις, εἶπε τὸ περίφημον : «Ὅποιος εἶναι ἄξιος, λαμβάνει δίπλωμα μεθαύριον ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ». Ὁ Μπότσαρης προσέβαλε τὸ στρατόπεδον τῆς ὑπὸ τὸν Τζελαλεδιν μπέην ἐμπροσθοφυλακῆς τοῦ Μουσταῆ παρὰ τὸ Καρπενήσιον μετ' ὀλίγων ἀνδρείων τὴν νύκτα τῆς 9 Αὐγούστου 1823 καὶ ἐπροξένησε μεγάλην σύγχυσιν. Ἀλλὰ βληθεὶς διὰ σφαίρας εἰς τὸ μέτωπον ἐξέπνευσε καὶ μετεκομίσθη ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν του εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου ἐτάφη ἐν μέσῳ γενικοῦ πένθους.

Ἀντίθεσις Πολιτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν — Δευτέρα ἐν Ἄστρει Ἐθνικῆ Συνέλευσις

Αἱ ἀξιόλογοι πολεμικαὶ ἐπιτυχίαι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸ 1822-1823 ἠνάγκασαν τοὺς εὐρωπαίους διπλωμάτας νὰ τροποποιήσουν τὰς περὶ τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων ἀντιλήψεις των καὶ συνετελεῖτο βραδεῖα, ἀλλ' εὐνοϊκὴ μεταστροφή τῆς πολιτικῆς πολλῶν κρατῶν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ' αἱ θλιβεραὶ ἐσωτερικαὶ διχόνοιαὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ διασκεδάσουν τὴν εὐνοϊκὴν ἐκείνην ἐντύπωσιν, διότι ἐφάνη ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἐπανάστασις αὐτοκαταλυομένη ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς διαμάχης καὶ οἱ διπλωμάται τῆς Εὐρώπης ἐσχημάτισαν τὴν γνώμην ὅτι ὁ ἑλληνικὸς ἀγὼν θὰ ἐξέπνεε συντόμως.

Πράγματι ἡ νίκη εἶχε μεθύσει τοὺς Ἕλληνας οἱ ὁποῖοι, ὡς νὰ εἶχεν ἐξοντωθῆ τελειωτικῶς ὁ ἐχθρὸς, ἤριζον περὶ τοῦ τίς θὰ ἄρχῃ εἰς τὸ νέον κράτος. Αἱ νῆκαι κατὰ τοῦ Δράμαλη καὶ τοῦ Βρυώνη ἐξύψωσαν τὸ γόητρον ἰδίως τῶν στρατιωτικῶν. Ἐξηκολούθουν λοιπὸν αἱ ἐσωτερικαὶ διχόνοιαὶ καὶ τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ ἀνώμαλα.

Διὰ τοῦτο τὸν Μάρτιον τοῦ 1823 συνεκλήθη ἡ Δευτέρα Ἐθνοσυνέλευσις εἰς τὸ Ἄστρος. Ἀλλ' ἡ Συνέλευσις, ἀντὶ νὰ διορθώσῃ τὰ κακῶς ἔχοντα, συνετέλεσεν εἰς τὸν ἐρεθισμὸν τῶν παθῶν. Καὶ

πάλιν ἐπεκράτησαν οἱ πολιτικοί, διότι οἱ στρατιωτικοὶ ἦσαν διεσπασμένοι καὶ δὲν ἐγνώριζον νὰ χειρισθοῦν τὰ νομικὰ ζητήματα. Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις μὲ Πρόεδρον τὸν Πετρόμπεην, κατήργησε τὰς τοπικὰς κυβερνήσεις, Πελοποννήσου καὶ Στερεᾶς, κατήργησε τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιστρατήγου (τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ Κολοκοτρώνης) καὶ ἀνέθεσε τὴν στρατιωτικὴν διοίκησιν εἰς τριμελῆ Ἐπιτροπὴν ἐξ ἑνὸς Πελοποννησίου, ἑνὸς Στερεοελλαδίτου καὶ ἑνὸς Νησιώτου. Τέλος ἐψήφισε πάλιν τὸ Σύνταγμα τῆς Ἐπιδαύρου μὲ ἐλαφρὰς μόνον τροποποιήσεις.

Ἐμφύλιος πόλεμος

Ἡ Συνέλευσις δὲν κατῴρθωσε νὰ προλάβῃ τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν σύγκρουσιν τῶν ἀντιμαχομένων. Ἐπηκολούθησαν θλιβερὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐνίσχυσαν εἰς τοὺς Εὐρωπαίους τὴν γνώμην ὅτι εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ αὐτοδιοικηθῶμεν. Ἦτο δὲ τοῦτο τόσον περισσότερον λυπηρὸν, καθόσον τελευταίως μετὰ τὰ λαμπρὰ κατορθώματα τοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου ἢ διπλωματία τῆς Εὐρώπης ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς κοινῆς γνώμης ἤρχισε νὰ προσβλέπη εὐμενῶς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ Συνέλευσις ἐξέλεξε πρόεδρον τοῦ Νομοτελεστικοῦ τὸν Πετρόμπεην καὶ τὰς ἄλλας θέσεις ἔδωκεν ὅλας εἰς πολιτικούς. Τότε ἐξεδηλώθη σφοδρὰ ἡ ἀντιπολίτευσις τῶν στρατιωτικῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀρχηγὸν τὸν Κολοκοτρώνην διέλυσαν τὴν Βουλὴν βιαίως εἰς τὸ Ἄργος, προεκήρυξαν νέας ἐκλογὰς καὶ μετέθεσαν τὴν ἔδραν τῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν Τρίπολιν. Οἱ πολιτικοὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκήρυξαν ἐκπτώτον τὸ Νομοτελεστικόν, τὸ ὁποῖον συνειργάζετο μὲ τὸν Κολοκοτρώνην, ἐξέλεξαν νέον πρόεδρον αὐτοῦ, τὸν ὑδραῖον Γεώργιον Κουντουριώτην, καὶ μετέθεσαν τὴν ἔδραν τῆς Κυβερνήσεως εἰς Κρανίδιον ἀπέναντι τῆς Ὑδρας.

Τοιοιουτρόπως ἡ Ἑλλὰς εἶχε δύο κυβερνήσεις, τὴν μίαν εἰς Τρίπολιν καὶ τὴν ἄλλην εἰς Κρανίδιον, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἔτοιμοι δι' ἐμφύλιον πόλεμον. Ἡ νέα κυβέρνησις εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτῆς τοὺς Νησιώτας καὶ τοὺς Στερεοελλαδίτας, καθὼς καὶ τοὺς σημαντικωτέρους προκρίτους τῆς Πελοποννήσου, οἱ ὁποῖοι συνειργάζοντο εἰς τὴν κυβέρνησιν Κουντουριώτου ἕνεκα τῆς παλαιᾶς ἔχθρας πρὸς τὸν Κολοκοτρώνην. Διὰ τοῦτο ὁ Κολοκοτρώνης ὑποχωρῶν ὑπὸ τὴν

πίεσιν τῆς κοινῆς γνώμης, ἐπέισθη ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ ἠρκέσθη εἰς τὴν παραχώρησιν ἀμνηστίας εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς ὄπαδούς του. Ἡ νέα κυβέρνησις ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ ὅλους (Μάιος 1824).

Ἄλλ' ἐντὸς ὀλίγου τὰ πράγματα ἔλαβον πάλιν δυσάρεστον τροπὴν. Οἱ Πελοποννήσιοι εἶδον ὅτι παραγκωνίζονται ἀπὸ τοὺς συνησπισμένους Στερεοελλαδίτας καὶ Νησιώτας. Ὄταν δὲ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1824 ἔγινεν ἐκλογή νέου Νομοτελεστικοῦ, τὰς θέσεις ὅλας κατέλαβον Νησιῶται καὶ Στερεοελλαδίται. Τότε οἱ πρόκριτοι τῆς Πελοποννήσου ἐκίνησαν εἰς ἀνταρσίαν τὰς ἐπαρχίας καὶ ἤρχισε δεύτερος ἐμφύλιος πόλεμος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον σύμμαχον καὶ τὸν παλαιὸν τῶν ἀντίπαλον, τὸν Κολοκοτρῶνην. Ἡ Κυβέρνησις ὁμως ἀνέπτυξεν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα. Ὁ Κωλέττης, ἀσκῶν μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν Στερεάν, ἀνὴρ ἐπιτηδειότατος καὶ δραστηριώτατος, προσεκάλεσε τοὺς ὄπλαρχηγούς τῆς Στερεᾶς Γκούραν, Καραϊσκάκη καὶ ἄλλους. Οἱ Ρουμελιῶται εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ συνέτριψαν τοὺς στασιαστάς. Ὁ υἱὸς τοῦ Κολοκοτρῶνη Πᾶνος, γαμβρὸς τῆς Μπουμπουλίνας, ἐφονεύθη ἔξω ἀπὸ τὴν Τρίπολιν. Οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν προκρίτων τῆς Πελοποννήσου ἠναγκάσθησαν νὰ δραπετεύσουν, ὁ δὲ Κολοκοτρῶνης συντετριμμένος διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ του, μάτην ἐζήτησεν ἀμνηστίαν. Τέλος παρεδόθη εἰς τοὺς ἀντιπάλους, οἱ ὁποῖοι τὸν μετεκόμισαν εἰς Ὑδραν καὶ τὸν ἐφυλάκισαν μαζί με 24 προκρίτους καὶ ὄπλαρχηγούς εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ (Ἰανουάριος 1825).

Τοιουτοτρόπως ὁ ἦρωσ τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ τῶν Δερβενακίων μετὰ τῶν συνεργατῶν του εὕρισκετο ἐγκάθειρκτος, ἐνῶ τὸ ἀγωνιζόμενον ἔθνος εἶχεν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς ὅλων τῶν τέκνων του, διὰ νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρασ τὸν ἀρξάμενον ἱερὸν ἀγῶνα. Τὰ πάθη εἶχον τὸ ἀποτέλεσμά των, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξεδηλώθη καταστρεπτικώτερον εὐθύς μετ' ὀλίγον.

Θάνατος τοῦ Ὀδυσσεύς

Εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα αἱ φατριαστικαὶ διαμάχαι κατέληξαν εἰς τραγικωτέραν καταστροφὴν. Ἐνταῦθα ὁ ἰσχυρὸς τοῦ Κολοκοτρῶνη σύμμαχος Ὀδυσσεὺς εἶχε κηρυχθῆ κατὰ τῶν πολιτικῶν. Ἡ στάσις του ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1822 εἶχεν ἀποβῆ ὑποπτος.

Ἄλλὰ μετὰ τὴν εὐτυχῆ ἔκβασιν τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ ἔτους ἐκείνου παρέστησε τὰς μετὰ τοῦ Τούρκου πασᾶ συνεννοήσεις του ὡς πατριωτικὸν στρατήγημα, διὰ τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα. Ἡ φήμη τοῦ ἀρματολοῦ τῆς Ἀνατ. Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἦτο ἐφάμιλλος τοῦ Κολοκοτρῶνη, ἀλλ' οἱ πολιτικοὶ ἐμίσουν αὐτὸν καὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1824 ἀπήγγειλαν ἐναντίον του φοβερὰν κατηγορίαν. Ἐπεισαν τὴν κυβέρνησιν ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἐσκέπτετο νὰ ἰδρύσῃ ἰδιαιτέραν ἡγεμονίαν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐβοίαν, ὅτι ἦλθεν εἰς συνεννόησιν μὲ τὸν Ὁμέρ Βρυώνην καὶ τοῦ ἐπρότεινεν ὅτι θὰ καταπαύσῃ τὸν πόλεμον, ἐὰν ἐδίδοτο εἰς αὐτὸν τὸ ἀρματολίκι τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος. Ὄταν δὲ τὰ ρουμελιώτικα στρατεύματα διέβησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, διὰ νὰ καταστείλουν τὴν στάσιν, προσεκάλεσε δῆθεν τοὺς Τούρκους νὰ καταλάβουν τὴν Ἀττικὴν καὶ Εὐβοίαν.

Ἡ κυβέρνησις ἔστειλε κατ' αὐτοῦ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1825 τὸν παλαιὸν ὑποτακτικὸν του Γκούραν, ὁ ὁποῖος παρέσυρεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν ἔχοντα ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν ἄλλοτε ἀρχηγὸν του καὶ τὸν ἐφυλάκισαν εἰς τὸν παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης παλαιὸν φραγκικὸν Πύργον μὲ τὴν κατηγορίαν τῆς ἐσχάτης προδοσίας. Ἐκεῖ ἐβασανίσθη διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τοὺς θησαυροὺς του. Τὴν 5 Ἰουνίου 1825 εὐρέθη νεκρὸς εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης. Εἰς τοὺς ξένους ἐλέχθη ὅτι εἶχε κατακρημνισθῆ προσπαθήσας νὰ δραπετεύσῃ, πράγματι ὅμως εἶχεν ἀπαγχονισθῆ κατὰ διαταγὴν τοῦ Γκούρα.

Συνέπειαι τοῦ ἐμφυλίου πολέμου

Παρὰ τὴν μεγάλην κομματικὴν νίκην, τὴν ὁποίαν ἐώρτασεν ἡ κυβέρνησις, ἔκρυθμος κατάστασις πραγμάτων ἐκράτει καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Οἱ Στερεοελλαδίται, τοὺς ὁποίους ὁ Κωλέττης εἰσήγαγεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔζων ὡς εἰς χώραν ἐχθρικὴν πιέζοντες τοὺς κατοίκους, ἀρπάζοντες τὰ κτήνη καὶ ἐρημοῦντες τοὺς ἀγρούς, ὥστε ἡ γῆ ἔμεινεν ἀκαλλιέργητος καὶ ὁ λαὸς ἐκτεθειμένος εἰς τὸν λιμόν. Οἱ ὄπλαρχηγοὶ ἐλάμβανον μισθὸν καὶ σιτηρέσια διὰ στρατιώτας, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχον. Ὁ Γκούρας π.χ. ἐλάμβανε σιτηρέσιον διὰ 12 χιλ. ἀνδρας, ἐνῶ εἶχε μόνον 3 χιλ. ὑπὸ τὰ ὄπλα. Οἱ δὲ συμπολίται τοῦ προέδρου Κουντουριώτου ἐλάμβανον ἀποζημιώσεις δι'

άνυπαρκτα πυρπολικά. Οὕτως αἱ 200 χιλ. λίραι στερλίναι, ἡ πρώτη δόσις τοῦ ἔξ 800 χιλ. δανείου, τὸ ὅποιον ἐπέτυχεν ἡ Κυβέρνησις παρὰ τῆς Ἀγγλίας, ἐσπαταλήθη δι' ἀνάγκας κομματικῆς, ἐνῶ ἡ Ἑλλάς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν παρουσιάζετο ὡς χώρα ἀναρχομένη καὶ ἀνίκανος νὰ διοργανωθῇ καὶ νὰ εὐνομηθῇ. Πράγματι πολλὴν ἀκοσμίαν καὶ σύγχυσιν παρουσίαζον τὰ ἑλληνικὰ πράγματα κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1824 καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ 1825, ἐμπάθεια δὲ καὶ προσωπικὸν συμφέρον ἐφαίνοντο τὰ ἐλατήρια τῆς διχοστασίας.

Ἡ Εὐρώπη ἀπέναντι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως

Ὅταν ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις, ἡ πολιτικὴ κατάστασις εἰς τὴν Εὐρώπην ἦτο δυσμενεστάτη δι' αὐτήν. Οἱ διπλωμάται τῶν Δυνάμεων διετέθησαν κακῶς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν καὶ ὄχι μόνον εἶδον ἀπαθῶς τὰ δεινοπαθήματα τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ παντοιοτρόπως εἰργάσθησαν, ὅπως καταπνίξουν τὸ κίνημα. Ἡ ἐπανάστασις ἐξερράγη ἔξ ἔτη μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ναπολέοντος, ὅποτε ἐπεκράτει εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ ἀντίδρασις καὶ αἱ δυνάμεις τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας ἐξήσκουν ἀληθῆ δεσποτείαν. Ψυχὴ αὐτῆς ἦτο ὁ Μέττερνιχ, ἀνὴρ ἐπιτήδειος καὶ πονηρός, ἐξ ἰδιοσυγκρασίας αὐταρχικὸς καὶ πολὺ συντηρητικὸς. Ὅθεν τὰ ἀνακτοβούλια τῆς Εὐρώπης ἐθεώρησαν τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν ὡς διαπνεομένην ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς καὶ προωρισμένην ν' ἀναφλέξῃ τὴν φλόγα τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Εὐρώπην. Κατὰ βάθος ὅμως ἐφοβοῦντο τὴν αὐξησιν τῆς ρωσικῆς ἐπιρροῆς εἰς τὴν Ἀνατολήν, διότι ἐνόμιζον ὅτι οἱ Ἕλληνες θὰ ἐγίνοντο ὄργανον τῶν Ρώσων.

Τὸ ἐν Λαίμπαχ συνέδριον

Ὅταν ὁ Ὑψηλάντης διήρχετο τὸν Προῦθον, οἱ ἡγεμόνες καὶ διπλωμάται τῶν Δυνάμεων ἦσαν συνηγμένοι εἰς Λαίμπαχ (Laibach) καὶ συνεσκέπτοντο περὶ τῆς ἐν Νεαπόλει ἐπαναστάσεως. Τὸν τσάρον συνώδευον οἱ δύο ὑπουργοὶ του, ὁ Νέσσελροδ καὶ ὁ Καποδίστριας, ἀντιπροσωπεύοντες τὰς δύο τάσεις τῆς ἀνατολικῆς πολιτικῆς τῆς Ρωσίας. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ὑπὲρ τῆς διαλύσεως τῆς Τουρκίας. Ὁ Καποδίστριας ἤθελε τὴν ταχεῖαν διὰ τοῦ πολέμου διάλυσιν, ἐνῶ ὁ Νέσσελροδ τὴν βραδεῖαν καὶ διὰ φυσικῆς ἀγωνίας. Ἀλλ' ὁ Τσάρος ἦτο πιστὸς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας καὶ διετέλει κατὰ τὸν

χρόνον τοῦτον ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Μέττερνιχ. Ἐν τούτοις οἱ συντηρητικοὶ ἐταράχθησαν, ὅταν ἔμαθον ὅτι εἶχεν ἐπαναστατήσῃ τὸ Πεδεμόντιον καὶ συγχρόνως ἔφθασαν ἐπιστολαὶ τοῦ ἡγεμόνος Μιχαήλ Σούτσου καὶ τοῦ Ὑψηλάντου εἰς τὸν Τσάρον. Ὁ Ὑψηλάντης ἔγραφε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον :

«Πᾶσαι αἱ εὐγενεῖς τῶν ἔθνῶν ὄρμαὶ πηγάζουν ἀπὸ Θεοῦ καὶ ἀναμφιβόλως ἐκ θείας ἐμπνεύσεως ἐγείρονται σήμερον οἱ Ἕλληνες ἄθροοι ὅπως ἀποσείσουν βδελυρὸν ζυγόν, ὅστις βαρύνει ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ τεσσάρων αἰώνων. Πλέον ἢ διακόσια ἀναφοραὶ φέρουσαι 600.000 ὀνόματα προυχόντων πάσης τάξεως καὶ ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος μὲ καλοῦν εἰς τὴν ἀρχηγίαν, ἵνα νικήσω ἢ ἀποθάνω μετ' αὐτῶν κλπ.». (Ἐπιστολὴ 24 Φεβρουαρίου 1821).

Τότε ἐτέθησαν εἰς κίνησιν πᾶσαι αἱ ἀντιδραστικαὶ δυνάμεις, διὰ νὰ ἐκριζώσουν τὰς κρυφίας πρὸς τοὺς Ἕλληνας συμπαθείας τοῦ Τσάρου καὶ ἐξουδετερώσουν τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Καποδιστρίου. Ἐν μυστικῇ συνεντεύξει μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου ὁ Ἀλέξανδρος ἐδήλωσεν ὅτι μένει πιστὸς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς συμμαχίας (2 Μαρτίου 1821) καὶ διὰ νὰ ἐκλείψῃ πᾶσα περὶ συννενοχῆς ὑπόνοια, ἀπεκήρυξε τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ὑψηλάντου, διέγραψε τὸ ὄνομα του ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ρώσων ἀξιωματικῶν καὶ διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτοῦ ἐδήλωσεν εἰς τὴν Πύλην ὅτι ἡ Ρωσία εἶναι ξένη πρὸς τὰς ταραχὰς τῆς Μολδοβλαχίας. Ἀνέθεσε δὲ εἰς τὸν Καποδίστριαν τὸ σκληρὸν ἔργον νὰ συντάξῃ τὴν πρὸς τὸν Ὑψηλάντην ἀποκηρυκτικὴν ἐπιστολήν. Εἰς αὐτὴν ἐγράφετο :

«... Ἡ αὐτοκρατορικὴ μεγαλειότης ἦτο μακρὰν τοῦ φόβου ὅτι ἡδύνασθέ ποτε νὰ παρασυρθῆτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πνεύματος τῆς σκοτοδινιάσεως, ὅπερ φέρει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ αἰῶνός μας νὰ ζητήσουν εἰς τὴν λήθην τῶν πρώτων χρεῶν των ἐν ἀγαθόν, τὸ ὅποιον οὐδέποτε δύναται τις νὰ τὸ ἐλπίσῃ, εἰ μὴ μόνον ἀπὸ μιᾶς ἀκριβοῦς διατηρήσεως τῶν κανόνων τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς.... Βεβαίως παλαιαὶ περιστάσεις ἐμπνέουν εἰς τοὺς Γραικοὺς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴ μείνουν ἀλλότριοι εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν τύχην. Ἀλλὰ διὰ τῆς ἀνταρσίας τάχα καὶ δι' ἐμφυλίου πολέμου δύνανται νὰ ἐλπίσουν τὴν ἄφιξιν τοῦ μετεώρου σκοποῦ των ; Μήπως διὰ σκοτεινῶν καὶ ζοφωδῶν σκευωριῶν δύναται νὰ ἐλπίσῃ ἀναβίωσιν καὶ ὕψωσιν εἰς τὸν βαθμὸν τῶν ἀνεξαρτήτων

ἔθνῶν ; Σταθμίσατε, πρῖγκίψ μου, τὰς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος προτιθεμένας παρατηρήσεις... ὠφελήθητε ἀπὸ μιᾶς σωτηρίου ὑποθήκης, διορθώσατε τὸ κακόν, ὅπερ ἤδη ἐπράξατε, προλάβετε τὴν καταστροφήν, τὴν ὁποίαν μέλλετε νὰ ἐπισύρητε ἐπὶ τὴν καλὴν καὶ δυστυχῆ πατρίδα σας...»

Ὁλίγον πρὸ τῆς διαλύσεως τῆς ἐν Λαίμπαχ συνόδου ὁ Μέττερνιχ περιέλαβε τὰς σκέψεις καὶ τοὺς λόγους τῶν αὐτοκρατόρων εἰς Ἑπόμνημα περὶ τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδηλοῦτο καθαρῶς ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐξέγερσις δὲν εἶναι προῖόν ἐθνικοῦ κινήματος ἢ συνέπεια τῆς τουρκικῆς καταπίεσεως, ἀλλ' ἀποτέλεσμα ἐκ μακροῦ χρόνου προπαρασκευασθέντος σχεδίου καὶ ἔχει σκοπὸν νὰ διαταράξη τὰς μεταξὺ τῶν μοναρχῶν τῆς Ρωσίας καὶ Αὐστρίας ἀγαθὰς σχέσεις, τῶν ὁποίων ὁ σύνδεσμος εἶναι τόσον φοβερός εἰς τοὺς ἀνατρεπτικούς τῆς Εὐρώπης. Περὶ τῶν Ἑλλήνων ἔγραφεν ὁ Μέττερνιχ :

«Πῶς εἶναι δ' ἐν γένει δυνατόν νὰ ἐκινήθῃ ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἀφοῦ τὸ ἔθνος αὐτὸ ἐξέπεσε κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας εἰς τὰς ἐσχάτας βαθμίδας τῆς ἐθνικῆς παραφθορᾶς» : (Ἑπόμνημα τῆς 25 Ἀπριλίου 1821).

Προστριβαὶ μεταξὺ Ρωσίας καὶ Τουρκίας

Οἱ διπλωμάται τῆς Εὐρώπης ἐνόμισαν ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀγνοήσουν τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν. Ἄλλ' αἱ βιαιοπραγίαι τῶν Τούρκων ἐκίνησαν τὴν ἀγανάκτησιν τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης καὶ αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καθὼς καὶ ὁ Μέττερνιχ ἐθορυβήθησαν, ὅταν ἔφθασεν ἡ εἶδησις περὶ τοῦ ἀπαγχονισμοῦ τοῦ Πατριάρχου, διότι ἐφοβοῦντο τὴν ρωσικὴν ἐπέμβασιν. Πράγματι ἡ κακοῦργος πρᾶξις παρήγαγε ζωηρὸν ἐρεθισμὸν εἰς τὴν Ρωσίαν. Τότε ἡ ρωσικὴ φιλοπόλεμος μερίς καὶ ὁ Καποδίστριας ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν στιγμήν, διὰ νὰ πείσουν τὸν τσάρον νὰ στείλῃ τελεσίγραφον εἰς τὴν Τουρκίαν. Ἡ ρωσικὴ διακοίνωσις γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Καποδιστρίου ἔδιδεν εἰς τὰς ρωσικὰς ἀπαιτήσεις ὅψιν γενικωτέραν ἀνθρωπίνου καὶ πανευρωπαϊκοῦ συμφέροντος. Διεμαρτύρετο διὰ τὴν θανάτωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοσμικῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ διὰ τὰς ὕβρεις κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, καὶ ἔθετε τὸ περίφημον δόγμα τῆς συννάρξεως τῆς Τουρκίας παρὰ τὰ χριστιανικὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Ὡς ὄρον τῆς συννάρξεως ἔθετε τὴν ἐγγύησιν περὶ

του ἄπαραβιάστου τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τὴν διάκρισιν ἐνόχων καὶ ἀθῶων. Ἄλλὰ τὸ Διβάνιον ἐφάνη ἀνένδοτον καὶ ὁ Ρῶσος πρεσβευτῆς ἐγκατέλειψε τὴν Κων/πολιν τὸ θέρος τοῦ 1821. Ἡ ἀναχώρησις του ἐθεωρήθη ὡς προμήνυμα ρήξεως, ὁ τουρκικὸς φανατισμὸς ἐξετράπη εἰς νέας βιαιοπραγίας εἰς τὸ Ἄδραμύττιον, Σμύρνην καὶ Κυδωνίας καὶ ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος ὁ ρωσοτουρκικὸς πόλεμος.

Ὁ Μέττερνιχ ἀνέπτυξε τότε πᾶσαν τὴν τέχνην του, διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἐπικειμένην καταιγίδα καὶ συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ τουρκοφίλου Ἄγγλου ὑπουργοῦ Λονδόνδεργου προσεπάθησε νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν Τσάρον ὅτι ἡ ἀνάμιξις του εἰς τὰ ἑλληνικὰ πράγματα καὶ ὁ ρωσοτουρκικὸς πόλεμος ἤθελον δώσῃ τὸ σύνθημα εἰς ἀτελευτήτους δημαγωγικὰς ἀνατροπὰς εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκῖσκος ἔγραψε φιλικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, παραινῶν αὐτὸν «νὰ φυλάττηται τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι προμαχοῦσι μὲν μετ' ἀσυνήθους ζήλου τῶν χριστιανικῶν δῆθεν συμφερόντων, ἀλλ' οὔτε εἰς τὸν Θεὸν πιστεύουσιν οὔτε τὰ παραγγέλματα αὐτοῦ οὔτε τοὺς ἀνθρωπίνους νόμους σέβονται», ἐννοῶν τὸν Καποδίστριαν. Ὁ Τσάρος ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ μὴ τολμῶν ν' ἀναλάβῃ πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας ἔχων τὴν ἐχθρότητα δύο μεγάλων Δυνάμεων καὶ φοβούμενος συγχρόνως ἐξέγερσιν εἰς τὴν Πολωνίαν. Ὅθεν ἠρκέσθη ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐκκένωσιν μόνον τῶν ἡγεμονιῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἐξέπνευσεν ἡ δύναμις τῶν φιλοπολέμων εἰς τὴν Πετρούπολιν. Ὁ Καποδίστριας ἐζήτησεν ἀπεριόριστον ἄδειαν καὶ ἀπεχώρησε τῆς ρωσικῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ ἰδέα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐπεμβάσεως

Οὕτω κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1822 ὁ Μέττερνιχ καὶ οἱ Ἄγγλοι συντηρητικοὶ παρουσίαζον εἰσέτι ἠνωμένον μέτωπον κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ κινήματος. Ἄλλ' ἤδη εἶχεν ἐπέλθει σημαντικὴ μεταβολὴ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὁ ἑλληνικὸς ἀγὼν ἐγίνετο συμπαθέστερος, ἰδίως δὲ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Δράμαλι ὅλη ἡ Εὐρώπη ἀντήχει ἐκ τῶν διηγήσεων τῶν ἑλληνικῶν κατορθωμάτων ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς πυρπολήσεως τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος, αἱ δὲ σφαγαὶ τῆς Χίου ἀφύπνισαν τὰ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα τῶν λαῶν, τὰ ὅποια ἔμελλον νὰ φανοῦν ἰσχυρότερα τῶν ὑπολογισμῶν τῶν διπλωματῶν. Διὰ τοῦτο ἡ ἐννοια τῆς συνυπάρξεως τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Τουρ-

κίας κατέκτα διαρκῶς ἔδαφος, οἱ σοφοὶ τῆς Γερμανίας, ὅπως ὁ θερμὸς φιλέλληνας καθηγ. Θήρς (Thiersch), ἐχαιρέτιζον μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν «ἐλληνικὴν ἀναγέννησιν» καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ἐφθάνε μέχρι τῶν Αὐλῶν τῶν ἡγεμόνων. Ὁ ἴδιος ὁ Μέττερνιχ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1822 μετὰ τὰς ἐλληνικὰς ἐπιτυχίας ἔγραψεν εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἄγγλον πρεσβευτὴν ὅτι τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα ἔπρεπε νὰ λυθῆ πρὸ εὐρωπαϊκοῦ δικαστηρίου. Ἡ δὲ ἀγγλικὴ διπλωματία πιεζομένη ὑπὸ τῆς ἡρεθισμένης κοινῆς γνώμης ἠναγκάζετο νὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐπεμβάσεως. Οἱ Τούρκοι ὁμῶς ἀντέταξαν πείσμονα ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἰδέας τῆς ἐπεμβάσεως. «Θέλετε τὴν κατάπαυσιν

Γεώργιος Κάννιγκ (1770 - 1827).

τῆς ἐπαναστάσεως»; ἔλεγεν ἡ τουρκικὴ διακοίνωσις τοῦ Αὐγούστου, «πολὺ καλὰ, μὴ ἀναμιγνύεσθε εἰς αὐτὴν οὔτε ἀναφανδὸν οὔτε κρυφίως».

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθε σημαντικὴ μεταβολὴ εἰς τὴν ἀγγλικὴν διπλωματίαν. Ὁ στῦλος τῆς συντηρητικῆς μερίδος Λονδόνδεργου (Londonderry) γνωστότερος ἀπὸ τὸ ὄνομα Κάστλεριγ (Castlereagh), ἠύτοκτόνησεν ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῆ εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τῆς Βερώνης. Τὴν θέσιν αὐτοῦ κατέλαβεν ὁ μετὰ ταῦτα διάσημος πολιτευτὴς Γεώργιος Κάννιγκ (Canning), ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ δώσῃ φιλελευθερωτέραν τροπὴν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας ἀπομακρυνόμενος ἀποφασιστικῶς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας. Ὁ Κάννιγκ ἀνεγνώρισε τὸν ἐλληνικὸν ἀποκλεισμὸν (Μάρτιος 1823) ὁ δὲ διοικητὴς τῶν Ἰονίων νήσων διετάχθη νὰ συμπεριφέρεται πρὸς τοὺς Ἕλληνας ὡς πρὸς ἐμπόλεμον κράτος καὶ νὰ παραχωρήσῃ τὴν νῆσον Κάλαμον ὡς ἄσυλον εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν Τούρκων καταδιωκομένους.

Οἱ Ἕλληνες ἐνθαρρυνθέντες κατόπιν τούτου ἐζήτησαν ἐπισήμως

τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ἀγγλίας (Ἰούλιος 1823) καὶ βραδύτερον (Αὐγούστος 1825) ὁ Ἀλέξ. Μαυροκορδάτος δι' εὐστόχου ὑπομνήματός του, ὑπεδείκνυεν εἰς τὸν Κάννιγκ ὅτι τὸ ἀνεξάρτητον Ἑλληνικὸν κράτος θὰ ἦτο τὸ στήριγμα τῆς Ἀγγλίας κατὰ τῶν ρωσικῶν σχεδίων εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Τὸ ρωσικὸν σχέδιον τοῦ 1823

Ἡ Ρωσία βλέπουσα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αὐξανομένην τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ μάλιστα τινες εἶχον εἰς τὴν Ἑλλάδα ρίψει τὴν ἰδέαν νὰ ὑπαγάγουν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν προστασίαν, ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ λύσῃ τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα. Ὅθεν περὶ τὸ τέλος τοῦ 1823 ἐπρότεινε δι' ὑπομνήματος εἰς τὰς Δυνάμεις, ὅπως αἱ ἑλληνικαὶ χῶραι ἀποτελέσουν τρεῖς χωριστὰς ἡγεμονίας ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου, ἐνῶ αἱ νῆσοι ἔμελλον νὰ σχηματίσουν ἴδιον κράτος κατὰ τὸ παλαιὸν κοινοτικὸν τῶν σύστημα. Ἀλλὰ τὸ ρωσικὸν σχέδιον δὲν ηὐχαρίστησεν οὔτε τοὺς Ἕλληνας οὔτε τοὺς Τούρκους. Τὰ δὲ ἀνακτοβούλια τῆς Εὐρώπης εὐκόλως διείδον τὰς προθέσεις τῆς Ρωσίας, ἡ ὁποία ἤθελεν ἀσθενῆ τὴν Ἑλλάδα καὶ συνεχῶς ἀπησχολημένην τὴν Τουρκίαν. Ὁ δὲ Μέττερνιχ εὔρεν εὐχερὲς μέσον νὰ προκαλέσῃ τὸ ναυάγιον τοῦ ρωσικοῦ σχεδίου κηρυχθεὶς ὑπὲρ τῆς πλήρους ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ φιλέλληνες

Ἐνῶ τοιαύτην συμπεριφορὰν ἐδείκνυον οἱ ἡγεμόνες καὶ διπλωμάται πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἔβλεπον μετὰ συμπαθείας τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα. Κατὰ πρῶτον λόγον ὁ ἀγὼν οὗτος ἦτο πάλη χριστιανικοῦ λαοῦ κατὰ βαρβάρου μωαμεθανοῦ. Πλὴν τούτου ἡ Ἀναγέννησις καὶ ἡ μελέτη τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος εἶχον δημιουργήσει πλούσιον κεφάλαιον συμπαθείας πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς πᾶν ἑλληνικόν. Διὰ τοῦτο τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα, αἱ γνωσταὶ καὶ προσφιλεῖς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος τοπωνυμῖαι ἀφύπνιζον ἐπαγωγούς παραστάσεις εἰς τὴν φαντασίαν τῶν λαῶν καὶ ἐκέρδιζον τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Φιλελεύθεροι δὲ καὶ συντηρητικοὶ συνητῶντο εἰς τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἀγάπην, οἱ μὲν φιλελεύθεροι, διότι ἀπεστρέφοντο τὰς μεθόδους τῶν ἀπολυταρχικῶν κυβερνή-

σεων, οί δέ συντηρητικοί, διότι ήγάπων τό ένδοξον έλληνικόν παρελθόν.

Όθεν έσχηματίσθη εις τήν Εύρώπην ίσχυρόν ρεύμα ύπέρ τών μαχομένων Έλλήνων, ό τύπος έδημοσίευε φλογερά άρθρα ύπέρ αυτών, ποιηται δέ και καλλιτέχναι ένεπνεύσθησαν έκ τών θρυλουμένων κατορθωμάτων αυτών και ούτω προήλθε μεγάλη φιλελληνική λογοτεχνία. Ό νεαρός τότε Βίκτωρ Ούγκώ (Victor Hugo), μετά ταύτα ένδοξος ποιητής, έγραψεν άριστουργηματικά ποιήματα, τά όποια περιελήφθησαν εις τήν συλλογήν Orientales. Επίσης εις τήν Γερμανίαν ύπήρχεν έμπνευσμένος ψάλτης του άγώνος, ό Φρειδερίκος Μύλλερ (Müller), ό έπνομασθείς Έλλην Μύλλερ. Επίσης ό βασιλεύς τής Βαυαρίας Λουδοβίκος έγραψε ποιήματα ύπέρ τών Έλλήνων καυτηριάζων τήν αναληγσίαν τών εύρωπαϊκών κυβερνήσεων. Ό δέ ζωγράφος Δελακροά είκόνισε τήν σφαγήν τής Χίου. Μετά θέρμης επίσης έχαιρέτισαν τήν επανάστασιν οί έλληνισταί και πολλοί καθηγηται τών γερμανικών πανεπιστημίων, ώς ό Θήρς έν Μονάχω και ό Κρούγ (Krug) έν Λειψία, άνυπολογίστου επίσης αξίας ειναί αι ύπηρεσίαι, τας όποίας προσέφερον ό Έλβετός τραπεζίτης Ιωάννης Έυνάρδος (Eynard 1775 - 1863) τόσον διαρκούντος του άπελευθερωτικού άγώνος δια τής συλλογής έράνων και άποστολής πολεμεφόδιων, όσον και μετ' αυτόν.

Η κίνησις αύτη ώνομάσθη Φιλελληνισμός και έχρησίμευσεν ώς ίσχυρόν στήριγμα ύλικόν και ήθικόν του άγώνος. Εις πολλά μέρη τής Εύρώπης ιδρύθησαν φιλελληνικοί σύλλογοι, συνελέγοντο έρανοι και ήγοράζοντο πολεμεφόδια. Πολλοί δέ εύρωπαίοι ήλθον να ύπηρετήσουν τον άγώνα και έθυσίασαν τήν ζωήν των ύπέρ τής Ελλάδος. Εις τήν Άγγλίαν κατωρθώθη ή σύναψις του πρώτου και έν συνεχεία του δευτέρου έλληνικού δανείου. Τέλος ό Λόρδι Βύρων ήλθε να έξυψώση δια τής θυσίας του τον έλληνικόν άγών εις τά όμματα τών Εύρωπαίων.

Ό Βύρων εις τήν Ελλάδα

Κατά τό τέλος του 1823 κατήλθεν εις τήν Ελλάδα ό λόρδος Βύρων (Byron - Μπάϊρον, 1788 - 1824) ό όποίος από μακρού ήδη είχε τήν φήμην μεγάλου ποιητου.

Ό Βύρων κατέβαλε προσπάθειαν να άποκαταστήση τήν εί-

‘Ο Λόρδος Βύρων.

ρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἐπαναστάσεως. Ἐκ Κεφαλληνίας ἔγραφεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν :

«Δέν ἤμπορῶ νὰ φαντασθῶ
» ἄλλην δυστυχίαν φοβερωτέραν
» διὰ τὴν Ἑλλάδα παρ’ αὐτήν.
» Ἐὰν μία εὐταξία καὶ ἔνωσις δέν
» στερεωθῆ, ὄλαι αἱ περὶ δανεί-
» ου ἐλπίδες θέλουν ματαιωθῆ
» καὶ ὄλαι αἱ βοήθειαι, τὰς ὁποίας
» ἤμποροῦσέν ἡ Ἑλλάς νὰ ἐλπίσῃ
» ἀπὸ τοὺς ἀλλογενεῖς καὶ αἱ ὁ-
» ποῖαι τῶ ὄντι δέν ἤθελον εἶ-
» σθαι οὔτε ὀλίγαι οὔτε εὐκατα-
» φρόνητοι, θέλουσιν ἀναβληθῆ
» καὶ ἴσως θέλουσιν ἐμποδισθῆ
» διόλου. Τὸ δὲ χειρότερον εἶναι,
» ὅτι αἱ μεγάλαι Δυνάμεις τῆς

» Εὐρώπης, ἀπὸ τὰς ὁποίας καμμία δέν εἶναι ἐχθρὰ τῆς Ἑλλάδος
» ...θέλουσι πληροφορηθῆ ὅτι οἱ Ἕλληνες δέν εἶναι ἱκανοὶ νὰ
» διοικηθῶσιν ἀφ’ ἑαυτῶν».

Ἐν τῇ 24 Δεκεμβρίου 1823 εἰς Μεσολόγγιον γενόμενος δεκτὸς ἐν μέσῳ συγκινήσεως. «Σὲ ἀναμένομεν ὅπως αἱ χελιδόνες ἀναμένουν τὴν μητέρα των», ἀνεφώνησαν οἱ Ἕλληνες.

Ἐθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Μαυροκορδάτου ὑπὸ τὸν τύπον δανείου ὅσα χρήματα εἶχε φέρει μεθ’ ἑαυτοῦ καὶ προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του 500 Σουλιώτας τοῦ σώματος τοῦ Μπότσαρη, οἱ ὅποιοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχηγοῦ των περιεφέροντο εἰς τὸ Μεσολόγγιον καὶ προσεπάθησε νὰ συνηθίσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν πειθαρχίαν. Ἐνῶ δὲ μετὰ ζέσεως εἰργάζετο πρὸς καταρτισμὸν στρατοῦ, ὑπέστη τὸ πρῶτον κροῦσμα τῆς ἀσθενείας (3 Φεβρουαρίου 1824), τὸ δὲ νοσηρὸν κλίμα τοῦ Μεσολογγίου καὶ αἱ νέα συνθῆκαι τοῦ βίου ἐπεδείνωσαν τὴν κατάστασίν του καὶ ἀπέθανε τὴν 19 Ἀπριλίου 1824.

Ἐν τῷ θανάτῳ του ἐθεωρήθη ὡς ἐθνικὸν πένθος. Οἱ Ἕλληνες οὐδέ-

ποτε ἐλησμόνησαν τὸν μέγαν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἐθυσίασε δι' αὐτοὺς
τὸν πολύτιμον χρόνον του, τοὺς πόρους καὶ τέλος τὴν ζωὴν του.
Ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, ὁ ἱστορικὸς τῆς ἐπαναστάσεως, συνέταξε
τὸν ἐπικήδειόν του, ὁ δὲ Σολωμὸς ἀφιέρωσεν ὁλόκληρον ᾠδὴν εἰς
τὸν θάνατόν του :

Λευτεριά γιὰ λίγο πάψε
νὰ χτυπᾶς μὲ τὸ σπαθί.
Τώρα σίμωσε καὶ κλάψε
εἰς τοῦ Μπαῖρον τὸ κορμί...

‘Ο ‘Ιβραήμ αποβιβάζεται εις Πελοπόννησον

‘Ο ‘Ιβραήμ λαβών νέας επίκουρίας ἐξ Αἰγύπτου ἀνήχθη αἴφνης ἐκ Σούδας καὶ τὴν 12 Φεβρουαρίου 1825 ἀπεβίβασεν ἄνευ ἀντιστάσεως εἰς τὴν Μεθώνην 4 χιλιάδας πεζοὺς καὶ 500 ἵππεις μετὰ ἰσχυροῦ πυροβολικοῦ. ‘Ο ‘Ιβραήμ ἐνήργησε δραστηρίως. ‘Ο στρατός του ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς Μεσσηνιακῆς χερσονήσου, ἀφοῦ δὲ κατέλαβε τὴν Κορώνην, ἐτράπη κατὰ τῶν φρουρίων τοῦ Ναυαρίνου, τοῦ Νεοκάστρου καὶ τῆς Πύλου, τὰ ὅποια εἶχον ἀνεπαρκεῖς φρουράς.

‘Η κυβέρνησις Κουντουριώτου ἐξ αἰτίας τοῦ ἐμφυλίου πολέμου εἶχε παραμελήσει τὰ πάντα. Οὔτε στρατός ὑπῆρχεν οὔτε ἀξία λόγου παρασκευή. ‘Ο Γ. Κουντουριώτης ἐπεχείρησεν ὁ ἴδιος νὰ ὀδηγήσῃ τὸν στρατὸν τριῶν χιλιάδων ἀνδρῶν, ἀλλὰ καταπονηθεὶς ἐκ τῆς ἵππασίας ἐπανεκάμψε, διορίσας στρατηγὸν τὸν πλοίαρχον Σκούρτην. ‘Αλλ’ ὁ στρατός τοῦ πλοίαρχου στρατηγοῦ διεσκορπίσθη, μόλις ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ παρὰ τὴν θέσιν Κρεμμύδι (7 ‘Απριλίου 1825).

‘Ο ‘Ιβραήμ.

‘Ο ‘Ιβραήμ ἐπετέθη κατὰ τῶν δύο φρουρίων τοῦ Ναυαρίνου. Οἱ Ἕλληνες εἶχον τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευσιν ν’ ἀποβιβάσουν στρατὸν εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν, ἣ ὅποια καλύπτει τὴν εἴσοδον τοῦ ὄρμου, 800 ἀνδρας μετὰ τινων τηλεβόλων. Τινὲς τῶν ἐγκριτωτάτων ἀνδρῶν ἦσαν μεταξὺ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς νήσου. ‘Ο αἰγυπτιακὸς στόλος μετὰ ἰσχυρὸν βομβαρδισμόν ἀπεβίβασε χιλιάδας τινὰς Ἀράβων καὶ τότε ἐπανελήφθη ἡ ἐπὶ τῆς Σφακτηρίας πάλη, ὁμοίαν τῆς ὁποίας περιέγραψεν ὁ Θουκυδίδης κατὰ τὸν Πελοποννη-

σιακὸν πόλεμον. Οἱ Ἕλληνες ἐφονεύθησαν ἢ ἠχμαλωτίσθησαν. Ὁ Τσαμαδός, ὁ Ἀναγνωσταρᾶς καὶ ὁ Ἰταλὸς φιλέλλην Σανταρόζας ἔπεσαν, ὁ δὲ Μαυροκορδάτος καὶ Σαχτούρης μόλις διεσώθησαν ἐπὶ τοῦ πάρωνος τοῦ Τσαμαδοῦ Ἄρεως, ὁ ὁποῖος διέσχισε τὸν αἰγυπτιακὸν στόλον καὶ κατῴρθωσε νὰ διαφύγη διάτρητος ἀπὸ τὰς σφαίρας, χωρὶς κατάρτια καὶ μὲ ὀλίγας ἀπωλείας. Τὰ δύο φρούρια ἐσυνθηκολόγησαν μετὰ ἰσχυρὸν βομβαρδισμόν.

Τὰ ἀτυχήματα ταῦτα ἔθεσαν εἰς κίνησιν τὸν ἑλληνικὸν στόλον, ὁ ὁποῖος ἐπετέλεσε σειρὰν ἀξιολόγων κατορθωμάτων, χωρὶς ὁμως νὰ κατορθώσῃ νὰ μεταβάλλῃ τὴν κατάστασιν. Ἀξιομνημόνευτος εἶναι ἡ κατὰ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπιχείρησις τοῦ Κανάρη, ὁ ὁποῖος ἀπεπειράθη νὰ πυρπολήσῃ τὰς παρασκευὰς τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ εἰς τὸν λιμένα (23 Ἰουλίου - 13 Αὐγούστου).

Ἡ ἄμυνα ἐπὶ τῆς ξηρᾶς

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἰβραῆμ ἠτοιμάζετο νὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς Τριπόλεως. Οἱ Ἕλληνες πολεμισταὶ ἦσαν κατάπληκτοι ἐκ τῆς αἰγυπτιακῆς τακτικῆς καὶ ὁ Πετρόμπεης γράφων εἰς τὸν Παπαφλέσσαν ὠνόμαζε τὸν Ἰβραῆμ νέον Ναπολέοντα καὶ Πύρρον. Παρὰ τὴν γενικὴν κατακραυγὴν ἡ κυβέρνησις ἐκράτει δεσμίους εἰς τὴν Ὑδραν τοὺς πελοποννησίους ὀπλαρχηγούς, παρὰ τῶν ὁποίων ἀνεμένετο ἡ σωτηρία. Μόνον ὁ Παπαφλέσσας, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀφοῦ συνεβούλευσε τὴν ἀποφυλάκισιν τῶν ἐγκαθειρκτων, ἐτράπη κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως. Ἀλλὰ μετὰ τῶν 300 γενναίων του, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν πιστοὶ πλησίον του, συνετρίβη καὶ ἐφονεύθη ὄπισθεν τῶν ταμπουρίων του παρὰ τὴν θέσιν Μανιάκι τῆς Μεσσηνίας (20 Μαΐου 1825).

Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς καταστροφῆς αὐτῆς ἡ κυβέρνησις εἶχε δώσει γενικὴν ἀμνηστίαν καὶ ὁ Κολοκοτρώνης ἐπευφημήθη εἰς τὸ Ναύπλιον ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ διωρίσθη ἀρχιστράτηγος μὲ εὐρυτάτην δικαιοδοσίαν. Ἀλλ' οἱ πελοποννήσιοι ὀπλαρχηγοὶ δὲν κατῴρθωσαν νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν πρὸς τὴν Ἀρκαδίαν προέλασιν τοῦ Ἰβραῆμ, διότι πανταχοῦ αἱ συμπλοκαὶ ἀπέβαινον ὑπὲρ τῶν τακτικῶν στρατευμάτων τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ἰβραῆμ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Τρίπολιν καὶ ἐνεργῶν μετὰ ταχύτητος, ἡ ὁποία ὑπενθύμιζε πράγματι τὸν Ναπολέοντα, προήλασε κατὰ τοῦ Ναυπλίου. Κατερ-

Παπαφλέσσας (1788 - 1825).

χόμενος τὰ ὄρεινὰ ὑψώματα τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τὰς πεδιάδας τοῦ Ἄργους εἶδε τὸν Ἀργολικὸν καὶ τὴν Ὑδραν: «Ἄ! μικρὴ Ἀγγλία», ἀνεφώνησε, «πόσον καιρὸν θὰ μοῦ διαφεύγῃ!».

Κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμήν ἐνεφανίσθη πάλιν ὁ Ὑψηλάντης, ὁ ὁποῖος καταλαβὼν τοὺς Μύλους τῆς Λέρνης μετὰ τοῦ Μακρυγιάννη καὶ ἄλλων ὀπλαρχηγῶν, ἀνεχαίτισε τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἰβραήμ. Ὁ Ἰβραήμ πυρπολήσας τὸ Ἄργος ὑπεχώρησεν εἰς τὴν Τρίπολιν καὶ ἐκεῖθεν ὀρμώμενος κατέστρεφε τὴν Πελοπόννησον. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἦσαν εἰς

θέσιν ν' ἀντιταχθοῦν εἰς ἀνοικτὴν μάχην κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ Πελοπόννησος δὲν ὑπετάγη, διότι οἱ ὀπλαρχηγοὶ διεξῆγον κλεφτοπόλεμον ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς Αἰγυπτίους.

Αἱ νῖκαι τοῦ Ἰβραήμ παρήγαγον βαθεῖαν αἴσθησιν εἰς τοὺς κλέφτας, διότι εἰς κρίσιμωτάτην στιγμήν ἀπεδεικνύετο ἡ ὑπεροχὴ τῆς εὐρωπαϊκῆς τακτικῆς, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ μακρὸν δὲν ἤθελον ν' ἀναγνωρίσουν. Τότε ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις διώρισεν ὀργανωτὴν τακτικοῦ στρατοῦ τὸν γάλλον συνταγματάρχην Κάρολον Φαβιέρου, ἄνδρα σοβαρὸν ὑπηρετήσαντα εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τινος εὕρισκετο εἰς τὴν Ἑλλάδα παρακολουθῶν τὰς ἐπιχειρήσεις.

Δευτέρα πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου (15 Ἀπριλίου 1825 — 11 Ἀπριλίου 1826)

Κατὰ τὸ τουρκοαιγυπτιακὸν σχέδιον τὴν ἐν Πελοποννήσῳ ἐνέργειαν τοῦ Ἰβραήμ ἐμελλε ν' ἀκολουθήσῃ παράλληλος δρᾶσις

τῶν τούρκων πασάδων εἰς τὴν Στερεάν. Τὸ 1825 ὁ Σουλτᾶνος ἀνέθεσεν εἰς τὸν γνωστὸν νικητὴν τοῦ Πέτα Ρεσίτ Μεχμέτ πασᾶν, τὸν λεγόμενον Κιουταχῆν, τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. Δύο σπουδαῖα γεγονότα τοῦ ἀγῶνος συνεδέθησαν μὲ τὸ ὄνομα του, ἡ Πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἡ περὶ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν πάλη.

Ὁ Κιουταχῆς ἀναχωρήσας ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1825 διήλασεν ἀκωλύτως τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ τὴν Αἰτωλίαν μετὰ 20 χιλ. στρατοῦ, ἀποτελουμένου τὸ πλεῖστον ἐξ Ἀλβανῶν καὶ τὴν 17 Ἀπριλίου περιεκύκλωσε τὸ Μεσολόγγιον. Τριουτοτρόπως ἤρχισεν ἡ δευτέρα πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου, ἐν τῶν ἀξιολογωτάτων στρατιωτικῶν γεγονότων τῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ Μεσολόγγιον μετὰ τὴν πρώτην πολιορκίαν εἶχεν ὀχυρωθῆ διὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ Βύρωνος καὶ τοῦ μηχανικοῦ Κοκκίνη. Ἀπὸ ξηρᾶς ἡ πόλις ἐπροστατεύετο ὑπὸ γαιοτοίχου καὶ τεσσάρων προμαχώνων. Ἐπίσης ὠχυρωμένα ἦσαν τὰ νησίδια τῆς λιμνοθαλάσσης, ἡ ὁποία σχηματίζεται πρὸ τῆς πόλεως. Ἐν ὄλῳ τὸ φρούριον εἶχε 48 τηλεβόλα, 2 ὄλμους καὶ 2 βομβιδοβόλους καὶ 4.000 πολεμιστάς, τοὺς ὁποίους ἐνίσχουον οἱ πολῖται. Ἄλλ' ὑπῆρχον καὶ 7 χιλ. γυναικόπαιδα. Πολλοὶ τῶν ἱκανωτάτων ὀπλαρχηγῶν καὶ στρατιωτικῶν τῆς Δ. Ἑλλάδος εὕρισκοντο εἰς αὐτό. Ὁ παλαιὸς πολεμιστῆς Νότης Μπότσαρης ἀπετέλεσε μετὰ τῶν διαπρεπεστέρων ὀπλαρχηγῶν ἀμυντικὸν συμβούλιον, τὴν δὲ πολιτικὴν διοίκησιν εἶχε τριμελὴς ἐπιτροπὴ προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ προκρίτου τῶν Πατρῶν Ἰωάννου Παπαδιαμαντοπούλου. Ἡ πολιορκία διήρκεσεν ἀκριβῶς ἐν ἔτος καὶ παρουσίασε δύο κυρίως φάσεις. Κατὰ τοὺς πρώτους ἐννέα μῆνας εἰς τὴν περιμάχητον κωμόπολιν συνετρίβησαν αἱ προσπάθειαι τῶν Ἀλβανῶν τοῦ Κιουταχῆ. Διὰ τοῦτο πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ σπεύδει ὁ Ἰβραήμ καὶ ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1825 τὸ φρούριον πολιορκεῖται ὑπὸ τῶν ἠνωμένων δυνάμεων τῶν δύο μωαμεθανῶν στρατηγῶν. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ θέσις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κυριευθῆ, ἐφ' ὅσον ἐλάμβανε βοήθειαν ἀπὸ θαλάσσης, ὁ τουρκοαιγυπτιακὸς στόλος καταβάλλει προσπάθειας, ὅπως ἀποκλείσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ ἐφοδιάσῃ αὐτήν. Διὰ τοῦτο διεξάγεται συγχρόνως πάλη ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Οἱ πολιορκούμενοι μετὰ πίστεως καὶ καρτερίας ἀποκρούουν τὰς ἐκ τῆς ξηρᾶς ἐπιθέσεις τοῦ Κιουταχῆ καὶ τὰς ἐκ τῆς θαλάσσης τοῦ τουρκικοῦ στόλου. Οἱ Τοῦρκοι ἐπρομηθεύθησαν 36 ἀλιτενῆ σκάφη, τὰ ὅποια διέτρεχον τὸ πρὸ τῆς πόλεως τέναγος καὶ ἐβομβάρδιζον αὐτήν. Ὁ ὑπὸ τὸν Μιαούλην ἑλληνικὸς στόλος, ἐφ' ὅσον εἶχε τὰ μέσα νὰ κινηθῆ, διέσπασεν ἐπανειλημμένως τὸν ἀποκλεισμόν καὶ ἐτροφοδότησε τὸ φρούριον. Οὕτω τὸ Μεσολόγγιον ἐφαίνετο ἀπόρθητον. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ὁμολογοῦν τὸ ὑπέροχον σθένος τῶν πολιορκημένων. Ὁ ἐμπιστος τοῦ Μέττερνιχ, ὁ γνωστὸς μισέλλην Γέντζ, ἔγραφε τὴν 9 Σεπτεμβρίου :

«Ὅ,τι καὶ ὅπως φρονεῖ τις περὶ τῶν Ἑλλήνων, οὐδεὶς δύναται ν' ἀναγνώσῃ χωρὶς ἐνδιαφέρον, χωρὶς συμπάθειαν μάλιστα, τὰ ἀποσπάσματα τοῦ ἡμερολογίου τῆς πολιορκίας, διότι οὔτε φίλοι οὔτε ἐχθροὶ δύνανται ν' ἀρνηθῶσιν ὅτι ἡ ὑπεράσπισις τοῦ Μεσολογγίου, οἰαδήποτ' ἂν ᾖ ἡ ἐκβασίς αὐτῆς, εἶναι ἀληθὲς ἠρώων ἔργον».

Ἡ ἐπιχείρησις τοῦ Κιουταχῆ εἶχεν ἀποτύχει. Τὴν 24 Ἰουλίου οἱ πολιορκούμενοι συνεννοηθέντες μετὰ τῶν ὀπλαρχηγῶν τῆς Ἀν. Ἑλλάδος, μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ὁ Καραϊσκάκης, ἐξέρχονται καὶ προσβάλλουν τὸ τουρκικὸν στρατόπεδον, ἐνῶ οἱ Στερεοελλαδίται προσβάλλουν αὐτὸ ἐξωθεν. Ὁ Κιουταχῆς ἀποσύρει τὸ οἰκτρῶς ἀποδεκατισθὲν στράτευμα εἰς τὰς διαβάσεις τοῦ Ζυγοῦ καὶ περιορίζεται εἰς ἄμυναν. Ἐν τῷ μεταξύ καὶ ὁ ὑπὸ τὸν Χοσρέφ στόλος ὑποχωρήσας πρὸ τῶν ἑλληνικῶν πυρπολικῶν ἀπέπλευσεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Δευτέρα φάσις

Ὁ Ἰβραήμ λαβὼν νέας ἐπικουρίας καὶ νέας ὑποσχέσεις παρὰ τοῦ Σουλτάνου διαπεραιοῦται ἐκ τοῦ Ρίου εἰς τὴν Στερεάν μὲ 10 χιλ. στρατοῦ καὶ ἀπὸ τῆς 25 Δεκεμβρίου οἱ ἠνωμένοι στρατοὶ τῶν μωαμεθανῶν ἀρχηγῶν ἐπαναλαμβάνουν τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου. Καταφθάνει ὁ τουρκικὸς στόλος, ἐπισκευάζονται τὰ ἀλιτενῆ πλοῖα, τὰ ὅποια εἶχον καταστρέψει οἱ Ἕλληνες, καὶ μετὰ δεινὸν ἀγῶνα καταλαμβάνονται πολλὰ νησίδια τοῦ τενάγους καὶ τὸ περίφημον Βασιλάδι.

Τὸν Μάρτιον ἡ θέσις τῶν πολιορκουμένων ἦτο δεινὴ. Αἱ τροφαὶ ἐξέλιπον, τρώγουν φύκη, σκώληκας καὶ δέρματα καὶ περιφέρονται ὡς φαντάσματα, ἰσχυροὶ ἐξ ἀσιτίας. Ὁ Μιαούλης ἐλθὼν μετὰ 30 κακῶς ἐφωδιασμένα πλοῖα δὲν κατάρθωσε νὰ διασπάσῃ τὸν ἀποκλεισμόν. Ὑπὸ τὰς περιστάσεις ταύτας οἱ πολιορκούμενοι ἀποφασίζουν νὰ διασχίσουν τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ἵνα φθάσουν εἰς τὸ ἐν Πλατάνῳ στρατόπεδον τῶν ὀπλαρχηγῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, τοὺς ὁποίους εἶχον προειδοποιήσει.

Ἡ περίφημος Ἐξόδος τοῦ Μεσολογγίου ἐγίνε τὴν νύκτα τῆς 10 Ἀπριλίου 1826. Οἱ ἐξεληθόντες ἦσαν περίπου 9 χιλιάδες ἄνθρωποι, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 3 χιλ. ἦσαν μάχιμοι καὶ προηγοῦντο διηρημένοι εἰς τρία σώματα ὑπὸ τοὺς ἀρχηγούς Νότην Μπότσαρην, Κίτσον Τζαβέλαν καὶ Δημήτριον Μακρῆν. Ἠκολούθουν οἱ γέροντες, αἱ γυναῖκες ἐνδεδυμένοι ὡς ἄνδρες καὶ τὰ παιδιά. Ἐκ τούτων 1.800 μόνον, ἐκ τῶν ὁποίων 7 γυναῖκες, διέσχισαν τὰς ἐχθρικές γραμμάς καὶ ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ζυγοῦ, ὁπότεν διεσώθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Στερεοελλαδιτῶν. Οἱ λοιποὶ ἢ ἐφονεύθησαν κατὰ τὴν συμπλοκὴν πρὸς τοὺς ἐνεδρεύοντας Ἀλβανούς, ἢ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πόλιν ἐκ θλιβεραῆς παρεξηγήσεως, ὅπου κατεσφάγησαν ὑπὸ τοῦ εἰσορμήσαντος ἐχθροῦ.

Κατὰ τὴν κρισιμωτέραν δηλαδὴ στιγμὴν τῆς ἐξόδου ἠκούσθησαν φωναί : «πίσω, πίσω». Εἴτε οἱ φωνάζοντες ἦσαν Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι παρεξήγησαν κάποιαν διαταγὴν, εἴτε, τὸ ὁποῖον φαίνεται καὶ πιθανώτερον, Ἀλβανοὶ γνωρίζοντες τὴν Ἑλληνικὴν, τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν πολεμιστῶν καὶ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἐστράφη ὀπίσω πρὸς τὴν πόλιν. Δὲν κατάρθωσαν ὁμως νὰ κρατήσουν τοὺς προμαχῶνας καὶ οἱ Τοῦρκοι εἰσώρμησαν κατόπιν αὐτῶν. Εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ περὶ τοὺς προμαχῶνας συνήθη λυσσώδης πάλη, ἡ ὁποία ἔληγε συνήθως διὰ τῆς ἀνατινάξεως τῶν πυριταποθηκῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Πλήθος ἀπολέμων ἀνετίναξεν ὁ γηραιὸς πρόκριτος Χρῖστος Καψάλης εἰς τὸν παρὰ τὸν Ἀνεμόμυλον προμαχῶνα.

Τὴν 11 Ἀπριλίου 1826 τὸ Μεσολόγγιον ἦτο σωρὸς καπνιζόντων ἐρειπίων. Ἀλλ' ἡ πτώσις τοῦ περιλαλήτου φρουρίου ἦτο ἰσοδύναμος πρὸς μεγάλην νίκην, διότι ὁ ἡρωϊσμός τῶν ὑπερασπιστῶν του ἐπὶ μακρὸν ἐσταμάτησε δύο στρατιάς, εἰς τὰς ὁποίας

έπροξένησε μεγάλην φθοράν. Ἐκ τῶν 10 χιλιάδων Αἰγυπτίων, οἱ ὅποιοι ἐπολιόρκουν τὸ Μεσολόγγιον, ἐσώθησαν 3.600, αἱ δὲ ἀπώλειαι τοῦ Κιουταχῆ ἦσαν πολὺ μεγαλύτεραι. Ἄλλ' ἰδίως σημαντικὴ ἦτο ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου ἡ ἡρωϊκὴ ἀμυνα, ἡ ὁποία ἐθεωρήθη ὡς τὸ ἀξιολογώτερον γεγονός τοῦ ἀγῶνος, διεσκόρπισε τὴν θλιβερὰν ἀνάμνησιν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου καὶ περιέβαλε διὰ νέας αἴγλης τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα.

Κρίσιμος θῆσις τῆς Ἐπαναστάσεως

Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μεσολογγίου ἡ ἐπανάστασις ἐφάνη ἐκπνέουσα. Οἱ δύο πολιορκητικοὶ στρατοὶ ἦσαν ἤδη ἐλεύθεροι νὰ δράσεν ἀλλαχοῦ. Ὁ Ἰβραήμ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ καταστρέφῃ. Ὁ δὲ Κιουταχῆς ἐκινεῖτο κατὰ τῆς Ἀνατολ. Ἑλλάδος, ἐνῶ ἡ κατάστασις τῶν Ἑλλήνων ἦτο θλιβερά. Ἡ κυβέρνησις οὔτε χρήματα εἶχεν οὔτε ἐπιβολήν, ἐπεκράτει δὲ ἀναρχία καὶ διχοστασία μετὰ τῶν ἀρχηγῶν.

Ἡ κυβέρνησις ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς κοινῆς γνώμης συνεκάλεσε τὴν Γ' Ἐθνοσυνέλευσιν εἰς Ἐπίδαυρον (Πιάδαν, Ἰανουάριος 1826) καί, ὅτε ἐφθασεν ἡ εἶδησις τῆς πτώσεως τοῦ Μεσολογγίου παρητήθη καὶ διεδέχθη αὐτὴν ἑνδεκαμελὴς κυβέρνησις ὑπὸ τὸν Ἀνδρέαν Ζαΐμην.

Εἰς τὴν δεινὴν αὐτὴν περίστασιν ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀντοχὴ τοῦ λαοῦ τῆς καὶ ἡ ἐξωθεν βοήθεια. Οἱ φιλελληνικοὶ σύλλογοι καὶ οἱ φιλάνθρωποι τῆς Εὐρώπης ἀνέπτυξαν κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμήν μεγάλην δραστηριότητα. Ἡ χρηματικὴ βοήθεια ἰδίως ἀνεζωπύρησεν ὅσον ἦτο δυνατόν τὴν ἐπανάστασιν. Καὶ ὁ μὲν Μιαούλης κινήθεις διὰ τῶν χρημάτων ἐκείνων διεσκόρπισεν ἐπανειλημμένως τὸν στόλον τοῦ Καπετὰν πασᾶ, ὁ ὁποῖος ἐκλείσθη πάλιν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, ὁ δὲ Κολοκοτρώνης διεξῆγε πείσμονα κλεφτοπόλεμον κατὰ τῶν Αἰγυπτίων φθείρων καὶ ἀναγκάζων αὐτοὺς νὰ περιορίσουν τὰς ἐπιδρομάς. Εἰς τὴν Στερεὰν δὲ παρουσιάσθη ἀντάξιος ἀντίπαλος τοῦ Κιουταχῆ, ὁ Καραϊσκάκης.